

GROOT ROTTERDAM PANORAMA

31 OCTOBER 1935 - No. 43

LOSSE NUMMERS 15 CENT

ABESSIJSCH
PADVINDER

E-K35

HET ROTTERDAMSE KINNO VAN DEN TOON VAN HET STAMHOED

Met lansen en knotsen gewapend en met schijven en kettingen van paarlmoer versierd volgen de krijgslieden van den stam de boot van het jonge opperhoofd.

Klein en groot, alle knapen van den stam zijn in feestlooi opgekomen om den zoon van het opperhoofd te vieren, nu zijn eerste kano hem in de gelederen der mannen inlijft.

DE ZOON VAN HET STAMHOOFD KRIJGT ZIJN EERSTE KANO

ZIJN eerste kano — dat is voor een jongen van een dier talloze kleine koraalrif-eilandjes van de Stille Zuidzee hetzelfde als voor onze knapen de eerste lange broek : een soort symbool, dat hij wordt toegelaten in het gezelschap der volwassen mannen, dat hij aan het kinderspel ontgroeid is en in het mannenwerk zijn intrede doet.

Want de kano speelt in de Stille Zuidzee de hoofdrol in het leven van den inboorling : bij de jacht op visch en op de reuzenschildpadden, bij het verkeer met andere eilanden en stammen, ja waarlijk, de kano behoort daar tot de noodzakelijke, dagelijkse uitrusting, even onmisbaar als bij ons het elementaire kledingstuk.

Als een zoon des huizes voor 't eerst van zijn leven een eigen kano bezitten zal, is dat op de Salomons-eilanden dan ook aanleiding tot een familiefeest. En als het gaat om den zoon van een stamhoofd, dan viert, zooals ik dat op Owa-Raka meemaakte, de heele bevolking dat feest mee, en met uitbundige plechtigheid.

Al dagen tevoren moeten de voorbereidselen getroffen worden. Voor de woning van het opperhoofd zijn de inboorlingen 'dagenlang bezig met het oprichten van een hooft stelling, meisjes en vrouwen zijn druk in de weer om manden vol bloemen aan te voeren en tot kransen en slingers te vlechten. Voor de stelling liggen bergen ananas, cocosnoten en zoete aardappelen gereed. En reeds komen de eerste gasten, die van heinde en ver genoodigd zijn, en vlugge diensters hebben de handen vol om hen te voorzien van palmwijn en hun in groote, kunstig

uitgesneden houten schalen een soort pudding op te dienen, die van Taro, een soort geschaafde cocosnoten, en cocosmelk bereid wordt.

De aanvang van de plechtigheid wordt aangekondigd door de langgerekte, gedempte tonen van twee hoornschelpen. Nauwelijks heeft het geluid weerklonken, of een feestelijke stoet komt aan, gevormd door al de knapen van den stam, hun bijna naakte, glimmend brune lijven versierd met slingers van schelpen en bloemen. Op hun schouders dragen zij de voor den feesteling bestemde kano,

De rijksversierde kano voor den zoon van het opperhoofd wordt in plechtigen stoet door de knapen van den stam naar een stelling gedragen.

Inboorlingen van Owa Raba bij het vangen van een voor het feest te slachten reuzenschilpad. Na heftigen strijd wordt het dier op zijn rug gekkeerd, zoodat het zonder verderen tegenstand kan meegevoerd worden.

Links: de zoon van het stamhoofd wacht in feestdos het langbegeerde geschenk, zijn eerste kano.

gebracht: voor geoefende roeiers zijn zulke en zelfs dubbel zoo verre tochten geen bezwaar. En zoo lang als zoo'n door bezoekers overgebrachte dans op het door hen aange-

Moeder en kind: een weidetafereel in de heuvels van Owa Raba.

zorgvuldig glanzend gepoetst en eveneens met schelpen versierd.

Achter hen volgt een afdeeling gewapende strijders met zware knotsen over de schouders en uitgedost met ronde of halvemaan-vormige schijven paarlmoer, die met bewerkte schildpad kunstig zijn ingelegd. Hun oorlellen zijn lang uitgerekt, zoodat zij hun bijna tot op de schouders reiken, en met houten pennen doorboord.

Plechtig en langzaam schrijdt de stoet nader, tot voor de versierde stellage, waar de feesteling en zijn familie hem opwacht. Op een wenk van het stamhoofd wordt dan de boot op de stellage neergelegd, de dragers nemen terzijde daarvan plaats en de strijders maken daaromheen onder 't zwaaien met hun knotsen een krijgscans. Een broer van den feesteling treedt nu uit de rij der knapen naar voren en overhandigt hem de voor hem bestemde kano met plechtige gebaren en luide kreten — een stoot op de hoornschelpen, een gejuich onder de toeschouwers, en dan wordt de boot weer op de schouders der knapen geladen en naar het strand gedragen: het opperhoofd en zijn zoon schrijden onmiddellijk achter haar mee in den stoet.

Onder aanmoedigingen en vreugdekreten van de inboorlingen wordt de kano te water gelaten, de jonge eigenaar stijgt in, maakt eerst een paar onwennige bewegingen met het nieuwe vaartuig — dan schiet het met steeds toenemende snelheid voort over de spiegelgladde zee. Juichend groot de trotsche eigenaar zijn kameraden, die langs het strand hollen om de boot in haar vaart langs den oever bij te houden. En geestdriftig ontvangen zij den jongen roeier weer, wanneer hij eindelijk genoeg genoten heeft van het lang begeerde geschenk en weer naar land terugkeert.

De eerste kano van een jong opperhoofd: dat betekent voor de inboorlingen een feest als bij ons de te water lating van een oceaanreus! Slechts de vrouwen en meisjes van den stam mogen bij den eersten tocht niet aanwezig zijn, maar overigens deelen heel de stam en talloze afgezanten van naburige stammen en omringende eilanden in 't geluk van het stamhoofdsgezin.

's Avonds wordt er een dans uitgevoerd, die kort tevoren door knapen van een meer dan tweehonderd kilometer noordelijker gelegen eiland was over-

dane eiland in gebruik blijft, mag hij niet worden gedanst op het eiland, waarvan zij hem hebben geïmporteerd. Bij gelegenheid van een tegenbezoek moet de dans dan weer worden „teruggebracht“. Dat kan soms wel een tiental jaren duren, maar aan dit gebruik wordt streng de hand gehouden.

Nog dagen lang blijft de feeststemming vaardig over de bewoners. En eerst wanneer alle afgezanten van andere eilanden vertrokken zijn, herneemt het leven weer zijn normalen gang van vischvangst en schildpaddenjacht, kanovaarten of strijd tegen vijandige stammen.

Op de schildpaddenjacht worden deze kleine, pijlsnelle kano's gebruikt.

EEN GRAP

door Civis

IN de gewone Indische nederzettingen is het leven een vervelende sleur, maar in Faizapore waren we geloof ik nog kleinzieliger en bekrompener dan gewoonlijk. Want het was slechts een heele kleine post, met een Indisch depot en een compagnie sappeurs. Behalve de Britsche officieren waren er nog een paar burgers en de politie. Goed geteld waren er misschien veertig of vijftig blanken. En in zoo'n kleine gemeenschap wordt elken vreemdeling in het begin met achterdocht en wantrouwen ontvangen. Ik geloof niet, dat wij Leslie erg vriendelijk tegemoet gekomen zijn.

Cecil Leslie kwam bij ons, toen de koude-periode ten einde liep en van het begin af aan irriteerde hij ons, hoewel dit over het geheel, geloof ik, volkomen onbewust gebeurde.

Om te beginnen bracht hij niemand een bezoek, onze kleine sociale conventies en gewoonten aldus volkomen negeerend. Hij bracht onzen arbeidzamen dokter tot het uiterste, omdat hij koppig weigerde een tropenhelm te dragen. Hij zei heel goed te weten wat hij deed en vond dat de dokter zich druk maakte over niemandal. In honderd kleine

dingen beleedigde hij onze gevoelens voor decorum. Maar voor alles leek hij een geheimzinnig mensch, want niemand wist, wat voor zaken hij deed. Ik zeg met opzet „zaken doen”, omdat Faizapore geen bezienswaardigheden biedt en erg in een uithoek ligt, zoodat het voor de hand lag, dat hij niet voor zijn plezier gekomen was.

Het praatje ging — ofschoon ik niet weet, waar het op gebaseerd was — dat hij zocht naar „de locale kleur” voor een boek, waaraan hij bezig was. En ik geloof, dat geen van ons het een prettig idee vond, om op den een of anderen dag een wreede caricatuur van zichzelf in druk te zien, al waren we tot op zekere hoogte verscholen achter gefingeerde namen. De menschelijke natuur is zonderling!

En dan kwam er nog bij, dat hij geen deel nam aan het gezelschapsleven van de nederzetting. Hij speelde noch polo, noch tennis met ons, ofschoon hij een groot zwart paard bereed, waarop geen van ons, geloof ik, het langer dan vijf minuten zou hebben uitgehouden en hij speelde een verduiveld goed partijtje tennis met den trainer van de club. Bij het biljarten sloeg hij ook lang geen slecht figuur, maar

ook daarbij koos hij onveranderlijk een bediende als tegenstander. Hij hield zich op een afstand en was nog geslotener, waar het zijn persoon en zijn zaken betrof.

Ook het voorval met den fakir was er niet op berekend zijn populariteit te verhoogen, ofschoon op dat oogenblik geen van ons nog begreep, welk een ingrijpenden invloed dit op zijn verder lot zou hebben.

Voor of liever vlak naast den ingang van zijn bungalow had zich sinds eenige dagen een fakir neergeplant, die als speciaal middel om de aandacht op zich te vestigen een slang voor zich liet dansen op de tonen van zijn fluit. Ik weet niet, of gij, lezer, ooit het genoegen hebt gehad om van de fluitmuziek van een slangenbezweerder te genieten. Zoo neen, dan kan ik u mededeelen, dat het een geluid is, waar sommige menschen, die niet over stalen zenuwen beschikken, des duivels van worden, tenminste wanneer zij, zooals in Leslie's geval, gedoemd zijn, ochtend, middag en avond dat klaaglijke gejam aan te hooren.

Wat den bedoelden fakir speciaal bewogen had hij Leslie's bungalow zijn tenten op te slaan, zal wel altijd in het duister der eeuwen verborgen blijven, maar het is een feit, dat de man er zat en naar het scheen niet van plan was voorloopig een andere standplaats voor het uitoefenen van zijn bedrijf op te zoeken.

Hoe kinderlijk dergelijke individuen ook vaak zijn, toch is men er in Indië gewoonlijk niet happig op om hen te verjagen. Dat zij werkelijk uit wraak een kwaden invloed zouden kunnen uitoefenen, is natuurlijk in het licht van onze moderne eeuw beschouwd

allemaal nonsens, maar het is 'n feit, dat toch niemand er op gesteld is, het risico van de opgewekte verontwaardiging van die heeren te loopen.

Behalve Leslie natuurlijk. Als er een kans was iets te doen, dat tegen den algemeenen regel inging, dan zou hij die zeker niet voorbij laten gaan.

Het begon op een morgen, nadat de fakir ongeveer veertien dagen voor de hungalow gebivakkeerd had. Toen de man zijn plaats weer had ingenomen en de eerste fluittonen weerklonken, riep Leslie zijn bediende en gelastte hem, den fakir te zeggen, zijn bedrijf ergens anders voort te zetten.

Ofschoon de man overigens gewillig genoeg zijn dienst verrichtte, weigerde hij absoluut het zoo juist ontvangen bevel op te volgen.

Leslie herhaalde zijn bevel en weer gaf de man met grooten angst in zijn stem ten antwoord, dat de Sahib hierop niet moest aandringen, want dat dan het ongeluk over hem en zijn huis zou komen.

„Indien u maar wat wacht, Sahib, zal hij vanzelf wel weer verdwijnen. Maar wanneer u hem noodzaakt heen te gaan, zal hij een betoovering over u werpen.”

Met een ongeduldig schouderophalen greep Leslie zijn rijzweep, daar juist zijn paard was voorgebracht, en liep naar buiten. Hij liep door naar het hek en gelastte den fakir zijn boeltje op te pakken en te verdwijnen.

Zonder hem met een enkelen blik te verwaardigen, zette de man zijn concert voort, terwijl de slang zich half opgericht voor hem heen en weer bewoog.

Tot het uiterste gebracht, nam Leslie zijn rijzweep bij het dunne uiteinde en gaf met den zwaren knop de slang een zoodanigen slag op den kop, dat het dier dood neerviel. Toen de fakir daarop in een stroom van verwenschingen losbarstte, greep Leslie hem in den nek, slingerde hem naar den overkant van den weg en schopte zijn matje, slangenkorf en fluit er achter aan.

Sissend van woede stond de man op en op het lichaam van de doode slang wijzend, riep hij Leslie toe, dat een vreeselijk gevaar hem bedreigen zou door middel van eenzelfde van Vishnu's schepselen, als hij zoo juist zonder reden verslagen had.

Leslie haalde de schouders op, besteeg zijn paard en reed weg.

Wat het precies was, dat den emmer ten slotte deed overloopen, weet ik niet, maar toen ik op een avond de club binnenkwam, vond ik daar een groepje mannen druk aan het redeneeren. Zij waren blijkbaar tot de conclusie gekomen, dat „Mister Leslie” een lesje verdiende en hadden een comité gevormd om het „hoe en wanneer” te bespreken.

Er werden een massa onschuldige plagerijen voorgesteld en weer verworpen en het comité was haast de wanhoop nabij, toen een paar jonge broekjes voorstelden, gezien het voorval met den fakir, Leslie met een slang bang te maken. Deze schitterende gedachte werd als een inspiratie beschouwd en het voorstel werd met beide handen aange-

grepen. Ik persoonlijk beshouw zoo'n soort grap als iets misdadigs en dat zei ik ook, maar natuurlijk werden mijn tegenwerpingen gemakkelijk genoeg ter zijde gesteld door de heethoofden van het gezelschap.

Er werd ten slotte besloten, dat de dokter den volgende Zaterdag — er was dan toch een dansavond en dus zou iedereen er aanwezig zijn — een groot diner zou geven op de club. Hij zou Leslie inviteeren en nadat de likeur was rondgediend en de dames zich teruggetrokken hadden, zou de slang op de een of andere wijze in de onmiddellijke nabijheid van den niets vermoedenden gast te voorschijn komen. Natuurlijk zouden de giftanden van het dier nitgetrokken zijn, vóór deze voorstelling begon.

De bedoeling was Leslie bang te maken en dan zou iemand anders doodkalm het beest oppakken en naar buiten brengen. Nogal een flauwe mop, maar de warme periode zou spoedig beginnen en in zoo'n plaats wordt de verbeelding dan vrijwel lam geslagen.

Op dien bewusten Zaterdagavond zat ik achter een vermouwt in den bar van de club, toen de dokter binnenkwam. Er waren al vrij wat menschen en hij trok mij de gang in met een air van groote geheimzinnigheid. Toen dook zijn hand in den zak van zijn smoking en haalde er een slang uit te voorschijn. Het was een karait, de vergiftigste slang van heel Indië en ik kon een rilling niet onderdrukken, toen ik hem om zijn hand heen zag kronkelen, terwijl hij kwaadaardige pogingen deed om toe te bijten.

„Het kan heelemaal geen kwaad,” lachte hij. „De giftklieren zijn weggesneden en de giftanden uitgetrokken. Maar ik durf er toch wat om te verwedden, dat mister Leslie zich een aap schrikt!”

„Het staat me niet aan, Jim; verduiveld als het niet waar is,” flapte ik er uit; maar hij lachte alleen maar en schold me uit voor „oud wijf” en zei, dat ik niet zoo'n ezel moest zijn.

Daarna gingen wij naar den bar terug om nog een aperitief te nemen en wachtten daar op de rest van het gezelschap. En voor dezen eenen keer was iedereen op tijd. De club was vol — geen sterveling was weggebleven.

U begrijpt wel, dat elk nieuwtje zich als een loopend vuurtje verspreidt in een plaats als Faizapore, vooral een dergelijk nieuwtje. Iedereen wist, wat er ging gebeuren, behalve Leslie zelf. Ik ben er absoluut zeker van, dat hij er niets over te weten gekomen was, maar de man was geen dwaas en ik was ervan overtuigd, dat de algemeene, opgeschroefde vroolijkheid langzamerhand zijn achterdocht wakker riep. En terwijl wij aan tafel zaten, begon ik er hoe langer hoe meer van overtuigd te raken, dat hij begrepen had, dat men hem dien avond op de een of andere wijze voor den gek zou houden. En ik moet zeggen, dat ik den man buitengewoon bewonderde, want hij scheen de eenige van het heele gezelschap te zijn, die zich volkomen op zijn gemak voelde. Als er niet van tijd tot

tijd een staalharde glans in zijn oogen gekomen was, zou men onmogelijk hebben kunnen vermoeden, dat zijn gedachten zich met iets ernstigers bezig hielden dan met het verorberen van voedsel en wijn of met de poging om geestig en interessant te converseeren. Werkelijk, dezen avond overtrof hij zichzelf in spraakzaamheid en kwamen we tot de ontdekking, dat hij kon converseeren als de beste. En dat allemaal, terwijl hij toch een vagen, ondefinieerbaren angst moest voelen. Of eigenlijk is „angst” het woord niet, want ik ben er van overtuigd, dat hij absoluut niet bang was. Maar het feit bleef bestaan, dat hij wist, dat hem iets bedreigde, zonder te weten wat, en het is juist het onbekende, dat den mensch beangstigt.

Mij smaakte het eten niet. De atmosfeer was gespannen en er heerschte een opgeschroefde vroolijkheid. Een vaag gevoel van verwachting maakte zich van een ieder meester. Leslie scheen de eenige te zijn, die hierdoor niet werd aangestoken en hij was de eenige, wiens houding geheel spontaan leek. De anderen ondergingen het allen en ik geloof, dat we allemaal meer alcohol dronken dan we gewoon waren. Niet dat een van ons te veel dronk, maar wie gewoonlijk twee glazen dronk, nam er nu drie. De dames speelden het best comédie, maar dat spreekt, geloof ik, van zelf. Neen, het eten smaakte mij niet.

Het gebeurde, toen wij aan het dessert zouden beginnen. Een *khitmagar* stond juist op het punt onze gastvrouw, Mrs. Jim, zooals wij haar altijd uit gezelligheid noemden, een schaal met fruit te presenteren, toen zijn oogen plotseling uit hun kassen puilden en hij met een schreeuw van afgrijzen een stap achteruit deed en de schaal liet vallen. De schreeuw en het lawaai van het brekende porselein maakten, dat aller oogen zich op hem richtten en wij zagen hem zenuwachtig met zijn eene hand over zijn mond strijken, terwijl zijn andere naar de leuning van den stoel wees, waar Mrs. Jim in gezeten was. Langs den bovenkant van de gebeeldhouwde stoel-leuning had zich een karait gekronkeld.

Ik herinner me, dat ik Jim zachtjes vervloekte, omdat hij zijn plannen weer veranderd had en toen hoorde ik Leslie's stem heel rustig zeggen:

„Blijf doodstil zitten, Mrs. Larwood. Er ligt een slang op de leuning van uw stoel te slapen. Beweeg u niet.”

Natuurlijk bewoog Mrs. Jim zich niet, want zij wist net zoo goed als de rest van ons, dat het beest volmaakt ongevaarlijk was.

Er was een oogenblik van gespannen stilte, waarin Leslie naar de slang keek en wij naar hem. Het leek eeuwen te duren, voor hij zich weer omkeerde. Hij keek als terloops den kring van gespannen gezichten rond en even verscheen er een glimlachje om zijn lippen. Toen vroeg hij:

„Kan iemand me ook vertellen, of die slang vergiftig is?”

Er viel een doodsche stilte, want ik geloof, dat wij ons allemaal flink schaamden. Een van de jongeren gaf antwoord:

„Ja, het is de gevaarlijkste soort van heel Indië,” zei hij koeltjes, zijn woorden zorgvuldig overwegend, opdat zij doel zouden treffen.

Ik zag, dat Leslie zijn blik weer op zijn gastheer richtte en dat hij hem een oogenblik bleef aanstaren. Toen kwam er plotseling een grinnige trek om zijn mond. Hij keerde zich in zijn stoel om, zijn arm schoot bliksemsnel uit en het volgende oogenblik was hij overeind, het kronkelende reptiel krampachtig vastgeklemd in zijn gespierde hand, terwijl de gemeene kleine kop tevergeefs naar zijn hand hapte.

„Het is nu in orde, Mrs. Larwood,” zei hij kalm, „ik heb het beest. Misschien is het het beste, dat ik het maar even wegbreng, als u mij even wilt excuseeren.”

Met een lichte buiging, die voor ons allen bedoeld scheen, keerde hij zich om en liep, zonder zich te haasten, door de openslaande deuren naar buiten.

En op het oogenblik, dat hij de zaal verliet, viel Jim Larwood voorover op de tafel in een diepe onmacht, met de ongevaarlijke slang in zijn vooruitgestoken rechter vuist geklemd.

L. M. Nesbitt:

Een zoutkaravaan is op haar reis van de zoutmeren naar de Hoogvlakte in een marktplaats aangekomen, waar de slaven zout op deze wijze ten verkoop worden uitgesteld. De mannen der zoutkaravanen hebben een uiterst gevaarlijk beroep, want maar al te dikwijls komt het voor, dat een dergelijke karavaan op de reis door het Danakilgebied wordt geplunderd en uitgemoord.

HOE IK ABESSINIË ZAG

WIJ zijn thans gekomen aan dat gedeelte van Nesbitt's boek „Desert and Forest”, waar de reisbeschrijving van zijn tocht met Rosina en Pastori door het geheimzinnige land Danakil aanvangt.

Driehonderd-twee-en-zeventig bladzijden neemt het in beslag, dit aangrijpende verslag, waarin de schrijver verhaalt, hoe de drie Europeanen met vijftien inlandsche bedienden, een aantal kameelen en eenige muilezels zich moeizaam een weg banen door de woeste, verzengde gebieden van Abessijnsch Danakil, waar de bloedorstige, bijna dierlijk primitieve Danakilstammen huizen. Drie der bedienden werden door deze Danakils vermoord, terwijl herhaalde malen de geheele expeditie nog nauwelijks aan uitmoording kon ontsnappen.

Een lang doch sober relaas doet Nesbitt over die reis door dat deel van Abessinië, waar geen bewoner van de Abessijnsche Hoogvlakte zich durft vertoonen, daar een wisse dood of slavernij onherroepelijk zijn deel zouden worden. Het is een epos van dorst, van ontberingen, van laaiende hitte en voortdurend loerend doodsgevaar. Maar hoe opmerkzaam heeft hij onder alle omstandigheden zijn omgeving waargenomen, hoe prachtig zijn zijn beschrijvingen van fantastische vulkanische gebieden, van de witte vlakten der zoutmeren en ook van het sultanaat van Aussa, welks onafhankelijkheid door de Abessijnsche regeering erkend wordt, doch dat volgens een kunstmatig verdrag-op-

papier tot het keizerrijk van den Negus Negusti heet te behooren.

Het zou te ver voeren al dat vele hier ter plaatse weer te geven; daarom volstaan wij er mede nog eenige typische staaltjes te vermelden uit Nesbitt's reisverhaal.

Te Wara Malka aan de grens van Danakil, daar waar de veiligheid ook voor den Abessijn van de Hoogvlakte ophoudt, ontmoet de expeditie Ibrahim, een Amharischen belastingbeambte, die er voor zorgen moet, dat de Danakilstammen in het grensgebied hun belasting aan den Negus opbrengen.

Meer het binnenland in waagt zich geen enkele Abessijnsche gewapende macht, doch in het grensgebied tracht men toch de Danakils aan hun schatplicht te laten voldoen.

„Wara Malka was een van de weinige plaatsen, waar het Abessijnsche bestuur stevig in den zadel zat, en Ibrahim bleek de man te zijn, die hiervoor

Bij een der schaarsche bronnen heeft een karavaan halt gehouden, om den watervoorraad voor de reis naar de volgende bron te vernieuwen. De waterzakken van geitenvel en de meegebrachte kruiken worden door de vrouwen met het onontbeerlijke nat gevuld.

SLOT

Bij een Abessijnsch feestbanket zitten alle genoodigden rondom de op den grond uitgestalde spijsen. In de met witte doeken afgedekte aarden potten links op de foto wachten nog meer heerlijkheden tot zij opgedien zullen worden.

gezorgd had. Hij was met hart en ziel bij zijn werk, want hij haatte de Danakils en hij doodde ze bij de geringste provocatie. Menige strafexpeditie had hij met succes volbracht, zoodat hij als een overwinnaar geëerd werd en de schrik zijner vijanden was. Zijn leven was een aaneenschakeling van avonturen, woeste gevechten en verschrikkelijke slachtingen, die hij met overtuiging volvoerde.

Ibrahim was de eenige Amhara, die ooit mijn bewondering opwekte en die een persoonlijkheid was. In tegenstelling met al zijn landgenooten, vroeg hij ons niet om geschenken."

Wanneer Nesbitt een beschrijving geeft van de Danakils, zegt hij, dat ze slechts een lendendoek om hebben en steeds in het bezit zijn van een speer en een krom mes in 'n lederen scheede. „Alle metalen voorwerpen in het land Danakil zijn ingevoerd geworden, want in Danakil zelf wordt niets vervaardigd; alles werd door talloze plunderpartijen van stam op stam ingevoerd."

Elke stam bezit zijn eigen grondgebied, doch steeds bestaat het gevaar, dat een nabuurstam, die sterker geworden is, met geweld een wijziging komt aanbrengen inzake dat grondgebied.

De grenzen tusschen de stamgebieden veranderen dus steeds, al naargelang de macht van een stam groeit of afneemt.

Het vee wordt door vrouwen en jongens gehoed, terwijl enkelen der mannen zich verdekt opstellen om de wacht te houden. Het grootste gedeelte der bevolking blijft in het dorp, waar weer eenige mannen een oog in het zeil houden, in verband met de nadering van een mogelijken vijand. Niemand werkt er eigenlijk en zelden wordt het voedsel gekookt. Landbouw is onbekend; men leeft er dus van melk en vleesch, dat soms zoo uit het nog levende dier gesneden wordt.

Het verwekken van vuur geschiedt nog door het langs elkaar wrijven van twee stukken hout.

Op de vrouwen rust de taak van het waterhalen en het zoeken naar brandhout. De mannen voeren niets uit, en liggen in ledigheid rond.

Zelfs oefenen zij zich nooit in den wapenhandel, want hun gevechtstactiek bestaat alleen uit een sluwen, verraderlijken, onverwachten overval.

Met betrekking tot de vijftien Abessijnsche bedienden, die deel uitmaakten van de expeditie, schrijft Nesbitt:

„Abessijnen zijn niet de geschikte mensen om den nacht mee door te brengen in een kamp. Zij blijven den geheelen nacht door op een zeurtoon spreken en maken elkaar zelfs wakker om het een of andere zouteloze verhaal te vertellen. Maar tegen het krieken van den dag, wanneer zij hun werk behoorden te beginnen, vallen ze in slaap en snurken tot den middag. De felle zon noch de zwermen vliegen kunnen hen daarbij hinderen; slechts een por met den gelaarsden voet is in staat hen aan hun plicht te herinneren. In Danakil echter was iets anders er mede oorzaak van, dat onze bedienden 's nachts bijna niet slapen: n.l. vrees. Verraad kan ten allen tijde verwacht worden in Danakil, en, ofschoon een blanke den Danakils een zekere mate van respect afdwingt door zijn optreden en zijn wilskracht, beschikten onze bedienden niet over deze hoedanigheden om de sluipmoorde-naars op een afstand te houden.

Onze bedienden boden den wilden een prachtige gelegenheid om roem en eer te verwerven, en het was alleen de aanwezigheid van Europeanen, die de Danakils tegenhield. Indien onze mannen van de Hoogvlakte zich hier alleen bevonden hadden, zoo zouden de wilden korte metten met hen gemaakt hebben. Zelfs al zou van enkelen het leven gespaard zijn gebleven, dan nog zouden zij zeker verminkt en als slaven verkocht zijn geworden."

Wanneer hij het over de verschrikkelijke hitte in deze heetste streek der aarde heeft, waar temperaturen van 162° Fahrenheit in de schaduw meermalen voorkomen, zegt Nesbitt, dat het verkoeling geeft, wanneer men met andere mensen dicht opeen gepakt blijft, „want menschenlichamen met een temperatuur van 98° Fahrenheit voelen merkwaardig

Langs de karavaanwegen ziet men hier en daar het grafsteek van een opperhoofd of van een groot krijger. Onze afbeelding geeft het grafmonument van een beroemd krijgsman weer. Onder het afdak, dat op palen staat, is een ruwbewerkt houten beeld van den gestorvene in zittende houding opgehangen.

koel aan in een omgeving, die bijna tweemaal zoo warm is. Zoo koelden wij onze handen af, door ze zoo nu en dan onder onze oksels te houden, hetgeen een prettige gewaarwording gaf."

Elders weer vertelt de schrijver van de zoutkaravanen, rijen met zoutstaven beladen kameelen, welke karavanen de aan de grens van Fransch Somaliland uit de wijde salinevlakten gehouwen zoutstaven halen en over groote afstanden door het barre land van den dorst naar het binnenland vervoeren, waar het zout een zeer gevraagd artikel, ja zelfs een betaalmiddel is.

Vormen op de Abessijnsche Hoogvlakte geweerpatronen, hoe oud, verroest of onbruikbaar ook, een algemeen gangbaar betaalmiddel, in Danakil is zelfs de huls van een afgeschoten patroon zeer waardevol.

De expeditie komt bij een stam, waarvan het opperhoofd een zakspiegeltje ten geschenke krijgt. Kostelijk is de beschrijving, die Nesbitt van de stomme verbazing dezer wilden geeft, die zichzelf thans voor het eerst in een spiegel aanschouwen.

Ten slotte biedt het opperhoofd den drie Europeanen al zijn dochters, de dochters van zijn gestorven broeder en nog veel meer vrouwen tot echtgenooten aan, mits zij maar bij zijn stam willen blijven en hem willen helpen de nabuurstammen te verslaan en te plunderen.

Nog veel meer bijzonderheden biedt Nesbitt's boek, te veel om op te noemen. Intusschen is het van het begin tot het einde de moeite van het lezen dubbel waard, want het geeft den lezer een zuiveren, onbevooroordeelden kijk op een land, dat thans in het brandpunt der belangstelling van geheel de wereld staat.

Een Amharisch strikje met de primitieve, een-snarige strijkinstrumenten van het land, die aan een koord, dat over schouder en rug loopt, in de juiste positie worden gehouden.

Zoo ging het elken dag.

Reeds twee uur na middernacht. Ze hebben beiden nog geen oogenblik geslapen; ze voelen zich vermoeid en geïrriteerd. De nacht lijkt hun eindeloos.

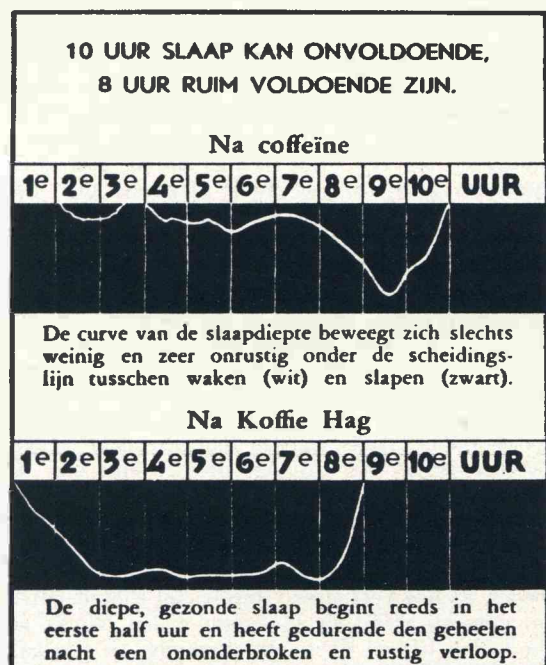

Aan het ontbijt duurt de onaangename stemming voort. Ze zijn prikkelbaar en kibbelen over iedere kleinigheid. De huiselijke atmosfeer is ondragelijk.

„Ja”, zei de dokter, „die geschiedenis heb ik al 1000 maal gehoord. 't Is alles de schuld van de coffeine. Gebruikt U Hag, dan bent U van alle narigheid af”.

't Was de schuld van de coffeine!

Niet de duur van den slaap, doch de diepte ervan bepaalt de mate van herstelling Uwer verbruikte energie. De grafische voorstelling toont het verschil aan in „slaapdiepte” van denzelfden persoon: als coffeine-gebruiker en als Koffie Hag-drinker.

't Is altijd weer dezelfde historie, die de dokter te hooren krijgt. Slapeloosheid en daardoor prikkelbaar... ze geven elkander niets toe, hebben om het minste of geringste woorden. Gelukkig dan, als de dokter constateert: „... ik ken dat: Alles de schuld van de coffeine!” Wetenschappelijk is aangetoond, dat 48 uur na het gebruik van koffie het organisme nog sporen van coffeine bevat. Al dien tijd werkt deze, het zenuwgestel ondermijnende stof nog na. Zenuwachtigheid, onrust en slapeloosheid, met als gevolg daarvan een vermoeid lichaam en een afgetobde geest..., dat zijn de kwalen van onzen tijd.

Gun hart en zenuwen meer rust: schakel de prikkelende werking der coffeine uit. Drink dus de gegarandeerd coffeinevrije Koffie Hag - dan zal Uw slaap dieper en rustiger, dus gezonder zijn.

U kunt de coffeine gerust schrappen, want ze is in de koffie geheel overbodig. Koffie Hag geeft U het volle genot van de koffie, omdat de coffeine met smaak en aroma van de koffie niets te maken heeft.

Fijnproevers geven de voorkeur aan Koffie Hag, omdat in deze gezuiverde en veredelde

koffie de aromatische oliën tot volle ontwikkeling zijn gekomen. Ervaren koffiekenners zijn verrast, als zij met den heerlijken geur en den fijnen, pittigen smaak van Koffie Hag kennis maken, en de geregelde gebruiker waardeert de gunstige werking op de spijsverteringsorganen.

Koffie Hag is beter en gezonder... ook voor U! Koffie Hag-gebruikers zijn gezonde slapers. Een gezonde slaap geeft kalme zenuwen, geeft frissche energie en levenslust..

In Uw eigen belang dient U meer te weten van de schadelijke werking der coffeine en de opwekkende eigenschappen van Koffie Hag. Zond ons daarom onderstaanden bon voor kosteloze toezending van een uitvoerige brochure.

BON

Aan de N.V. KOFFIE HAG MIJ.,
Postbus 889, Amsterdam.

Gelieve mij gratis en franco de brochure „Pro of contra coffeine” te zenden.

Naam

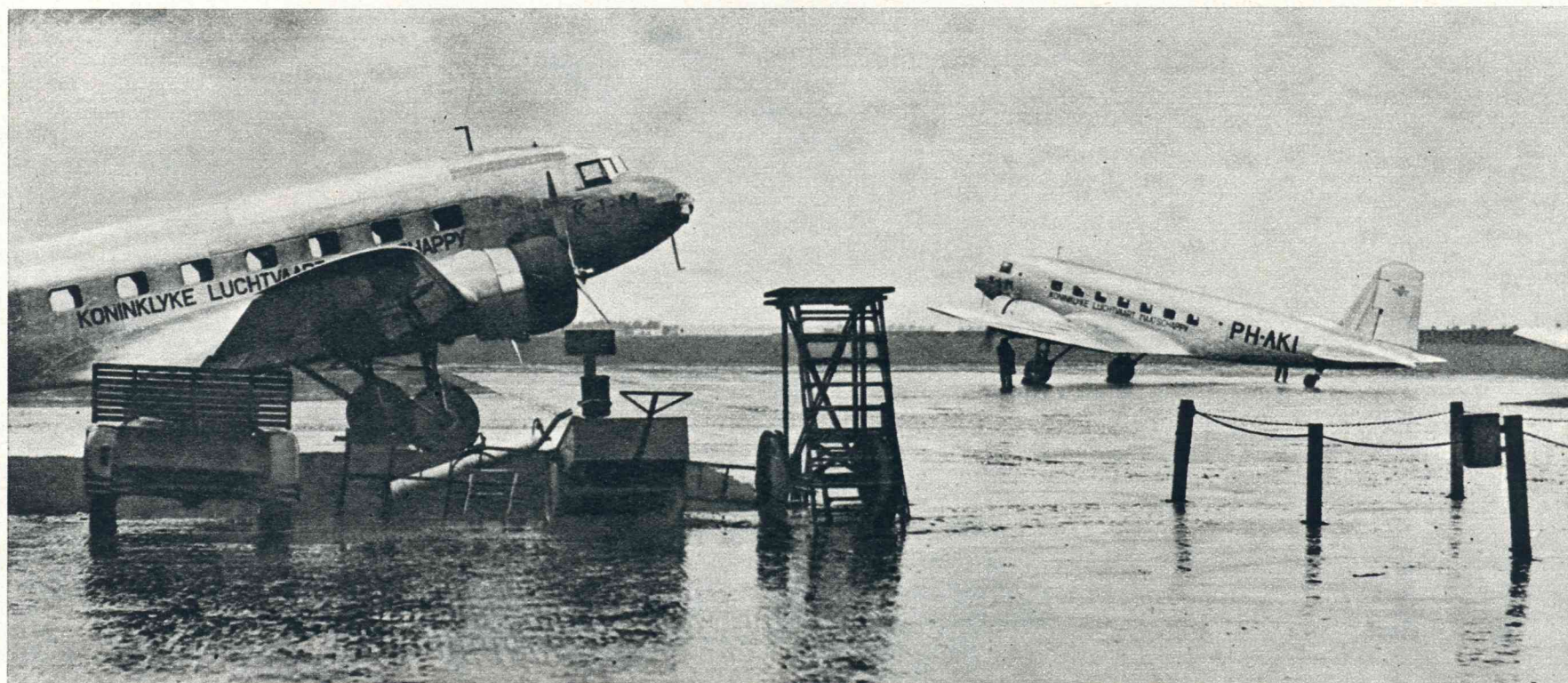
Straat

Plaats

GROOT ROTTERDAM

KANTOOR: STATIONSWEG 24 - ROTTERDAM
TELEFOON INTERCOMMUNAAL 50540 - GIRONUMMER 101981

Rustende vogels in den regen.

REGEN OP „WAALHAVEN”

REGEN brengt steeds een bepaalde sfeer. Een regenstad ziet er heel anders uit dan een stad, die baadt in 't blanke zonnegoud. Regen- en zonnestraten bieden een groote tegenstelling.

Wij brachten in den loop der dagen de kiekken van die tegenstellingen. Bij ons weten fotogra-

Tegen den grijzen hemel.

De werkzaamheden gaan voort.

feerden we echter nog niet ons vliegveld „Waalhaven”, op een triesten, troostelozen regendag.

Onlangs waren we hiertoe in de gelegenheid. De lucht stond egaal grijs; er was geen zonnesprankje te zien; geen enkel kleurtje te bespeuren.

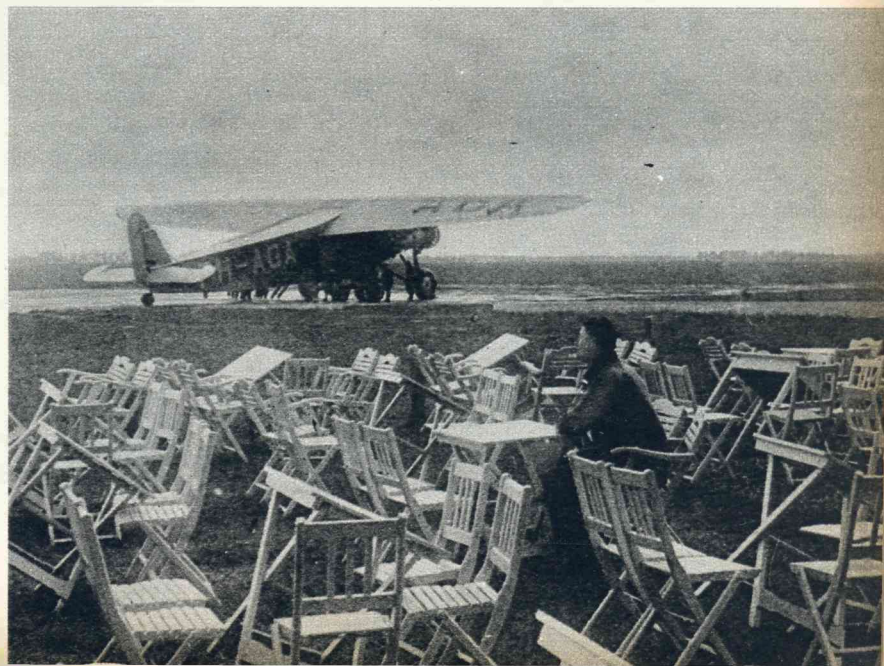
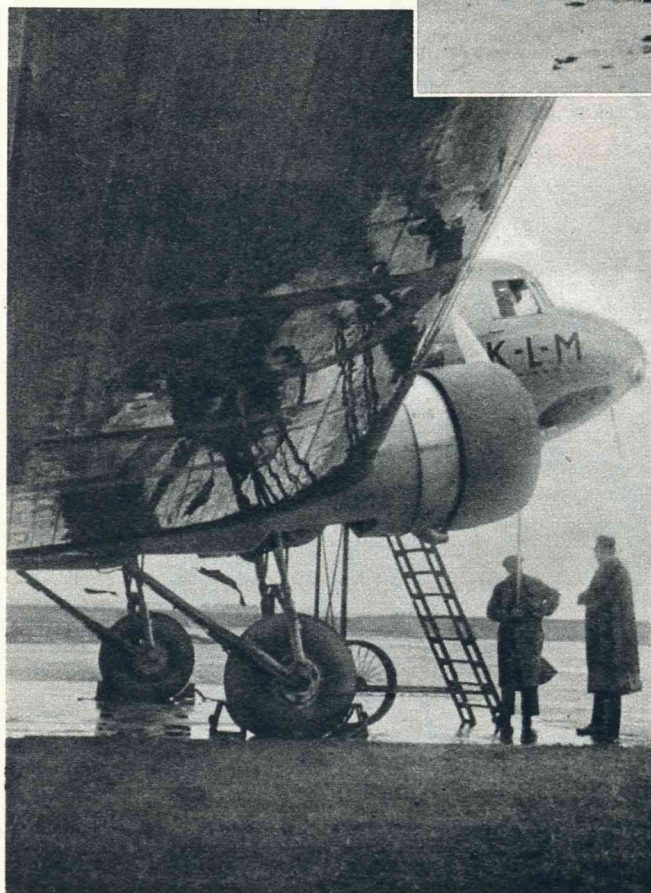
Er was slechts de grauwhed van den grijzen dag, over het wijde, valse veld, waar nochtans de werkzaamheden haar gewonen gang gingen.

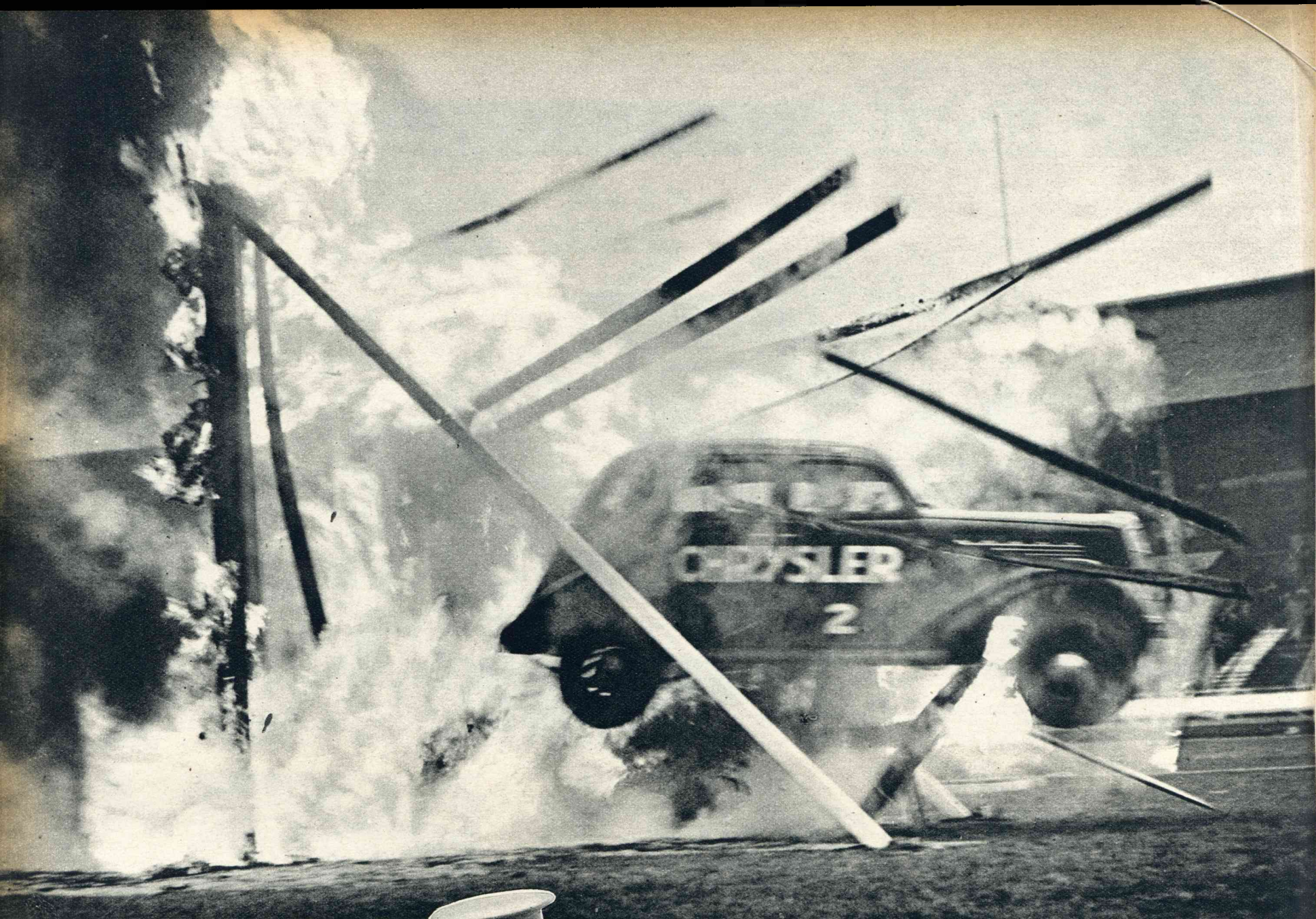
We brengen hier nu de beelden van: „Regen op Waalhaven”, in tegenstelling met de kiekken van ons vliegterrein bij schoon weer en lachenden zonneshijn, die, zooals het spreekwoord meldt, toch steeds weer na regen komen moet!

Leeg en verlaten....

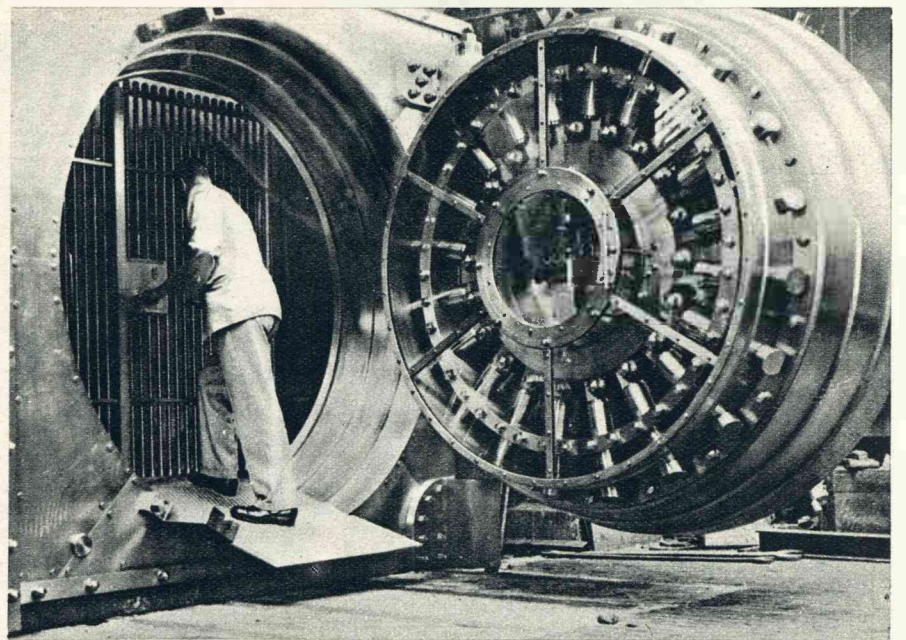
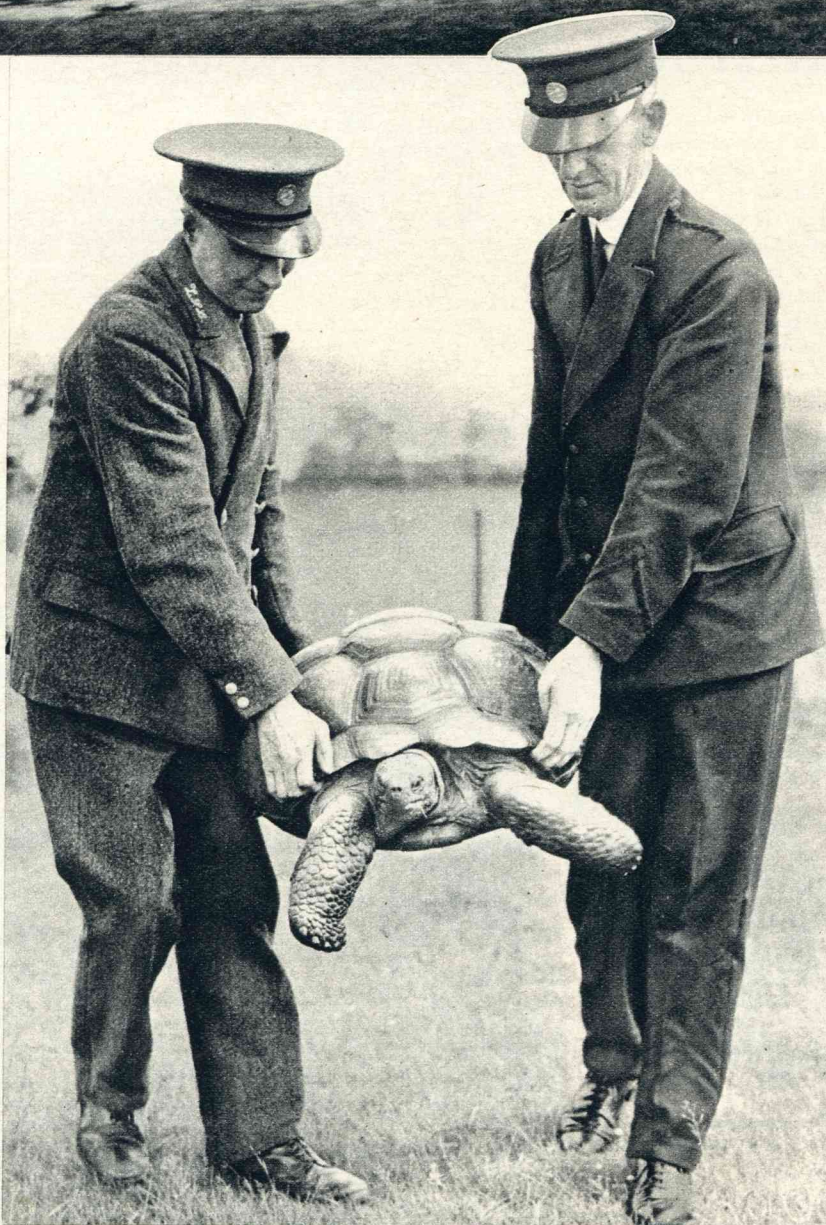
Bij de schroef. — Rechts een goede bekende: mechaniciën v. d. Broeke.

In het White City Stadion te Londen worden tijdens de automobielen- en tentoonstelling demonstraties gehouden met een Chryslerwagen, die door een vermetelen bestuurder dwars door een brandende hindernis wordt gereden.

BUITENLANDSCH ALLERLEI

Een bank te Londen heeft een brandkast laten vervaardigen, welke een deur heeft van één meter dikte. 'n Onbegonnen werkje voor een inbreker om daar doorheen te komen.

De reuzenschildpadden uit den Londenschen dierentuin zijn voor de verandering naar het openlucht-dierenpark te Whipsnade overgebracht, waar ze eenigen tijd verblijf zullen houden. De schildpad op onze foto is afkomstig van de Galapos-eilanden.

Waarnemingen in Werkendam

WERKENDAM is een aardig plaatsje, op de grens van Brabant en Zuid-Holland. Het is juist over het breede water heen gelegen. Men ruikt er steeds den geur der nabije rivier en 't is of het daar, zoo dicht in de nabijheid van het water, lichter en frischer is dan elders.

In het dorp treft men kleine straten aan, die grootsche namen hebben, als Keizerstraat, e.a.

't Ziet er knus uit en menig gezellig hoekje kan men aanwijzen. Komt maar eens bij den molen of langs den waterkant.

Ook het haventje is aardig en schilderachtig, met zijn vele schepen en scheepjes.

We kiekten ouderdom en jeugd, een breiend moedertje, enkele aardige straatfereeltjes, het jongetje op de brug, de oudjes op hun bank en natuurlijk die sierlijke schepen in de haven, met hun ranke masten, waaraan de beweeglijke wimpels, hoog aan den wolkenhemel.

Mastschepen in het haventje.

De wijzen van Werkendam.

Werkendams hope.

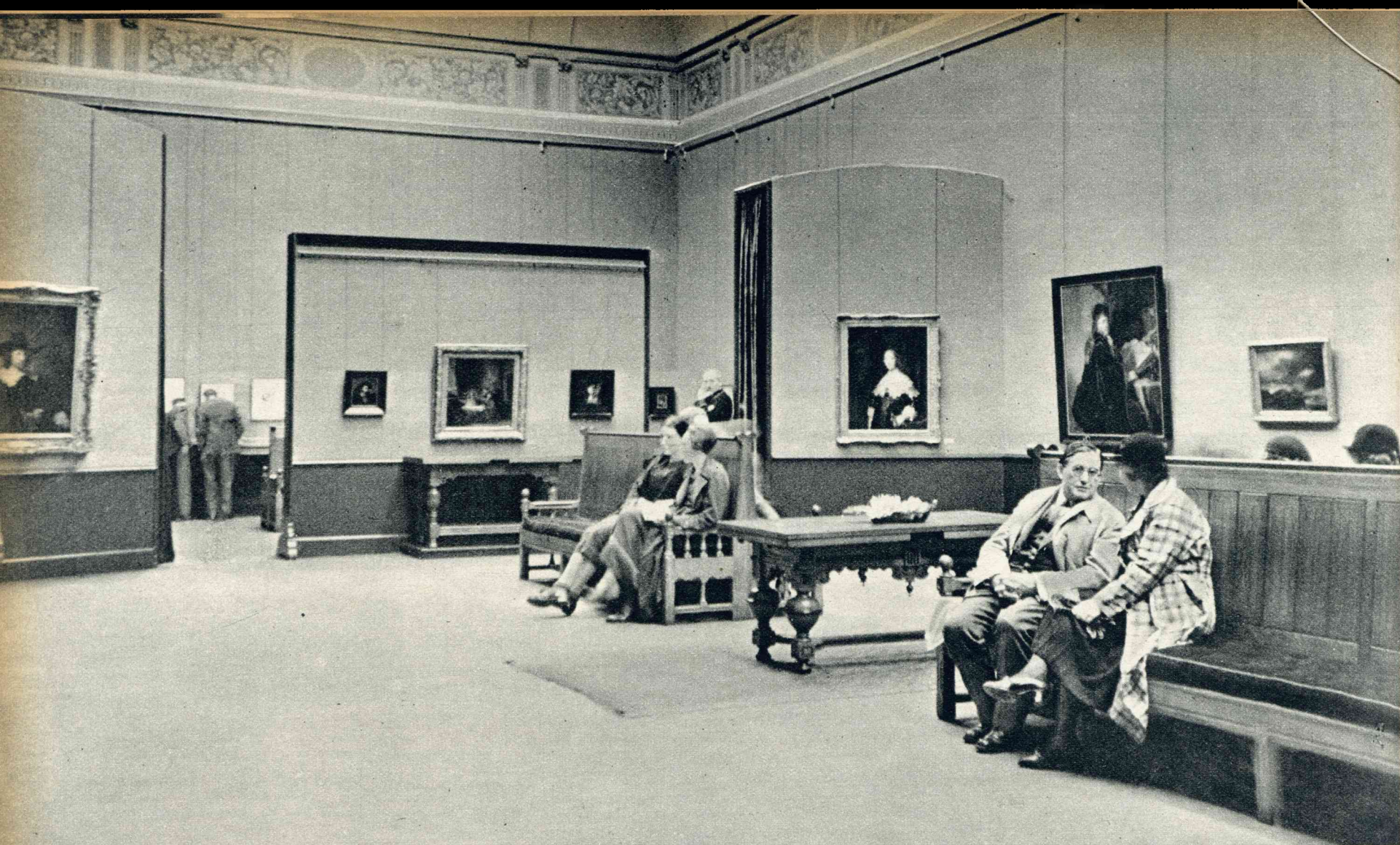
Een aardig hoekje van het dorp.

Aan den voet van den ouden molen.

Goed kijken, zus, dan kun jij 't later 66k.

Een overzicht van de tentoonstelling bij kunstlicht.

DE REMBRANDT-TENTOONSTELLING *in het Rijksmuseum te Amsterdam*

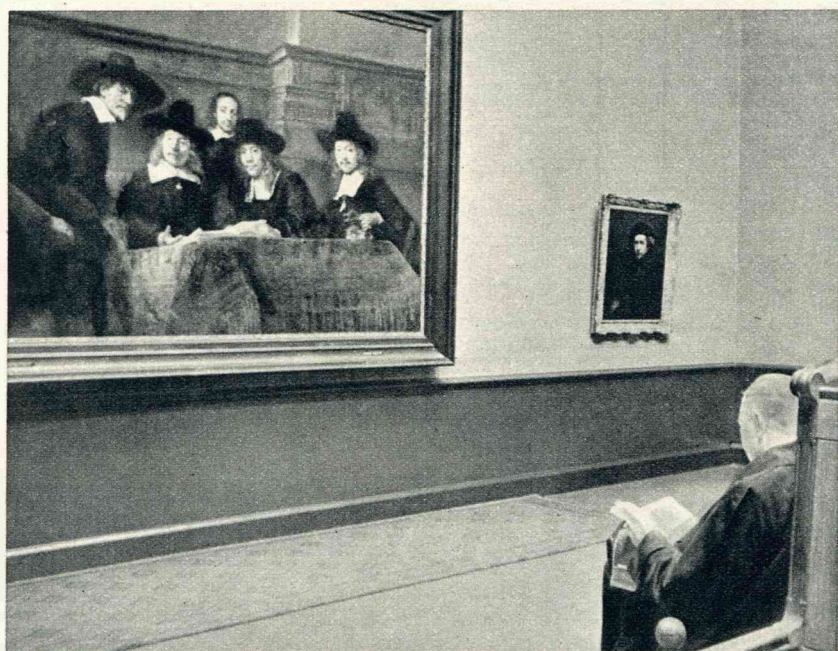
MEESTERWERKEN BIJ KUNSTLICHT

DE kunst van het licht in het kunstlicht! Een zeldzame combinatie van oud en nieuw, die onze gedachten niet met rust laat, voordat wij haar gezien hebben. Wij zijn niet de eenige kunstliefhebbers, die er zoo over denken! Want de klok van achten, het tijdstip, waarop de deuren

geopend worden, is nog niet „koud” of de bezoekers stroomden de zalen van de Rembrandt-tentoonstelling binnen. Hier en daar staan reeds kleine groepen in stille bewondering voor de meesterwerken en bij de vitrines met de etsen is zelfs moeilijk een plaatsje te veroveren. Deze groote toeloop toont direct al het voordeel van exposeeren bij avond, want wie overdag voor een degelijke kunstbeschouwing geen of te weinig tijd heeft, kan nu op zijn gemak zoo niet geheel, maar dan toch voor een belangrijk deel, zijn schade inhalen. Ofschoon natuurlijk de zon het altijd van de gloeilampjes zal winnen, is een bezichtiging van deze bijzonder interessante tentoonstelling bij het warme, gelijkmatige bovenlicht, dat door matglas naar binnen dringt, stellig niet te vermaden. Zoo dwalen wij dan langs de oude bekende meesterwerken, die tijdelijk een andere plaats in het museum gekregen hebben, en daarnaast nemen wij de stukken uit het buitenland in oogenschouw, waarmede wij — dank zij

In bewondering voor „het bruidspaar”.

Peinzend bij de deftige staalmeesters.

deze tentoonstelling — de laatste maanden volkomen vertrouwd zijn geraakt. Als de expositie dan ook over een paar dagen sluit, zullen we deze buitenlandsche gasten met spijtige gezichten nakijken. Maar zoover is het nog niet en daarom vestigen wij nogmaals — en nu voor de laatkomers — de aandacht op deze wondermooie expositie, die op drie November onherroepelijk gesloten wordt!

Voor al de groote schilderijen en de werken, die ook een anecdotischen kant hebben, oogsten bij de meerderheid van het publiek het meeste succes, zooals „De verlooening van Petrus”, „Mozes verbrijzelt de steenen tafelen” en „Jacob worstelt met den engel”. Daarover behoeven wij ons niet te verwonderen, want zulke overbekende gebeurtenissen uit den bijbel kent vrijwel ieder op zijn duimpje. Bovendien door de sterke voordracht en de dramatische spanning boeien deze tafereelen. Ook het kleine, fijnzinnige en suggestieve paneel

„De verlooening van Petrus” trekt veel belangstelling.

Aandachtig worden de schilderijen bezichtigd.

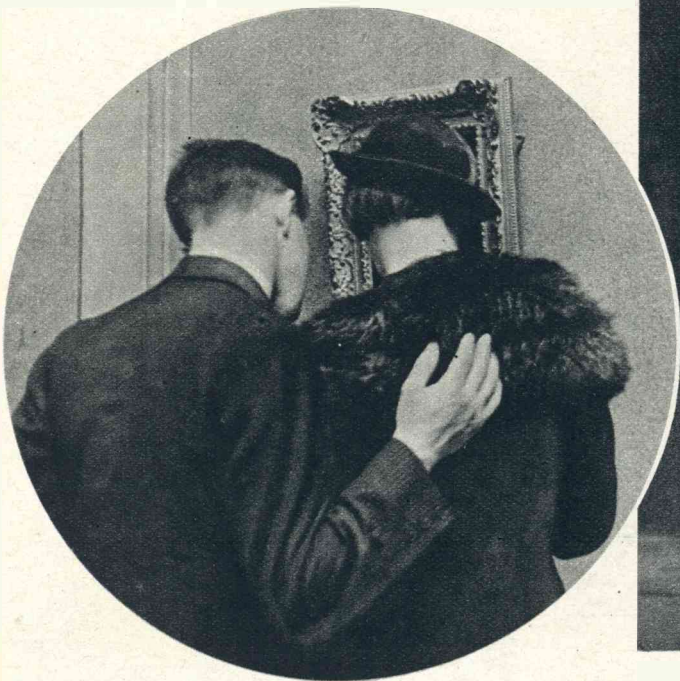
met de Emmausgangers en niet minder het doek met den bedeesden Jozef en de huichelachtige, brutale vrouw van den strengen Potiphar worden voortdurend door bezoekers omringd. Het vermaarde „Bruidspaar”, de deftige staalmeesters, Rembrandt's zelfportretten en de portretten van zijn zoon Titus en zijn tweede vrouw Hendrickje Stoffels, zijn geen moment zonder kijklustigen.

Langs Vermeer en zijn geestverwanten gaan wij naar „de groote sensatie” van deze avondexpositie „De Nachtwacht”, die wij bereiken nadat wij een eerewacht gepasseerd zijn van zeventiende-eeuwsche meesters, onder wie wij menigen beroemden kunstenaar ontdekken als Jan Steen, Nicolaas Maes, Aert de Gelder, Jan van Goyen en Albert Cuyp. Een stemmig verlicht zaaltje maant ons, als een rustig voorportaal, tot stilte en dan... staan wij voor „de Nachtwacht”. Er heerscht een plechtige atmosfeer in de zaal. Eenige tientallen bezoekers zitten muistil en peinzend op de banken, die in den vorm van een halven cirkel zijn opgesteld. Het licht dat „de Nachtwacht” beschijnt — en waarvan de bron voor ons verborgen blijft — is zacht en mild. Wederom komen wij onder bekoring van den kleurigen schuttersstoet in het wonder van het clair-obscur. Vooral de licht getoonde figuren, zooals de luitenant op den voorgrond in het goud-gele kostuum, maken indruk. De donkere partijen — we hebben het zoo-even ook gezien aan de zwarte kleedingstukken op de mansportretten — zijn minder sprekend. De linkerhoek van „de Nachtwacht”, met het grillige

dwerkje, is zelfs vrij duister, maar het geheel imponeert en daar de zaal verder in schemering gehuld is, kunnen wij ons uitstekend op het meesterwerk concentreeren. Als wij heengaan, blijft de indruk ons nog lang voor oogen, zoodat niemand ons kwalijk

zal nemen, dat wij in een andere zaal mindere kunstbroeders, als Van der Helst, maar vlug voorbij loopen. Zijn vroolijke schutters en hun fameuze disch kunnen ons voor dezen keer maar matig interesseeren !

Droomende jeugd voor eeuwenoude schoonheid.

„De Nachtwacht” bij avond !

Wapens en munitie voor het zwarte leger. Een der talloze kleine karavanen met ammunitie onderweg naar het Abessinische front. Het hoge gras bevordert een snel tempo geenszins!

Links: Tot instandhouding van een goeden geest onder de troepen van den Negus vergezellen dansers en muzikanten de legertroepen om tijdens de rustpausen voorstellingen te geven.

Rechts: Hoe onze correspondent, gewapend met gasmasker en tele-objectief, en half verscholen in het hoog opgroeiende gras, het verloop der dingen afwacht.

NAAR EN VAN HET ABESSINISCHE FRONT

In vervolg op de door ons gepubliceerde interessante artikelen van de hand van den uitnemenden Abessinië-kenner L. M. Nesbitt stellen wij het op prijs hierbij een aantal foto's te kunnen afbeelden, welke onze bijzondere fotocorrespondent op zijn moeilijken tocht naar dit fel omstreden land en in het oorlogsgebied zelf heeft gemaakt. Deze foto's zijn daarom zoo belangwekkend wijl ze niet opgenomen zijn door een der pers-fotografen welke zich bij de Italiaansche troepen hebben aangesloten, dus van Italiaansche zijde gezien, gelijk dit met de meeste tot nu toe verschenen foto's het geval was, maar direct vervaardigd aan het Abessinische front, waardoor zij dus een welkome aanvulling hiervan vormen, en tevens ook wijl men hier met recht spreken kan van „Abessinische oorlogsfoto's"; veel wat onder deze benaming gepubliceerd is, bestond immers slechts uit voor-oorlogsch manoeuvre-materiaal. Het feit dat de verzending van de negatieven dezer foto's heeft plaats gehad door middel van inlandsche koeriers, deels te voet, deels per muilezel of kameel, van het Noordelijke front in Abessinië naar Gedaref in Britsch Soedan, daarna per trein naar Karthoum en vandaar verder per luchtpost, verklaart voldoende hoeveel tijd er met die expeditie gemoeid is geweest.

Het Abessinische „telegraaf-systeem". Een overoude, doch beproefde methode om door middel van trommels signalen over te brengen van den eenen post naar den anderen. Voor een zeer groot gedeelte van het land was het langs dezen weg dat het mobilisatie-bevel van den Negus verspreid werd, terwijl ook andere berichten veelal aldus worden doorgegeven.

Exclusieve opnamen van onzen bijzonderen correspondent

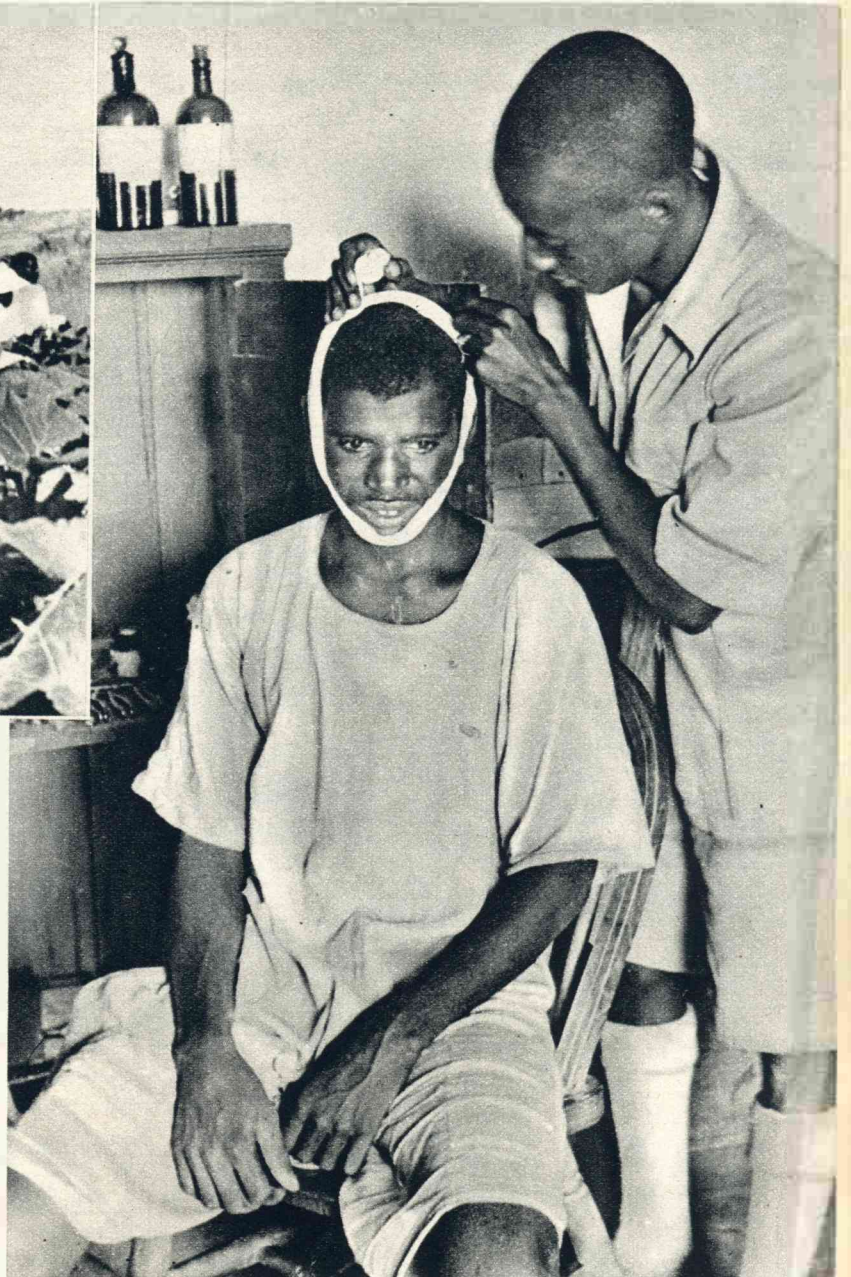

Klaar om tegen tanks en vliegtuigen te vechten! Een der vele troepen Abessiniërs, poover gewapend met stokken, zooals onze correspondent ze zag optrekken naar de leger-verzamelpplaatsen, waar men hoopt een betere uitrusting machtig te worden.

Op weg naar het strijdtooneel. Welke ongebaande wegen onze correspondent, tezamen met z'n reisvakker, den vermaarden oorlogscorrespondent Farago (links), dikwijls te volgen heeft, toont deze foto duidelijk aan.

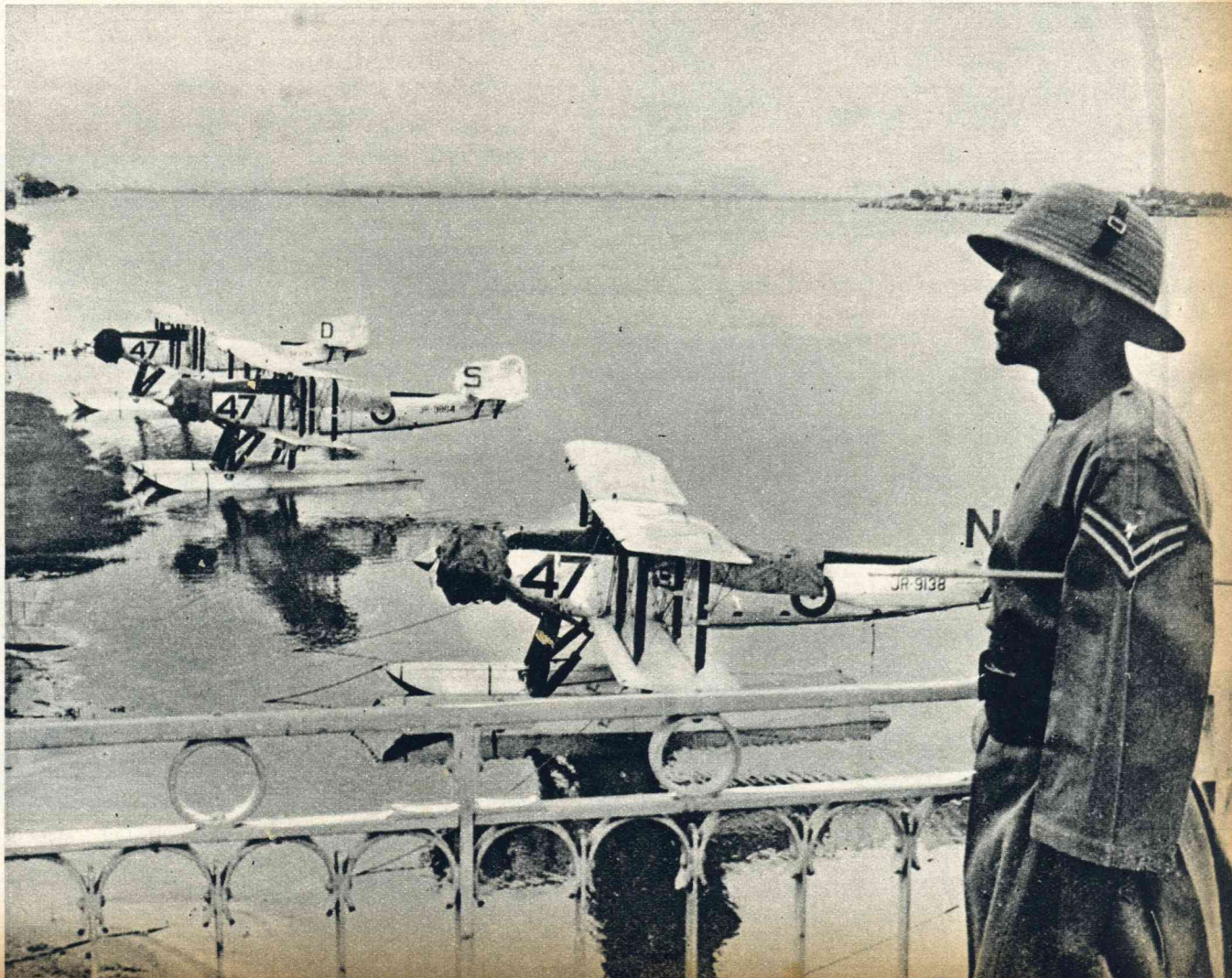

Een Abessinische uitkijkpost. De Abessiniërs zijn in staat over een grooteren afstand te zien dan een Europeaan en hun oogen kunnen zelfs dingen waarnemen bij een lichtgesteldheid die wij „duisternis” noemen.

In verband met de Nederlandsche inzameling ten bate van een ambulance naar Abessinië een interessante foto: hoe een Abessinische krijger in een Abessinisch Rode Kruis-station verbonden wordt.

Op zijn reis naar het Abessinische front maakte onze correspondent deze foto: Engelsche luchtstrijdkrachten verzameld aan de Soedan-Abessinische grens.

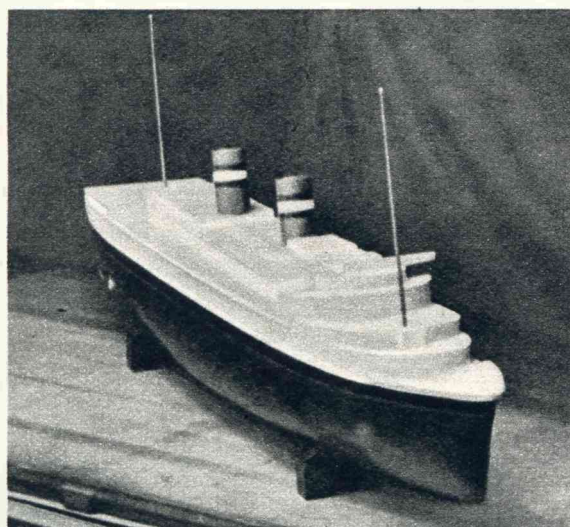

Een kijkje op de rivier, vanaf het dak van het H.A.L.-gebouw.

HET NIEUWE SCHIP VAN DE HOLLAND-AMERIKA-LIJN

Weer werk aan den winkel!

Het nieuwe schip in miniatuur.

Zoals men weet wordt het schip gebouwd door de Droogdok Mij., Wilton, Piet Smit en „Vlissingen”. Hier zien we de opmetingen op het terrein der Droogdok Mij.

TOEN het dezer dagen bekend werd, dat voor de Holland-Amerika-Lijn een nieuw groot schip zou worden gebouwd en dat die bouw in Nederland zou gebeuren, was er sprake van algemeene vreugde. En dit zeer terecht. Het omvangrijke werk zal aan vele handen werk verschaffen, en werk en nog eens werk is wat we behoeven in dezen tijd van demoraliserende werkloosheid.

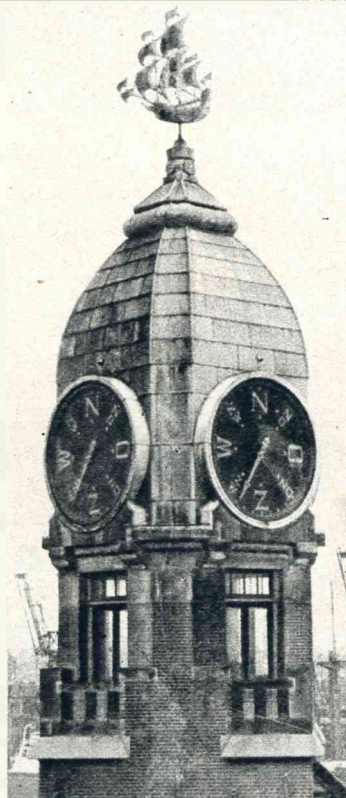
Toch schromen we niet, om den geheelen werelddoestand als abnormaal te beschouwen. Want hoeveel arbeid zou er, naast den bouw van één schip, niet te verrichten zijn, nuttige, ja zelfs noodzakelijke arbeid.

Hoeveel schepen zijn er niet méér te bouwen en bruggen, treinen en huizen, enz.

Hoeveel wegen zouden er voorts zijn aan te leggen, nieuwe, breede autowegen in ons land, dat daaraan zoo groote behoefte heeft.

Hoevele goederen zouden er te vervaardigen zijn, als men huisraad en garderobe eens stevig wilde aanvullen van die honderd-duizenden menschen, welke hun weinige geld moeten besteden aan het noodzakelijkste, het eten, en aan al het andere hoe langer hoe meer gebrek krijgen!

En als men eens een aanvang zou maken met de groote schoonmaak onzer steden, met het reinigen en opknappen der officiële gebouwen en vele particuliere woningen. Voor dit nuttige werk zou permanent een legertje werklieden noodig zijn. Zoo konden we voortgaan en ons inzicht tot uiting brengen tegenover hen, die wel eens beweren, dat er geen werk meer voor al die menschen zou zijn.

De bekende toren van het H.A.L.-gebouw, aan de Wilhelminakade.

Ondanks de mechanisatie blijft er o.i. voor de talrijken nog werk in overvloed, vooral bij een internationale regeling van den werktijd en een goede ordening.

We willen ons echter hier niet te veel verdiepen in de wereld-economie, die men niet in enkele regels bepaalt.

Wel willen — en moeten — we reeds tevreden zijn met het reuzen-werkobject, dat de bouw van de nieuwe „boot” oplevert. Hoe de liner heeten zal is nog niet definitief bekend. Zal het „Prinsendam” of „Nieuw Amsterdam” zijn? „What is in a name?” vroeg Shakespeare reeds. Als wij het schip mochten benamen, zouden we het de „Rembrandt” doopen. In deze benaming steekt immers ook een weinig poëzie!

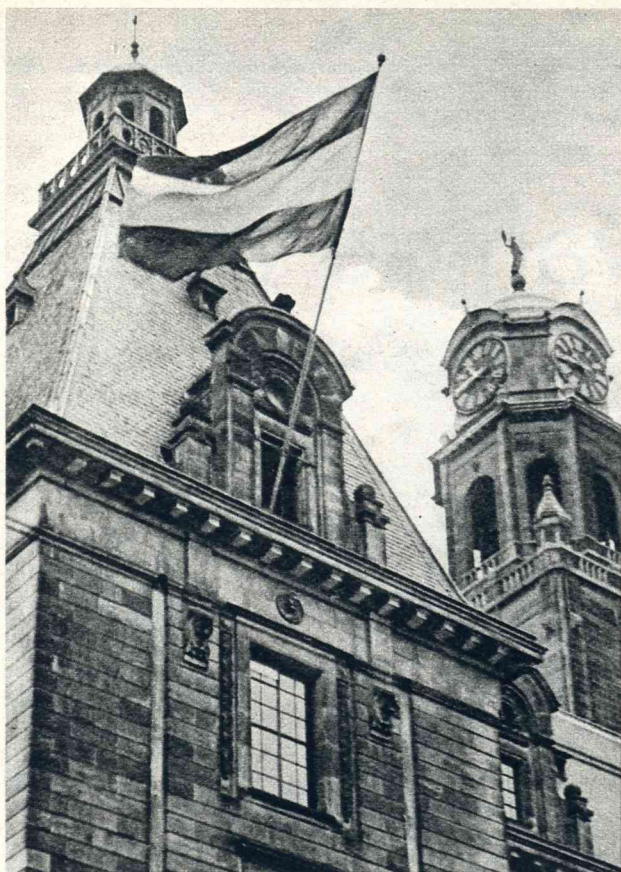
Aangaande de practische bijzonderheden van den bouw hebben de dagbladen reeds uitvoerig bericht.

We willen hier echter nog memoreren, dat de lengte 229.05 M. wordt, de breedte 26.82 M., de

diepgang 31 voet. De snelheid zal 21 knopen bedragen en het machinevermogen 34000 As P.K.

Voorts kan het schip aan passagiers bevatten: 520 eerste klassers, 520 toeristen- en 230 derde klassers en een bemanning van 670 personen. Het uiterlijk zal gelijken op de „Normandie”, eenigszins het stroomlijn-type dus.

Er zullen tien dekken zijn en twee pijpen. De klassen kunnen, zoo noodig, verwisseld worden. Het interieur zal meer practisch zijn dan luxueus. Toch komen op het promenadedek een theater en een luxe

De vlag stak uit van het Rotterdamsche stadhuis.

De persjotografen beijverden zich om het model reeds te kienken.

café-bedrijf en voorts zijn straks sport- en zonnedekken aanwezig.

Het ventilatie-systeem wordt nog verbeterd en het dubbelschroefschip wordt met de modernste navigatie-middelen toegerust.

De derde-klas-hutten komen thans achter in het schip en de bemanning zal een nog beter verblijf krijgen dan voorheen.

Dit zijn wel de voornaamste gegevens omtrent den nieuwen H.A.L.-liner. Wij zijn recht verheugd, dat deze in het eigen land wordt gebouwd en we kunnen het enthousiasme in onze stad verstaan, dat de vlag spontaan deed uitsteken van het raadhuis.

Er komt weer wat meer werk aan den winkel en daarmee méér welvaart.

O, konden wij er eens wat aan doen, dat de heele wereld weerom één groote werkplaats werd, met nijvere menschen, want arbeid, in verstandigen zin en op goede wijze verricht, betekent: geluk. Dit heeft ons de werkloosheid in elk geval geleerd.

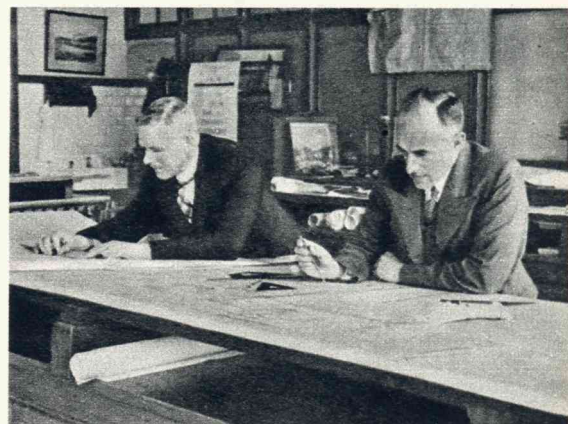
Moge er spoedig weer werk zijn voor allen.

H.

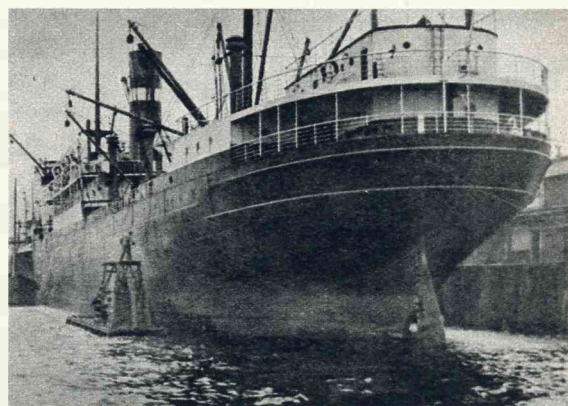
HOEZEE VOOR DE „PRINSENDAM”!

Hoezee, hoezee, de „Prinsendam”
Wordt in ons land gebouwd!
Het nieuws heeft prettig ons verrast,
Laet niemand onzer koud:
Na dagen, rijk aan spanning, kwam
Ten leste het blij bericht,
Dat werk voor duizenden beduidt:
Vertrouwen... vreugde... licht...
De arbeid is reeds aangepakt
En duurt wel twee jaar voort:
Zoo omstreeks '38 gaan
De reizigers aan boord...
Millioenen gave guldens loon
Zij blijven alle hier:
Het geld, dat strakjes rollen zal,
Brengt leven en vertier;
De vaderlandsche industrie
Is niet meer wachtensmoe:
Een woord van hulde komt het Rijk
Om zijn bemoeiing toe...
Het machtig schip: de „Prinsendam”
Wordt hier gebouwd, hoezee!
De vlag ging uit van het stadhuis,
En velen vlagden mee.

HAN VAN ARKEL.

De teekenaars, de heeren Smit en Knecht, die, onder leiding van ir. S. West, hun belangrijk werk verrichten.

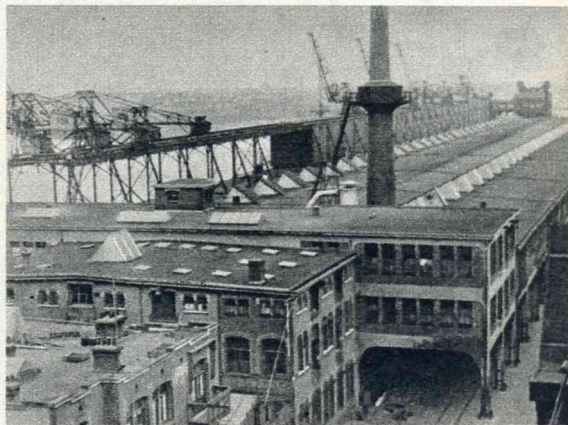
Juist lag de „Maasdam” (vracht- en passagiersschip) voor den wal.

En dit is het hoofd-kantoorgebouw.

Waar de plaatsen besproken worden.

Een overzicht van de H. A. L.-loodsen en kranen.

Zaterdag heeft te Amsterdam de jaarlijksche algemeene vergadering van het Nederlandsch Olympisch Comité plaats gevonden. Kiekje achter de bestuurstafel. V.l.n.r. de heeren K.J.J. Lotsy, G. v. Rossum, secr., en jhr. Quarles v. Ufford.

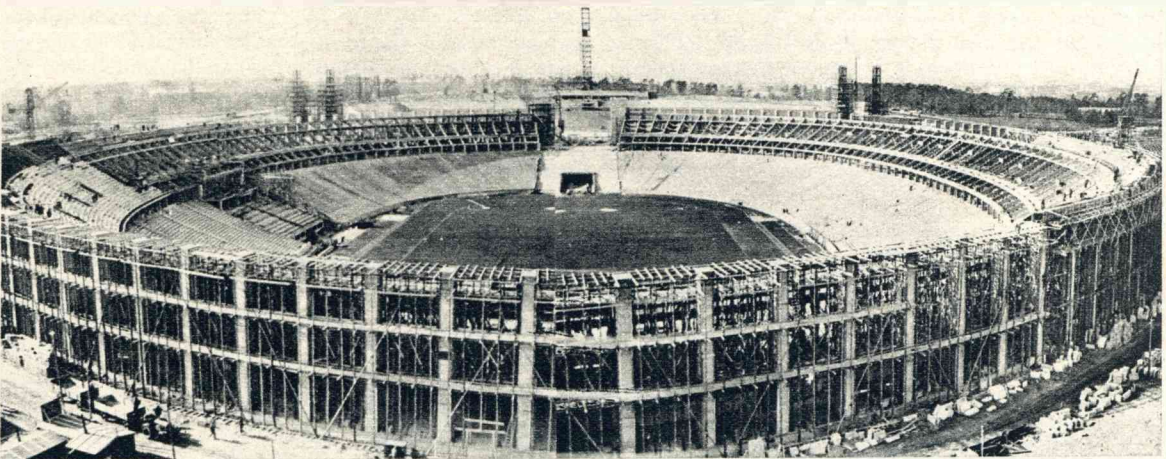
Sport van de Week

De bekende Zweedsche zwemmer Arne Borg, die ook in ons land geen onbekende is, zal de Zweedsche zwimmers trainen voor de a.s. Olympische Spelen. Foto, waarop Arne Borg de lichaamshouding voor het Crawlswemmen demonstreert.

De K.N.M.V. heeft Zondag te Laren (N.H.) haar najaarsreünie gehouden. Overzicht van de parkeerplaats.

Het Stadion te Berlijn, waar van 1—16 Augustus 1936 atletiek, hockey en voetbal als onderdeel der Olympische Spelen voor 100.000 belangstellenden zullen worden gehouden. Op den achtergrond verrijst de groote Marathontoren.

De Nederlandsche atleten trainen voor de a.s. Olympische Spelen te Berlijn. Onder deskundige leiding van de heeren De Korver, Blokker en v. d. Veer wordt te Amsterdam serieus getraind. Men ziet hier v.l.n.r. v. d. Zee, Hogervorst, Lamorée, Verhagen, Boersma, Geul, Van Beveren, Osendarp, De Bruijn, Lutkerfeld, Van Dijk en Berger.

In de Olympia Hall te Londen is de groote autoshow gehouden, waar de modellen 1936 werden tentoongesteld. Overzicht van de expositie.

De strijd tusschen H.D.V.S. en Sparta te Schiedam. Aanval der Schiedammers op het Spartaansche doel.

DE semi-derby, welke Zondag te Schiedam tusschen Hermes D.V.S. en Sparta ging, is voor de Schiedammers wel zeer ongelukkig geweest. Na de rust overkwam v. d. Tuijn een ernstig ongeval, waardoor de aardigheid, welke in verband met het zeer slechte weer toch al zeer betrekkelijk was, geheel verdween. Sparta scoorde even later het beslissende doelpunt en behaalde tenslotte een zeker niet onverdiende overwinning. Daar K.F.C. tegen Xerxes een punt in de wacht sleepte is de positie van de Combinatie er niet beter op geworden. Xerxes, Hermes D.V.S. en K.F.C. hebben nu elk drie punten uit 6 wedstrijden. Een poover resultaat en waar hier twee Rotterdamsche clubs in het complot betrokken zijn, is er wel eenige reden om de toekomst niet al te helder in te zien.

In afdeeling twee vallen twee gelijke spelen te constateeren, n.l. Feijenoord—D.H.C. 2—2 en Excelsior—H.F.C. 4—4. Ook hier begint het in de onderste regionen van de ranglijst het meest te spannen. V.U.C., D.H.C. en H.F.C. hebben elk 2 punten, waarbij de positie voor de Haarlemmers iets gunstiger is, omdat zij een wedstrijd minder hebben gespeeld en de ontmoeting tegen Stormvogels, welke destijds verloren werd, waarschijnlijk kunnen overspelen.

D.F.C. deed in de hoofdstad verdienstelijk werk door D.W.S. met den oneven goal van de drie te kloppen. De roodwitte Dordtenaren bezetten met 9 punten uit 6 wedstrijden de tweede plaats onder Stormvogels, dat slechts iets betere doeleijfers

Te Rotterdam heeft de politie een nieuw sportterrein gekregen. Mr. L. Linthoven, de hoofdcommissaris van politie, deed bij den eersten wedstrijd der politiemannen den aftrap.

heeft. Blauw Wit verspeelde een punt, hetgeen voor de beide andere voornaamste kampioenscandidaten van veel belang was. 't Is verder de vraag wat Feijenoord eigenlijk van plan is. Na de goede resultaten der laatste weken is het gelijke spel op eigen grond tegen D.H.C. wel iets tegengevallen. Toch zijn wij ervan overtuigd, dat de Feijenoorders in de bovenste helft van de ranglijst een belangrijke rol zullen blijven spelen.

Uit het kampdertweede-klassers is weinig nieuws te melden, gezien meerdere terreinen onbespeelbaar bleken. In de 2e klasse A. gingen nog drie wedstrijden door, doch in de andere afdeeling werd slechts één match gespeeld.

In 2A voeren de kopclubs een spannenden strijd. Meer en meer blijkt dat Rising Hope maar niet toevallig zoo'n fraaie positie heeft kunnen innemen. De pas gepromoveerde tweede-klassers hebben werkelijk stoute plannen, hetgeen zij Zondag wederom bewezen door in het Haagje met 1—3 van Quick te winnen. Emma, dat ook onder de gegadigden moet worden gerangschikt, liet bij V.D.L. een veer in den vorm van een gelijk spel. H.V.V. zorgde er voor, dat zijn achterstand tot één punt beperkt bleef. Met 5—1 wonnen de geelzwarte Hage-naars van het Gondsche Olympia.

In de tweede klasse B. kwam O. D. S. tegen Alphen in actie en klopte deze ploeg met 4—1. De Dordtenaren hebben nu nog slechts twee punten achterstand op het leidende Overmaas. C.V.V. zit hier met 7 punten uit 5 wedstrijden nog tusschen. Wij hebben echter den stelligen indruk dat de O.D.S.-ers met hun tegenwoordige positie nog niet tevreden zijn. Ongetwijfeld zullen zij het den Rotterdammers dan ook nog lastig genoeg gaan maken.

Op een vet terrein slaagde Sparta er Zondag in H. D. V. S. met 0—1 te kloppen. Nog een spel-moment uit deze match, ditmaal genomen voor het Schiedamsche doel.

De oefenwedstrijd, welke het Ned. Elftal vorige week tegen Watford speelde. Vente maakt het den Engelschen doelman lastig.

Laval lijkt ons de wijste — hij lacht een met zijn vriend Edén en denkt er niet oogenblikken waarin hij gewoon menschegezicht te trekken alsof heel Europa al gem

DE diplomaten spelen de het melodrama van de Ze vormen het middel wereldfamilie, behoren tot onissen omdat we iederen dag en hun contertstels bekijken onze huiskamer, op ons kantoren overal en toch zijn ze v publiek legendarisch als sprookj werkelijk waar, vraagt men zi een gewoon mensch aan de tou het groote marionettenspel?

Rust hebben we allemaal noodig en zeker hebben de mannen die voor ons werken daar recht op. Daarom laten we Simon en Edén in alle kalmte hun gebakken tongetje ontleden. Als ze een graat in de keel krijgen, kan 't bedenkelijk worden. Eén graat die verkeerd zit kan 't begin worden van 'n catastrophe.

MENSCHEN

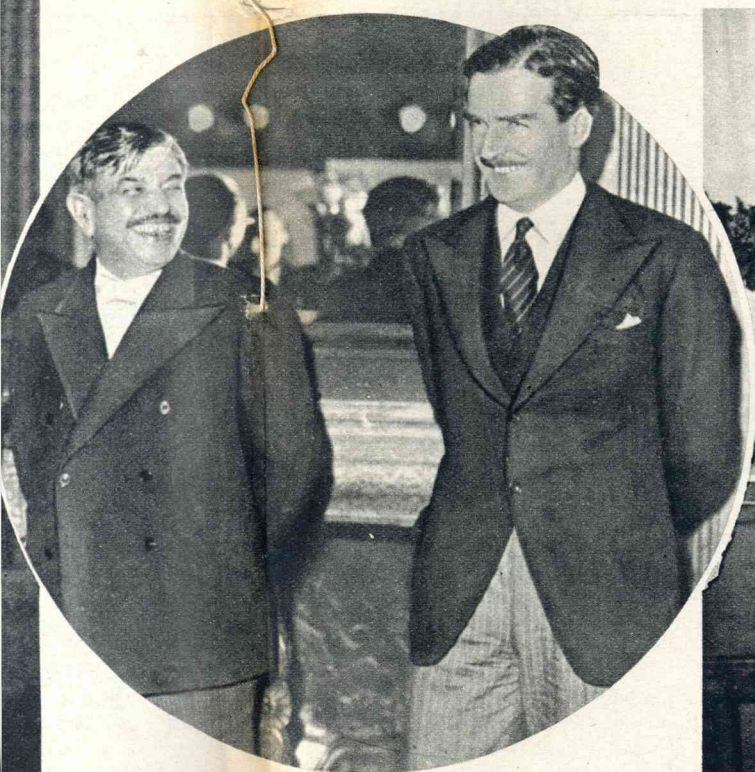
Daar hebben we Tardieu, den Volkenbondman, bezig met een croquetje of iets dergelijks. Moeten we ons daarover verbazen? Is het voor Tardieu iets bijzonders zoo'n warm croquetje te verwerken, terwijl hij met vlammeende woorden in het heetste debat vaak den vrede heeft verdedigd?

Een diplomaat aan tafel is als een voetzoeker onder een hoepelrok. Ineens, na het eerste glas Sekt, komt de politiek en menige tafelrede zit er vol van. Hoe menschelijk is het echter als de fameuze Herriot aan den disch praat over zijn successen als vreedzaam hengelaar en aan zijn medegasten vertelt dat hij een snoek gevangen heeft van geweldige afmetingen.

En Schuschnigg, de jonge diplomaat met het grijzende haar, heeft recht op een „poesje“... al wil hij het onderste uit de kan hebben. Het is maar een hartversterking; want zou hij dien zelden eisch in de politiek stellen, dan zouden zijn collega's de poppen danig laten dansen.

Laval lijkt ons de wijste — hij lacht eens echt hartelijk met zijn vriend Eden en denkt er niet aan, in de oogenblikken waarin hij gewoon mensch mag zijn, een gezicht te trekken alsof heel Europa al gemobiliseerd was.

Kom, kom, menschen als wij. Kijk maar naar 't gezellig gezelschap, waar Laval éven zijn gedachten den vrijen loop laat en waar Göring zich verdiept in 't aromna van den oude Cantemerle.

DE diplomaten spelen de hoofdrollen in het melodrama van den modernen tijd. Ze vormen het middelpunt der groote wereldfamilie, behoorren tot onze beste kennissen omdat we iederen dag over hen lezen en hun conterfetsels bekijken, ze komen in onze huiskamer, op ons kantoor — we vinden hen overal en toch zijn ze voor het groote publiek legendarisch als sprookjeshelden. Is't nu werkelijk waar, vraagt men zich af, dat ergens een gewoon mensch aan de touwtjes trekt van het groote marionettenspel?

Ja, ze hebben de touwtjes, de duizenden draden in handen en de poppen dansen.... Dat zulke figuren gewone menschen zijn, eten, drinken en rooken, is voor de vaart der fantasie eigenlijk wel jammer, maar het stelt toch ook gerust, omdat we des te beter hun fouten kunnen vergeven. Wie zal 't dezen werkers misgunnen, dat ze nu en dan tusschen de bergen van werk eens lekker uitrusten bij een hors d'oeuvre, een versche kreeft of een diplomatenpudding, of dat ze den rok uittrekken en in 'n huisjasje de blommetjes eens buiten zetten?

Wie gunt Baldwin zijn pijp niet? Waarom zou hij er zijn troost niet uit putten, zooals op 'n Leidsch of Haarlemsch hofje een oude tante troost put uit een sterk bakje koffie? Een mensch immers, al woont hij niet op een hofje.

MEN ALS WIJ

schnigg, de jonge diplomaat met het grijze, heeft recht op een „poeje”. . . . al wil nderste uit de kan hebben. Het is maar versterking; want zou hij dien zelden de politiek stellen, dan zouden zijn col-a's de poppen danig laten dansen.

Laval, die zich uitput om den wereldbrand te voorkomen, mag — we gunnen het hem — den brand in een sigaret jagen, omdat hij even goed als wij eens wat anders wil dan het voortdurende peinzen over het Europeesch evenwicht.

DROOMLAND

VIJFDE VERVOLG

door Clarence Buddington Kelland

A LLEMAGHTIG!" riep de politie-man. „'t Is anders een taanagel, meneer."

„Dat kan. Maar u zult wel gauw merken — zooals anderen ook tot hun schande gemerkt hebben — dat ik zelf ook nogal een taanagel ben."

„Daar ziet u anders niet naar uit."

Hadrian stond heel langzaam op. „Meneer de politie-man," zei hij, „u bent hier om te assisteren en niet om... eh... uw snater te roeren. Als u eens te weten wilt komen, hoe taai ik ben, dan kunt u er meteen een proefje van krijgen."

„Wat zegt u?"

„Kom dan maar op," zei Hadrian. „Ik heb lak aan de meubels."

„Allemachtig!" riep luitenant Markey ten tweeden male uit. „Ik heb er absoluut niets mee bedoeld! Enfin, ik zal u morgen een ontwerpje voorleggen." Hij stond op en liep naar de deur, die voor hem geopend werd door juffrouw Higg. Daar bleef hij naar Hadrian staan staren. Hij zuchtte, zette den voet over den drempel, en vroeg toen, heesch fluisterend, aan juffrouw Higg:

„Méénde die scharminkel dat nou?"

„Wees maar blij, dat je 't niet geprobeerd hebt, smeris," zei Claribel. „Anders was je 'n hand duiten an den tandarts kwijt geweest. Meneer Pink vecht veel liever, dan dat ie eet — en je moet es zien, hoe ie kan bikken!"

„Allemachtig!" zei luitenant Markey nogmaals, en hij vertrok met een verdwaasd gezicht.

Zij deed de deur dicht en keerde zich om. „Nèt zoolang tot u d'r een treft, die u an uw woord houdt," zei ze.

„Dat heeft reeds een aantal onberaden personen beproefd," antwoordde Hadrian. „Hoe ver bent u met de plechtige opening?"

„Ik heb 'n plan, maar 't zal geld kosten."

„Geef maar hier," zei hij. „En dan kunt u naar huis gaan. Ik zal 't vanavond bekijken. Tusschen twee haakjes, wie is Mark Trotter?"

„Die het 'n fabriek, waar ze burgemeesters en wethouders en kamerleden maken."

„Dus 'n politicus. Verkeert hij in deftige kringen?"

„Zoowat net zooveel," zei juffrouw Higg, „as dat Cab Calloway doofstom is."

„Dus 't is niet aan te nemen, dat hij op vriendschappelijken voet staat met zoo iemand als Ariadne Joyce?"

„Jawel — de prins van Wales zal mijn te eten vragen bij z'n ma!" Met een rimpeltje tusschen haar oogen keek ze hem aan. „Wat heeft die juffrouw van Joyce met Droomland te maken?"

„Niets."

„Ken u haar?" vroeg Claribel nieuwsgierig.

„Ik heb vanmiddag thee met haar gedronken," antwoordde Hadrian.

„Haalt u nou es 'n konijntje uit uw hoed," zei ze. „Maar ze kan Trotter wél es ontmoet hebben. Ofschoon, d'r vader zal best de zaken en de vermaken uit mekaar weten te houden. U hebt misschien gehoord, dat meneer Joyce lid van den senaat is."

„Dat is mij bekend.... Zij is erg mooi. Zij is prachtig. Zij is een wonder."

„Vooruit maar," spoorde Claribel hem aan. „Een meisje vindt 't heerlijk een man te hooren ophakken over een ander meisje." Zij zweeg even. „Meneer Pink," zei ze, „ik ben een trekvogel. Ik ben al op heel wat plaatsen geweest, voor ik m'n eerste tandjes kwijt was. Je kunt van kermissen en zoo heel wat meenemen, en 't is haast allemaal zooiets. Je loopt er niet gemakkelijk meer in."

„Dat begrijp ik."

„Dus," zei ze, „zou ik 't nou wel es interessant vinden om te weten in welke klem of u nou zit. Niet dat 't me een steek angaat natuurlijk, maar ik hoor wel graag verhaaltjes. Waarom dacht u, dat die smeris u op uw schouder zou tikken? Hoe komt u aan Mark Trotter? Wat hebt u met Ariadne Joyce?"

„Uw taak hier brengt niet mee, dat u vrijpostige vragen stelt," zei Hadrian gewichtig.

„Je kunt nooit weten," zei ze, volstrekt niet uit het veld geslagen. Toen beet zij op haar onderlip en begon jongensachtig door haar tanden heen te fluiten. „En er heeft in de krant gestaan tusschen de andere schandaaltjes, dat Joyce 't met Cleveland Chorley niet zoo erg eens was! Twee en twee is vier tegenwoordig." Zij liet haar stem dalen en op haar vrijmoedige gezichtje kwam een bezorgd trekje. „U hebt toch niets met dien moord op Chorley te maken, meneer Pink?"

„Hoe kom je er bij?"

„'t Zou slecht kunnen," zei ze langzaam. „Maar van den anderen kant zou 't best kunnen. Net als die kameel.... zoo'n beest is 't niet. Trotter en Chorley en u! Als dat niet 'n onmogelijke combinatie is.... 't Is zoo allemachtig onmogelijk, dat 't wel waar kan zijn."

„Wel te rusten," zei Hadrian beslist.

„Hier hebt u mijn kladje over de plechtige opening," zei ze. „Goeden avond, meneer Pink. En pas maar op, dat u niet op 'n bananenschil trapt."

Hadrian stopte het papier in zijn zak, maar hij kwam niet van zijn plaats. Trotter en Chorley en Ariadne! Er bestond 't een of ander verband tusschen die drie. Trotter had iets over Chorley uitgelaten. En Ariadne was bang voor den man — zij verfoeide hem en vreesde hem. Kon het zijn, dat het schrandere breintje van Claribel Higg den spijker op den kop had geslagen? Zat er hier iets kwaadaardigs, onvermoeds, heimelijks, waaraan die Trotter deel had? Ja zelfs, kon het zijn, dat Ariadne onschuldig was, zooals zij verklaarde, en dat haar aanwezigheid op het tooneel der misdaad te wijten was aan een truc, aan den een of anderen duivelschen toelag, waarmee een geheim samenhing, dat zij zelfs tot haar eigen verdediging niet durfde openbaren?

In ieder geval, van zijn martelaarsrol was hij ontheven. Hij had zijn zwaard aan Ariadne's voeten gelegd. Als zij inderdaad onschuldig was, een slachtoffer van anderen, dan lag zijn weg duidelijk vóór hem. Hij sloeg op zijn bureau dat het daverde.

„Op, Hadrian Pink," zei hij met een schor fluissterende stem, „op ter redding!"

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

Hadrian Pink, de hoofdpersoon uit dezen roman, verdient zijn levensonderhoud met het bijwerken van studenten voor hun eindexamens aan de universiteit. Hij heeft een bijzonder angstvallige natuur en laat zich gemakkelijk door iedereen op den kop zitten. Juffrouw Joyce, een meisje uit de hoogste kringen, wier portret in talrijke dag- en weekbladen verscheijnt, heeft zijn bijzondere genegenheid verworven, hoewel zij hem niet eens kent. Hij besluit zich haar waardig te maken en volgt in het geheim een cursus in karakterbouw. Z'n ingestudeerde houding wordt door de studenten ontmaskerd en Pink accepteert het baantje van directeur van een Luna-park, dat hem door een zijner vroegere leerlingen, Algernon Peck, aangeboden wordt. Op een avondwandeling door een stille wijk ziet hij eensklaps Ariadne Joyce uit een huis vluchten met een revolver in de hand. Ze werpt het wapen op straat; Hadrian steekt het ongezien in z'n zak en ontdekt dat er in het huis een moord gepleegd is. Om de verdenking van Ariadne af te leiden veroorzaakt hij een groote wanorde in het vertrek. Daarna gaat hij naar huis terug. Hij engageert een meisje van een schiettent, Claribel Higg, om hem te helpen aan het samenstellen van een plan voor de opening van het Luna-park. Onverwacht ontmoet hij Ariadne te paard in een park. Bij een latere ontmoeting ontdekt ze aan den moord schuldig te zijn. Hadrian belooft haar in alles te zullen helpen. Mark Trotter, een bekende figuur in de onderwereld, komt hen storen en wordt door Hadrian afgesnauwd, waardoor hij zich de vriendschap der gangsters op den hals haalt. Op Droomland wacht hem een politie-inspecteur, die hem spreken wil over de veiligheidsmaatregelen bij de opening van 't Luna-park. Nu kunt u verder lezen.

ELFDE HOOFDSTUK

N AUWELIJKS had Hadrian zich den volgenden ochtend achter zijn bureau gezet, of Mike Peck wierp de deur open en kwam op zijn gewone winderige manier de kamer in. Achter hem schoof de uitgebreide gedaante van Algernon naar binnen.

„En?" vroeg meneer Peck.

Gelijk steeds, als hij zich tegenover dien geweldenaar bevond, voelde Hadrian zijn ruggegraat verweeken, maar hij keek naar den hoek, waar Claribel Higg zat, en zag een vroolijk trekken van haar lippen, dat hem prikkelde. Hij vroeg zich niet af, waarom 't hem prikkelde; hij verwonderde er zich zelfs niet over.

„Wat en?" vroeg hij onvriendelijk.

„We zijn den eersten klaar om te openen," zei meneer Peck. „Hoe sta je d'r mee? Wat heb je gedaan? Wat krijgen we?"

„O, de feestelijke opening bedoelt u. Da's voor elkaar. Er moeten nog een paar kleinigheden geregeld worden. Ik eh... ik heb die ondergeschikte kwestie eerst afgewerkt, om mijn hoofd vrij te krijgen voor belangrijker dingen."

„Ik mag zeker niet vragen, wat je van plan bent, hè?" zei de heer Peck smalend. „Je wilt me zeker niet in vertrouwen nemen?"

„Ga zitten!" viel Hadrian uit. „En nu we 't daar toch over hebben — moet ik voor alle bijzaakjes zorgen? Hoe zit 't met de politie-bewaking? Hebt u daar iets aan gedaan? Hebt u er om gedacht? Nee! Wees maar blij dat u iemand hebt, die verstand heeft van Luna-parken. Denk je eens in — stel je eens voor, wat we voor een toestanden kregen, als we geen behoorlijke politie-bescherming hadden. Daar was nog niet eens voor gezorgd — heb ik ook al moeten doen."

„Nou ja," zei meneer Peck met veel minder stemgeluid.

„Gedrang, menschenmenigten, menschenmassa's! Mekaar vertrappen, hun zakken laten rollen, hun kinderen kwijtraken! Wie zou er pepermunt voor de vondelingen gekocht hebben, als ik die noodzakelijkheid niet had voorzien? Zeg eens op! Hebt u gezorgd, dat er een politie-post kwam? En Eerste Hulp bij Ongelukken? Nee! Wat had je dan willen beginnen met de vrouwen, die flauw vielen, en de kinderen, die maagpijn hadden?"

„Ja," zei meneer Peck, „da's waarachtig waar ook!"

„Zoo zie je," zei Hadrian, „hoe weinig je met diletanten opschiet. Ik heb er om gedacht, en om nog heel wat andere dingen ook." Hij zweeg en keek Mike Peck met een boozen blik aan. Toen wendde hij zich plotseling naar Algernon. „Kom hier," zei hij, en toen Algernon bij het bureau stond, duwde hij hem een blauw papier met witte teekening onder den neus. „Zie je dat gebouw? Nummer 11 op de kaart. Laat dat direct uitruinen en schoonmaken. Dat wordt politie-post en ziekenhuis.... Juffrouw Higg, bel den Gezondheidsdienst op. Zeg, dat ze iemand hier sturen om een hulppost in te richten." Hij drukte op een knop en juffrouw Binkus kwam met verbazingwekkende promptheid de kamer binnen. „Slik door!" zei hij gebiedend. „Neem een brief op. Post duurt te lang. Laat bezorgen. „Centrale Apotheek Pickchester. Heeren. Wij moeten vóór den eersten een compleet ingerichten post Eerste Hulp en ambulance hier hebben. Gelieve heden vóór twaalf vertegenwoordiger te zenden." Nog een brief.

„Plaatsingsbureau Verpleegsters Pickchester. Heeren — eh.... Dames. Zendt heden zes gediplomeerde verpleegsters naar Droomland. Wij zullen er twee uit kiezen voor vasten dienst in onze ambulance." Werk die twee maar eerst weg, juffrouw Binkus. Als u nog eens kauwgom op den grond gooit, bent u ontslagen. Stuur een andere typiste."

De heer Peck vertoonde sporen van beroerte. Hij deed zijn mond open en dicht als een visch, die op een gloeiend strand is geworpen. „Ja maar hoe...." begon hij.

„Ik zal u direct helpen,” zei Hadrian. Toen sprak hij het meisje aan, dat binnenkwam: „Neem een brief op. „Nationale Vuurwerkfabrieken. Heeren. Wij wenschen schitterend en daverend vuurwerk op 1 Juli. Moet grootsch en eenig zijn. Eveneens den vierden. En verder 't heele seizoen iederen Vrijdagavond. Zend dadelijk vertegenwoordiger.”” Hij keek den heer Peck bestraffend aan. „Hebt u een reclame-agent gehuurd? Nee. Moet ik soms zelf voor de reclame zorgen?... Juffrouw Higg, u neemt van nu af de reclame voor uw rekening. Hebt u hulp nodig, huur dan iemand.... Hier, typiste — bel de Vereenigde Drukkerijen op. Voortmaken.... Juffrouw Higg, laat om half een broodjes en koffie hier brengen. We hebben geen tijd om te gaan lunchen.... Zoo — en wat was er nu van uw dienst, meneer Peck?”

„Over de opening,” zei meneer Peck mak.

„O ja, da's waar ook. Juffrouw Higg, telegrafeer den directeur van 't beste orkest in 't land.... eh... hoe heet ie ook weer?”

„Everson.”

„Precies. Naam van 't orkest wordt veranderd in Droomland's Keizerlijke Kozakken Corps. Moet iederen avond 'n concert geven in Kozakken-uniform. Als hij condities komt bespreken, moet hij zelf 'n Kozakken-uniform aanhebben. Zeg hem, dat zijn orkest uit Russische vluchtelingen bestaat. Hof van den Czaar. Zorg, dat 't in de kranten komt. Zorg, dat er een fotograaf is, als hij hier komt. Mooi. Koop zes goedkoope diamanten ringen. Goedkoope. In plaats van koperen ringen bij 't ringsteken in den draaimolen op den openingsavond. Zet dat in de advertentie.... U zei, meneer Peck?”

„De opening....”

Hadrian sloeg met zijn vuist op het bureau. „Adverteer om drielingen voor een baby-wedstrijd. Als je vierlingen of vijfelingen kunt krijgen, nog beter.” „Denkt u, dat die voor 't opscheppen liggen?” vroeg juffrouw Higg.

„Da's uw zaak. Zorg dat ze komen,” zei Hadrian. „Zoek twee Afrikaansche Lilliputters van verschillend geslacht op, om in de muzikant om tien uur te trouwen met geheimzinnige, wilde tooverplechtigheden. Noteer even: Alle toegangsbewijzen worden genummerd. Burgemeester of gouverneur trekt een nummer uit een kom, door 't mooiste meisje in 't park vastgehouden. Wie dat nummer heeft, krijgt een auto. Om negen uur schoonheidswedstrijd. Vraag beroemde kunstenaars in de jury.”

De heer Peck hing slap achterover in zijn stoel. „Zijn dat uw.... plannen voor den openingsavond?”

„'n Paar bijkomstige dingetjes,” zei Hadrian. „Eh.... wat had ik nog meer in m'n hoofd, juffrouw Higg?” Zijn geheugen begaf het door de hoogspanning, hij vergat een en ander, dat in haar ontwerp had gestaan.

„Wedkamp voor vliegtuigen,” herinnerde zij hem.

„O ja. Sprong met een parachute.” Hij keek haar hulpeloos aan, en haar lippen bewogen zich, om hem onhoorbaar en met ontzettende grimassen het woord „duikwedstrijd” te binnen te brengen.

„Eh.... o ja — ruikwedstrijd.”

Zij schudde woedend het hoofd. „Duikwedstrijd,” gebaarde haar mond geluidloos, en zij hield de handen tegen elkaar en maakte er een beweging mee van een zwemmer, die uitslaat.

„Ik verspreek me,” zei Hadrian. „Duiken, niet ruiken. Elegante sport. Belangrijke sportgebeurtenis. De menschen zijn tegenwoordig dol op sport, is 't niet, meneer Peck? We moeten 't publiek in zijn gevoeligste plekken raken.” Weer vroeg zijn blik juffrouw Higg om hulp, en haar mond werkte wild.

„Salon-ameublement voor 't eerste stelletje, dat zich verlooft tijdens een rit op onze Paartjes-Paarden. Moeten plechtige verklaring afleggen, dat hij haar onder 't rijden gevraagd heeft. Daarna adverteeren we: „Op onze

Paartjes-Paarden komt 't Hooge Woord er uit”. Snapt u?... Zoo — en wat wou u over de opening weten, meneer Peck?”

„Ja eh.... niets, geloof ik. Niets. U schijnt 't al aardig voor elkaar te hebben. Ik moet zeggen, je lapt 't 'n best, Pink. Je kent dat bedrijf van A tot Z, geloof ik. Als 't....”

„Zorgt u maar, dat u voor mijn opening met uw bouwrij klaar bent,” zei Hadrian Pink gestreng.

„Wees maar niet bang,” antwoordde meneer Peck ijverig, met zijn zakdoek zijn klamme voorhoofd afwisschend. „Zeg, zit je den heelen dag zoo achter ze heen?”

„Wie voor mij wil werken, moet handen aan z'n lijf hebben,” zei Hadrian.

„Wat heb ik me in jou vergist!” zei Peck. „Enfin, je gaat je gang maar. Pak ze maar goed aan. Ik zal ook voortmaken.”

Hij stond op het punt te vertrekken, toen de deur half open ging en er een stem vernomen werd: „En ik wil hem spreken, en daarmee uit!”

Toen werd de deur heelemaal geopend, en Porter Vane kwam binnen, kwiek en keurig, met een parelgrijzen hoed scheef op zijn hoofd en parelgrijze slobkousen. Zijn haar zag er uit, alsof 't met olie verf op zijn hoofd geschilderd was; 't leek meer op een glad vel dan op een verzameling afzonderlijke haren.

„Ze zeien, dat u in conferentie was,” zei hij met een uitdagende grijns; „dus ben ik maar naar binnen geloopt.”

„Ja, dat.... dat zie ik,” zei Hadrian. Het bezoek kwam zoo onverwacht, dat hij zich in zijn natuurlijke aard voelde. Hij had geen tijd gehad, om het handboek te raadplegen.

„Aardig kantoor hebt u hier. Netjes aangelegd buiten. Daar kan ik wel iets van gebruiken.”

Hadrian had den schrik nog beet. Hij had zijn geveinsde krachten nog niet bij elkaar kunnen zoeken.

„Waarvoor gebruiken?” vroeg hij.

Meneer Peck gluurde van hem naar Vane; juffrouw Higg zat voorover gebogen met half open mond en bange oogen.

„Zoo, Claribel, hoe gaat 't?” zei Vane vriendelijk. Toen gaf hij Hadrian antwoord: „Waarvoor gebruiken? Om hier en daar zoo'n kastje van me te zetten. Je stopt er een kwartje in, en dan krijg je er soms iets uit, soms ook niet. Als ik hier een stuk of twaalf machientjes neerplant, kom ik den barren winter wel door, denk ik.”

„Doelt u op de zoogenaamde automaten of geluks-spelen?” vroeg Hadrian.

„Precies. Leuke toestelletjes!” zei Vane.

Hadrian veegde bedaard zijn bril af. Hij kwam weer in zijn rol. Hij had publiek, juffrouw Higg en meneer Peck, en hij moest er voor spelen. Zijn stem klonk onverschillig, een tikje kwijnend, toen hij sprak. „Eh — laat eens zien,” zei hij. „Heb ik u gisteren niet van dit terrein gewezen? Ik meen me zooiets te herinneren.”

„Toen zult u nog niet geweten hebben, wie ik was,” zei Vane, met veelzeggenden nadruk.

„Toch wel,” zei Hadrian. „Toch wel. Een windbuil. Een zwendelaar. Een eh.... kort gezegd, een walgelijke ellendeling. Dacht u soms, dat uw identiteit verschil voor me maakte?”

„Dat maakt 't anders voor de groote meerderheid wel,” zei Vane.

„Ik ben de groote meerderheid niet. Ik ben Hadrian Pink. Mij n identiteit is 't eenige, dat er op aan komt. Dus, meneer.... was 't niet Vane?”

„Hoor jij eens,” zei Vane venijnig, „ik zet hier machines neer — en niet zoo'n paar — en dat zul je goed moeten vinden. Voor je eigen bestwil zal ik er bij vertellen, dat er nog meer menschen op aandringen. Een heel stel. De politie zal niets zien. Da's geregeld, en goëd geregeld. Dus morgen zal ik een wagentje sturen met laten we zeggen twaalf stuks.”

„Je kent misschien dat malle liedje van keizer Napoleon en zijn tienduizend soldaten,” zei Hadrian, nog doodbedaard; „hij liet ze tegen een heuvel op marcheeren en hij liet ze er weer af marcheeren.”

Plotseling, strijdlustig, sprong hij op en liep om zijn bureau heen.

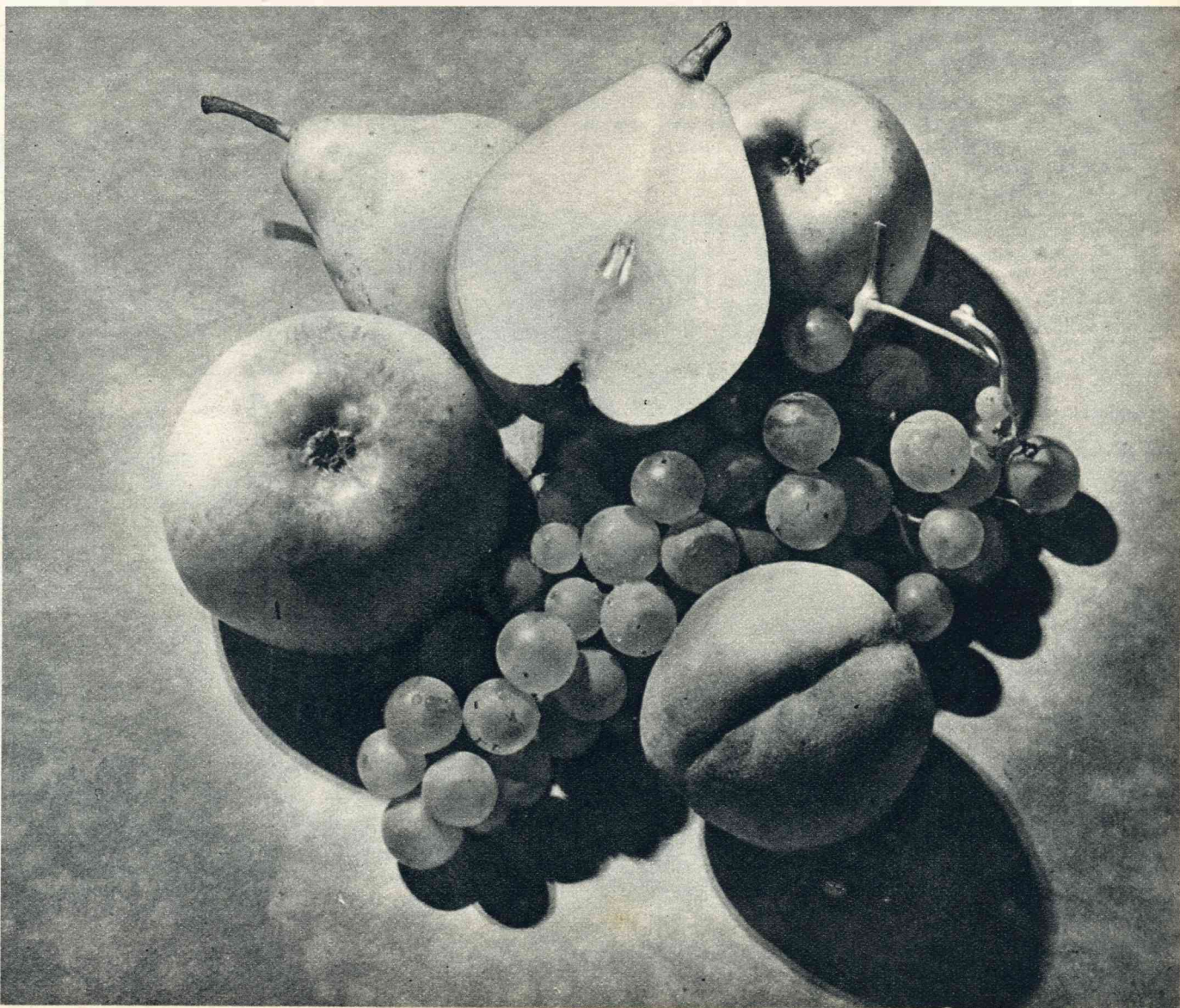
„We moeten in Droomland geen geknoei hebben,” zei hij heftig. „Er komen geen afzetters- en zakken-rollersmachientjes. Verstaan?”

„Er komt wat ik er neerzet — of je zult wat ondervinden.”

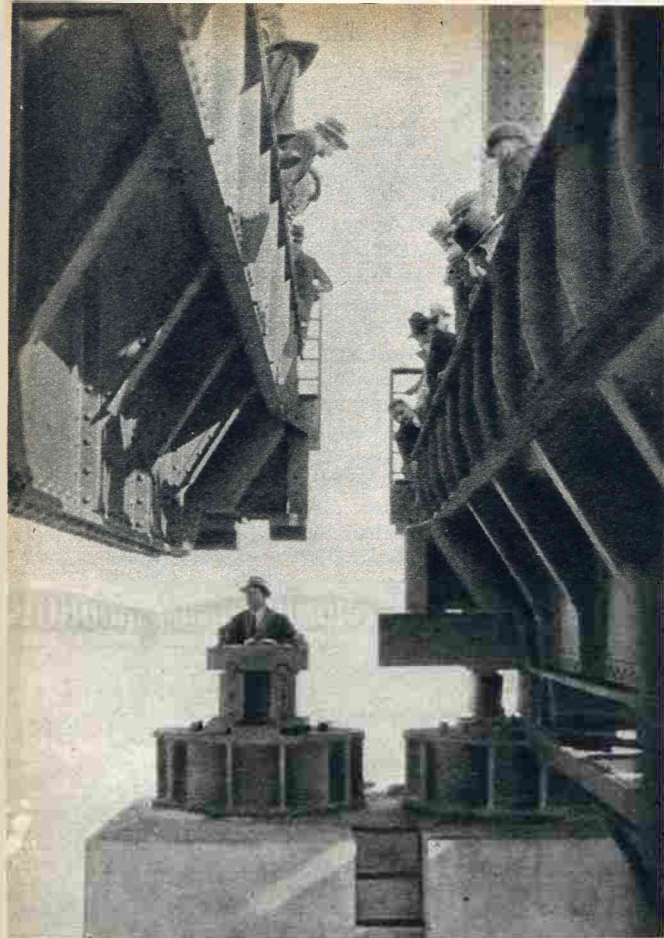
Hadrian tastte diep in zijn nieuwe woordenboek. Hij zocht naar een paar extra indrukwekkende en vernietigende uitdrukkingen.

„Donder op!” snauwde hij. „Ik heb wel wat anders te doen dan met boodschappenjongens te zwammen. Als ik praat, doe ik 't met den baas. Zal ik jou es wat vertellen, papventje? Als je op je

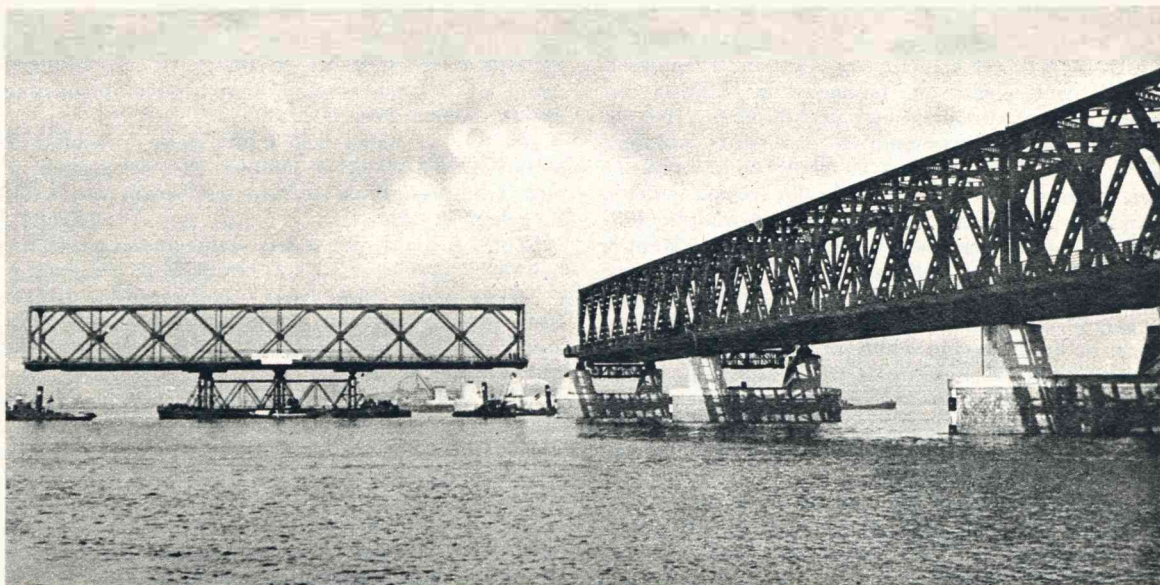
Vervolg op pag. 34

DESSERT

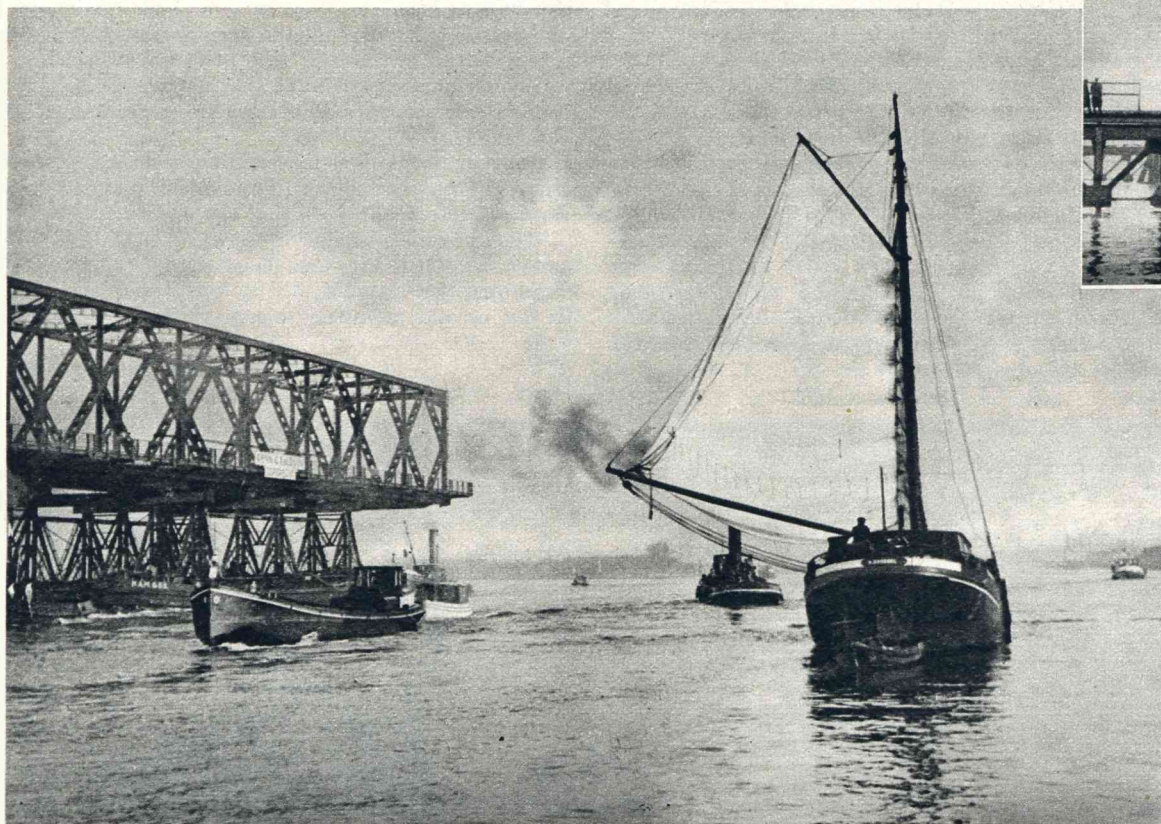

Een spannend moment. — De toenadering!

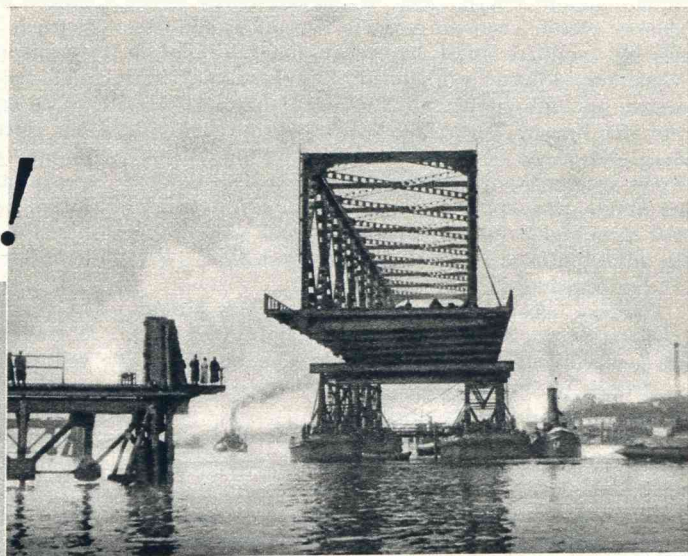
Ook een kwestie van aanpassen. Van dit aanpassen zal niemand tegenstander zijn.

DE VIJFDE!

Een aardige ontmoeting: Voorheen en thans.

Het gereedgekomen deel van Neerlands langste brug.

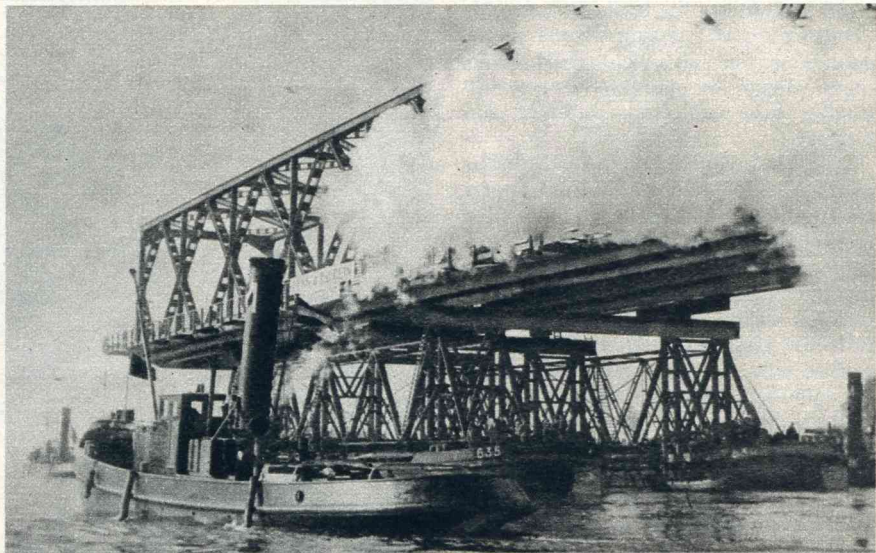

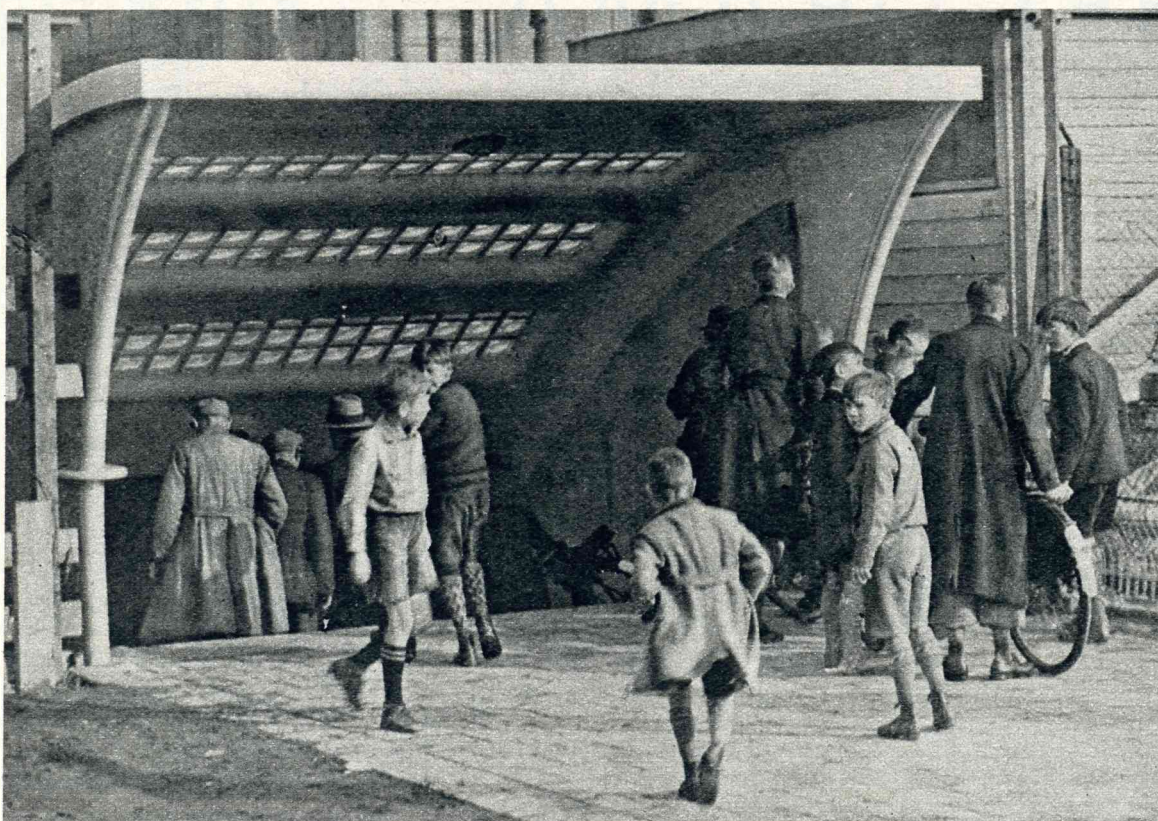
Het vertrek van de werf te Dordt.

NIET de Vijfde Symphonie van Von Beethoven wordt hier bedoeld, doch de vijfde overspanning van de nieuwe lange verkeersbrug bij den Moerdijk, over het Hollandsche Diep, verbindende Zuid met West. Deze werd verleden week van de werf der bekende Dordtsche firma Penn en Bauduin overgebracht naar de bestemde plaats.

Bij dit eerste „lustrum” hebben wij een paginaatje willen wijden aan het belangrijke en kranige werk, een onderdeel van den bruggenbouw in Nederland, die thans in een te prijzen tempo aan den gang is. Onze eigen fotograaf nam vanuit een boot, op den wijden zilveren waterplas, zijn kieken, die we onzen lezers hierbij aanbieden. Deze „vijfde” is geen muzikale, maar een technische Symphonie, bewonderenswaardig als die van Beethoven en evenzeer dienende voor het algemeen belang en welzijn, zij het dan natuurlijk op bescheidener wijze. H.

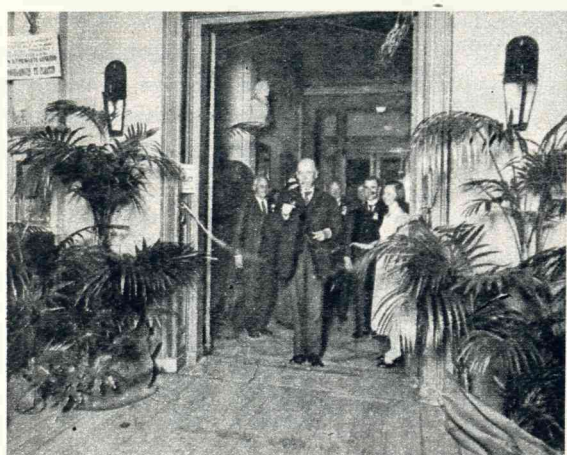
De dappere sleepboot trekt aan.

Het is gebleken, dat de nieuwe tunnel onder het station Feyenoord aan een groote behoefte voldoet — Een kiekje van deze nieuwste verkeersaanwinst.

UIT STAD EN GEWEST

Uit Dordt — In „Kunstmin” werd officieel de Bazar „Groote Kerk” geopend. Het moment, waarop de E.A. Burgemeester het lint doorknipte, vastgelegd.

Van de Eilanden. — Te Nieuw-Helvoet werd een proef gehouden om te komen tot regelmatige markten van T.B.C.-vrije runderen. — Een overzicht van de markt.

In den bietentijd — Een landbouwer in de buurt van Gorcum rooide deze enorme bieten, die elk circa 20 pond wegen. De kleine meid bij de groote bieten.

Aan de Wijnhaven te Rotterdam brak een hevige brand uit, die een drietal groote pakhuizen aantastte. Alhoewel de brandweer kräftig blussingswerk verrichtte, werd er toch groote schade aangericht. — Een kiekje tijdens den zwaren brand.

DE GEHEIME ZENDER VAN GROOT-ROTTERDAM

A wel zulle, dames en heeren... oh, pardon... Uw radio-reporter zit nog een beetje vast in het taaltje van onze zuidelijke naburen, van de Vlamingen. Gezellige taal, zulle. Ik heb er van mogen genieten, toen er hier zoo'n heel stelletje op bezoek was, een groepje Vlaamsche filmmenschen, die er bij wilden zijn, toen in het Roxy-theater hun film „Tijl Uilenspiegel leeft nog” voor de eerste maal werd gedraaid.

Dames en heeren, weet u wat het aardigste is van die Vlamingen? Dat zij iets willen doen voor eigen volk en voor eigen taal. Ze zullen er niet aan denken om te beweren, dat hun films net zoo goed, net zoo vernuftig en handig zijn gemaakt als de Amerikaanse, de Fransche, de Duitsche. Maar, zoo zeggen ze dan, deze Uilenspiegel is pas onze derde film, we zijn nog maar kort bezig. En dan maken ze maar weer propaganda voor hun werk, omdat ze meenen, dat een volk met een eigen taal immers recht heeft op een eigen kunst, en dus ook op een eigen filmkunst. Dat beseffen we in ons land ook. We zijn hier immers ook nog maar kort bezig met Nederlandsche films en die zijn ook nog niet volmaakt. Maar laten we er belangstelling voor hebben, voor de Nederlandsche en de Vlaamsche films, laten we die steunen, opdat onze eigen filmmenschen voort kunnen werken.

Dames en heeren, laten we nog maar eens: „awel zulle” zeggen en dát op onze Rotterdamsche brandweer. Die heeft weer wat te doorstaan gekregen. Donderdag een brand bij de scheepswerf Feijenoord en Zaterdagmorgen een uiterst gevaarlijke brand op de Scheepmakers- en Wijnhaven. Merkwaardig verschijnsel van dezen verwarden tijd leverde overigens de brand op de scheepswerf op. Het brandde daar in een groote loods, voor machinebouw en scheepsbouw opgericht. En wat was het, dat er in deze loods brandde? Comestibles, in hoofdzaak een groote partij biscuitjes voor roomijswafels. Nee, die wafels worden niet op de scheepswerf gebouwd, zoover is het nu nog niet. Maar als er dan zoo'n loods leeg staat, niet productief gemaakt kan worden, waarom zou men die dan niet verhuren aan een kaakjesfabriek om er haar voorraden te laten opslaan? Maar vreemd is het wel, als je ijzer en staal verwacht en je vindt biscuitjes. Gelukkig maar, dat er nu weer werk komt voor de scheepswerven, nu die tweede Statendam gebouwd zal worden.

En dan was er die tweede brand in den vroegen ochtend, dat het nog donker was, dat het regende en koud was. Drie pakhuizen met erwten, meel en tabak waren door hevige vlammen aangetast. De motorspuiten waren er en drijvende spuiten waren er en vele slangenwagens. En het was er nogal nauw, zoodat men moeilijk met al dat materiaal kon manoeuvreren, maar niets kon de geestdrift van de Rotterdamsche brandweerlieden dooven, zolang die nog vlammen zagen, die zij moesten dooven. Hun strijd werd een succes en Rotterdam voelt zich gerust en veilig, want we hebben hier toch maar een brandweer, waar we van opaan kunnen.

Dames en heeren, heeft u al vilten pantoffeltjes gekocht? We doen immers aan anti-lawaai sinds kort. 't Was noodig, d'r werd nogal er eens onnoodig kabaal gemaakt door luidtoeterende automobilisten, te luid en lang rinkelende fietsers enz. Maar toch zou ik wel wat voor vilten pantoffeltjes voelen. Je hebt immers ook wel wat aan een anti-lawaai-actie in huis. Of schrikt u nooit van de zware stappen van uw bovenburen en van het daverend geklos op de trap, wanneer er jeugd naar boven stormt, om van dichtgesmeten deuren te zwijgen. Maar ja, laten we dan ook maar zwijgen van radio's, die veel te „hard” spelen. En nu doet uw radio-reporter ook aan anti-lawaai; hij zwijgt verder en komt terug, volgende week, op golflengte: Groot-Rotterdam.

De beste uren
van Uw leven...

's avonds thuis... bij den
haard... bij Uw radio...
Uw RADIOBELL... het
toestel dat U onver-
getelijke uren bezorgt.

Een uitvoerige beschrijving
van de RADIOBELL kunt U
bij Uw radiohandelaar of bij
een van onderstaande adres-
sen gratis bekomen. Maar
nog beter kunt ge daar een
toestel gaan beluisteren. Dat
zegt U meer dan welke be-
schrijving ook.

No. 535 No. 536 No. 636
F 145.- F 177.50 F 220.-

ALG. NED. RADIO UNIE N.V.

KANTOREN:

Amersfoort, Steven v. d. Hagenlaan 16
Bergen op Zoom, Koevoetstraat 43
Deventer, Nieuwstraat 64
Groningen, Oosterstraat 46
Haarlem, Zaenenlaan 22/24
Leeuwarden, Schrans 131
Maastricht, Bourgognestraat 31 A

HET DRAMA

door José Negro

WEL, wat was me dat vanavond een spektakel met mijn vriend Nicky! Heel Harlem stond ervan overeind. Het was nog veel erger dan toen Joe Slattery in het holst van den nacht de dochter zou schaken van Jim Bloody. Hij klom zweetend en zuchtend de ladder af en kwam beneden tot de ontdekking, dat ie de kletsgrage dienstmeid van Jim in zijn armen droeg. Het mensch dacht, dat er brand was in huis. Wat schrok me die Joe!

Maar vanavond was het 'n spektakel!

Nicky zit thuis rustig te repetieren — ti-ta-ti-toe voor de jazz — toen zijn vriend Joe binnen komt stappen.

„Hoe-doe-joe-doe,” zegt-ie, „ik verveel me.”

„Hoe-doe-joe-doe,” zegt Nicky, „ik verveel me ook.”

„Wel, laten we dan samen een spelletje kaarten,” stelt Joe voor en dat doen ze. Komt ineens Blacky Bill onderaan de trap schreeuwen.

„Nick!” gilt-ie, „Nick, je zoon is in 't water gevallen...”

Wat schrok me die Nick! Hij gleed alle treden tegelijk af en Joe er achteraan.

„Waar?” brulde-ie.

Blacky Bill staat te beven op zijn beenen. „In het grachie achter de kerk,” zegt-ie, en hij hijgt naar zijn adem van de zenuwen.

Nick geeft 'm een por in zijn ribben en vliegt de straat op. En Joe er achteraan.

„Naar het bureau!” brult Nicky en hij holt de straat uit. En de heele straat loopt met 'm mee — hollen, hollen, hollen...

Op den hoek staat 'n agent. „Hallo, wat moet dat?” zegt-ie, en hij pakt Nick bij zijn kraag, omdat die de voorste is.

„Agent...” hijgt Nicky, en hij had bar veel wit in zijn oogen. „agent, ik zit daarnet thuis en toen komt m'n vriend Joe binnen.”

„Hoe-doe-joe-doe,” zegt ie, „ik verveel me.”

„Hoe-doe-joe-doe,” zeg ik, „ik verveel me ook.”

„Wel,” zegt Joe, „laten we dan samen 'n spelletje kaarten.” Nou, dat doen we — hij schuffelt en ik geef. Hij komt met hartenzen en ik speel hartenzen. Toen kom ik uit met schoppendrie en hij neemt 'm met schoppenzen. Hij speelt schoppen negen en toen komt Blacky Bill onder aan de trap schreeuwen.

„Nick!” gilt ie, „Nick, je zoon is in 't water gevallen...”

Wat schrik!

„Waar?” brul ik.

„In het grachie achter de kerk,” zegt-ie...

Nicky was er heelemaal buiten adem van en die agent werd zoo wit als een tafellaken in de „Alcazar”, als er nog geen Amerikanen van gegeten hebben.

„Naar 't bureau!” schreeuwt-ie.

„Háál een pikhaak!...”

Nou, Nicky draait het wit van zijn oogen weer naar achteren en holt de straat in naar het bureau. En heel Harlem holt hem achter zijn hielen. En allemaal schreeuwen ze: „De zoon van Nicky is in 't grachie achter de kerk gevallen...” En Blacky Bill, die ongeluksbode schreeuwt het hardst.

„Hé, Nicky! Je zoon... je zoon...”

Maar Nicky heeft geen tijd en

holt door. „De inspecteur!” brult-ie in de gang van het bureau en meteen vloert-ie een agent. De agent staat op en geeft 'm een schop, zoodat hij door een deur heen vliegt en languit in een kamer komt te liggen.

„Dáár is de kamer van den inspecteur,” schreeuwt die agent en het kwam precies uit.

„Me... meneer...” stottert Nicky en hij krabbelt overeind en krijgt zóó vreeselijk veel wit in z'n oogen, dat die inspecteur benauwd wordt voor een beroerte.

„Meneer, ik zit zoeven thuis en toen komt m'n vriend Joe ineens binnenstappen.

„Hoe-doe-joe-doe,” zegt ie, „ik verveel me.”

„Hoe-doe-joe-doe,” zeg ik, „ik verveel me ook.”

„Wel, laten we dan samen een potje kaarten,” zegt Joe en dat doen we. Hij schuffelt en ik geef. Hij speelt hartenzen en ik neem 'm met hartenzen. Ik kom uit met schoppendrie en hij speelt schoppenzen. Hij komt uit met schoppennegen en toen komt Blacky Bill ineens onder aan de trap gillen.

„Nicky,” roept-ie, „je zoon is in 't water gevallen...”

Ik schrik me dood. Ik hol de trap af en Blacky staat te beven op zijn beenen.

„Waar?” schreeuw ik.

„In het grachie achter de kerk,” zegt-ie...

Ik hol de straat op naar het bureau en op den hoek staat een agent.

„Hoe-doe-joe-doe,” zegt-ie, „waar moet dat heen?”

„Agent,” zeg ik, „ik zat daarnet thuis en toen komt m'n vriend Joe binnenstappen.

„Hoe-doe-joe-doe,” zegt-ie, „ik verveel me.”

„Hoe-doe-joe-doe,” zeg ik, „ik verveel me ook.”

„Wel, laten we dan samen 'n potje kaarten,” zegt Joe en dat doen we. Hij schuffelt en ik geef. Hij speelt hartenzen en ik neem 'm met hartenzen. Ik kom uit met schoppendrie en hij speelt schoppenzen. Hij komt uit met schoppennegen en toen komt Blacky Bill ineens onder aan de trap schreeuwen.

„Nicky,” roept-ie, „je zoon is in 't water gevallen...”

„Náár het bureau!” schreeuwt toen die agent. „Háál een pikhaak!” En daarom kom ik hier, meneer de inspecteur...

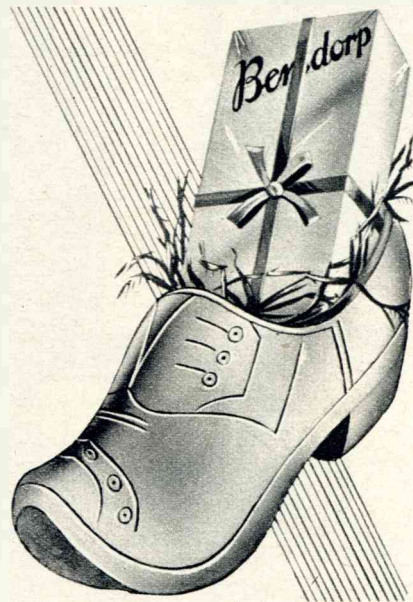
Nou, toen Nicky dat allemaal verteld had, had hij heelemaal geen adem meer. Hij stond zoo raar te happen in de lucht, dat-ie er haast geweest zou zijn. Maar die inspecteur had voor geen cent medelijden met hem. Hij stond gewoon te dansen van woede.

„Kaffer!” schreeuwde ie, maar dat had Nicky niet hoeven te nemen, want van z'n vaders kant is ie 'n Poelahneger van z'n geloof. „Kaffer, had jij d'r maar in gelegen! Vluc! in de gang ligt 'n pikhaak. Vluc! zeg ik, anders is die jongen verdronken...”

Nou, en toen kwam gelukkig net Blacky Bill binnenvallen, óók met zoo vreeselijk veel misbaar en met wit in z'n oogen.

„Nee,” zegt-ie hijgend, „maak geen kouwe zorg. Die jongen kan zwemmen als 'n waterrat en ligt allang bij me thuis op bed te drogen. Maar z'n petje leit nog in 't grachie...”

'n GRATIS St.Nicolaas surprise

Om onzen cliënten een bewijs van waardeering te geven, hebben wij opnieuw besloten met St. Nicolaas een surprise van ons fabriekaat cadeau te geven. Men moet ter verkrijging van deze surprise de kassabons, welke vanaf heden tot 24 November a.s. in onze filialen worden verstrekt, bewaren en uiterlijk 24 Nov. a.s. tot een totaal bedrag van tenminste f2.— aan een onzer filialen inleveren.

Echter hoe hoger het totaal-
bedrag, hoe mooier en waarde-
voller wordt de surprise. Daarom:
SPAART ONZE CASSABONS

Vraagt onze
strooibiljetten

ONZE FILIALEN ZIJN GEVESTIGD:

Almelo	Grootestraat 76
Amersfoort	Langestraat 11
Amsterdam	Kalverstraat 174, Nieuwen- dijk 213, Ferd. Bolstraat 77, Adm. de Ruyterweg 83, Kinkerstraat 208, v. Baerle- straat 94, Overtoom 412, van Vouwstraat 146, Middenweg 55a, Beethovenstraat 72, Corn. Krusemanstraat 21, Leidsche- straat 12, Uiterwaardenstraat 106
Apeldoorn	Hoofdstraat 159IV
Arnhem	Steenstraat 106
Baarn	Laanstraat 113
Bodegraven	Kerkstraat 16
Breda	Nieuw Ginnekenstr.
Bussum	Heerenstraat 49
Delft	Choorstraat 29
Deventer	Nieuwstraat 24
Eindhoven	Rechtsstraat 39
's Gravenhage	Valeriusstraat 83a, The- resiastraat 67, Laan van Meerdervoort 482, Dierenschelaan 236, Noordeinde 161 Groningen, Westersingel 35, Oude
Haarlem	Bateringestraat 41
Hengelo	Wagenweg 148
's Hertogenbosch	Enschedestraat 28a Vughtersstraat 51, van Noremboorgstr. 117
Hilversum	Leeuwenstraat 55
Leeuwarden	Nieuwstad G38
Maastricht	Mastr. Brugstraat 6
Nijmegen	Lange Bruchstr. 10
Rotterdam	Binnenweg 127
Rijssen	Wierdenschestr. 17
Rijswijk	Kerklaan 7
Schiedam	Hoogstraat 14
Tilburg	Heuvel 16
Utrecht	Nachtegaalstr. 34, Amsterdam- schestraatweg 299
Zaandam	Damplein 22
Zeist	Slotlaan 56
Zwolle	Diezerstraat 69

Bensdorp

Uitstekend bevonden door dokters en klinieken!

Denk aan Uw zenuwen!

Overspannen zenuwen hebben U reeds dikwijls bij het oversteken der straat door het signaal van een plotseling naderend voertuig een schrik door alle leden gejaagd. Nog langen tijd daarna kon U zich hiervan niet vrijmaken. Zwaar zijn de eischen, die het gestadig toenemend grootstadsverkeer en -lawaaï, zijn haasten en jachten, Uw beroep en de sport aan Uw zenuwen stellen. Gestadig worden verhoogde paraatheid en werkzaamheid van de zenuworganen vereischt. Het is daarom niet te verwonderen, wanneer Uw zenuwen op een gegeven oogenblik overspannen zijn geworden, wanneer zij steeds vaker welgeven, wanneer plotseling schrikken U bewijst, dat het gecompliceerde organisme van het zenuwstelsel niet meer nauwkeurig functionneert. Door de overmatige werkzaamheid is te veel zenuwstof — dat is het in

de zenuworganen, hersenen en ruggemerg aanwezige Lecithine — verbruikt en niet toereikend aangevuld geworden. Slechts rijkelijke voeding met Lecithine kan Uw zenuwen gezond en werkzaam houden en U voor de dikwijls ernstige gevolgen van nerveuze ziekten als: nerveuze slapeloosheid, afmatting, vroegtijdige zwakte, nerveuze hoofdpijn en -hartbezwaren behoeden resp. hiervan bevrijden. Wie steeds frisch en paraat wil zijn, wie gezonde zenuwen wil hebben, neme daartoe de door artsen en klinieken beproefde zenuwvoedingsstof

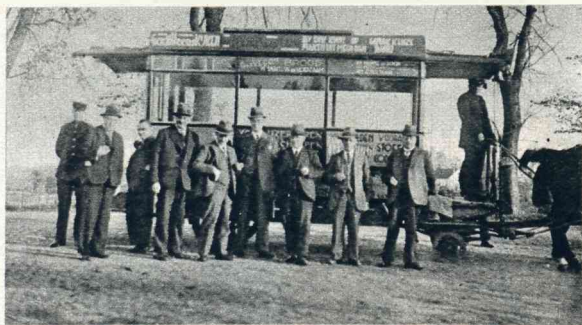
Dr. Buer's Pure Lecithine

Verkrijgbaar in doozen à 32, 52 en 100 fascikels (kuurverpakking) bij Apothekers en Drogisten. Gratis brochure en proefdoos op aanvraag bij Hollandsch Lecithin-Kantoor, Paul Krugerstraat 1, Arnhem of Pharmaceutische Union, Wernerlaan 3, Hilversum.

We brengen hier een merkwaardig kiekje van de bemanning van de „Rotterdam”, die te Kingston, op Jamaica, eenige dagen was ingekwartierd bij het Leger des Heils, aldaar. Het Leger, dat over de heele wereld zijn kranige werk doet, verzorgde onze jongens goed. Achter: een officier van 't Leger, vooraan enkele kamermeisjes.

Uit Stad en Gewest

Door de Middenstandsverenigingen „de Hanze” en „Samenwerking” te Maassluis werd een reclame-week georganiseerd, die goed geslaagd is. Behalve een schitterende verlichting, etc., was er ook het ouderwetsche paardentrammetje. Het bestuur der Winkelweek bij het vehikel.

Het echtpaar J. de Goede—A. Hartman te Vlaardingen is eerstdaags 55 jaar getrouwd. — De kranige oudjes.

Cornelis van Rumpt en Willempje van der Meij, te Herkingen, hopen op 12 Nov. de 55-jarige bruiloft te vieren. Veel geluk!

De heer Woerts, inspecteur van politie te Overschie, is 25 jaar in overheidsdienst. — De zilveren jubilaris.

De echtgenooten J. Stok en W. v. d. Plicht te Barendrecht vierden hun 55-jarig huwelijksfeest, onder veel belangstelling.

Na 'n ruim 35-jarige functie als machinist der Ned. Spoorwegen verliet de heer J. C. Volkers, te Rotterdam, den dienst met pensioen. — We plaatsen een kiekje van den „meester”.

Op 1 Nov. was de heer D. Vogelaar te Numansdorp 25 jaar in dienst bij de firma A. Bogaerts, wijnhandelaar. — De jubilaris gekiekt.

Te Oud-Beijerland is de heer T. Pors 50 jaar in dienst der firma A. Taseelaar aldaar. — De gouden jubilaris.

...kan een Fongers rijwiel en f. 500.- waard zijn!

In den grooten Palmolive-wedstrijd moet dagelijks een Fongers-rijwiel ter waarde van f 39.50 (of in contanten f 35.-) worden gewonnen. Bovendien worden 50 waardevolle extra prijzen per dag toegekend.

Koop 3 stukken Palmolive zeep en schrijf ons op gewoon briefpapier of op een speciaal inschrijf-formulier met niet meer dan 30 woorden

waarom U Palmolive zeep verkiest!

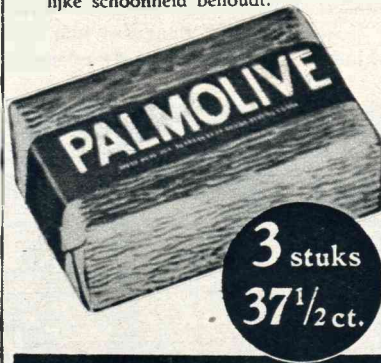
Deze wedstrijd heeft tot doel nieuwe verbruikers voor Palmolive zeep te winnen - de schoonheidszeep die bereid wordt uit olijf- en palmoliën. Deze oliën zijn de beste natuurlijke cosmetische middelen.

De drie stukken zeep die U gebruikt om aan den wedstrijd mee te doen zullen er aanmerkelijk toe bijdragen dat Uw teint haar natuurlijke schoonheid behoudt.

Bovendien kan Uw inzending één van de dagelijks beschikbaar gestelde Fongers rijwielen of extra prijzen winnen... en eens per maand een Hoofdprijs van f 500.-

Is dit niet de moeite waard? Dagelijks 51 winnaars. Stel dus niet uit - koop nu Uw 3 stukken Palmolive en beantwoord bovenstaande vraag.

Zend zoo dikwijls in als U wenscht, doch voeg bij ieder antwoord 3 zwarte banden van de Palmolive zeep verpakking.

PALMOLIVE

méér dan zeep....
een schoonheidsmiddel!

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen geregeld Uw nummer van „Panorama” te kunnen zenden aan:

J. P. C. MEEUWSE

Amstelveenscheweg 253 - Amsterdam (Z.)

Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden

Een lunch met gitaarbegeleiding.

EPISODE

Deze City-film speelt zich af in het Weenen van 1922, toen ook daar de naoorlogse ellende de bekende goedmoedigheid van die stad dreigde te vernietigen. Hoewel het een film is van voorname allure, zoo ontbreekt toch geenszins de karakteristieke Weense humor en sfeer.

ONBAATZUCHTIGHEID komt zoo zelden bij de mensen voor, dat, zoodra ze ergens opduikt, de heele wereld er iets anders achter zoekt.

Hiervan zijn de makers van deze film zich klaar-

blijkelijk bewust geweest, toen zij het scenario van „Episode” ter hand namen om te verfilmen. De uitbeelding van de hoofdrol eischte echter een prima kracht, daar het een meisje moest zijn dat nog gelooven kon in de oprechtheid van de mensen, zon-

Een afspraak door de telefoon. (Paula Wessely als Valerie Gärtner.)

der dat dit geloof evenwel uit onbenulligheid mocht voortspruiten. Was het dan te verwonderen, dat men daartoe Paula Wessely koos, een voortreffelijke artieste, en een van de weinigen, die over natuurlijke, onopgesmukte charme beschikken? Zij is ervan overtuigd, dat de man, die haar geldelijk steunt, omdat haar moeder een slachtoffer van een bankcrisis was, een zeer nobel mensch is, die zich uitsluitend door zijn gevoel laat leiden. De buitenwereld is echter een andere meening toegedaan en daaronder behoort ook degene, die haar zijn hart en hand geschenken heeft. Dat is zoowel voor hem als voor haar een bittere ontgoocheling, en die ontgoocheling draagt de kiem van een drama in zich. Het zou echter geen goede film zijn, indien het geval zich werkelijk zóó zou ontwikkelen. De oplossing was dan te goedkoop en te onbenullig. De verrassende wendingen, welke de geheele film door optreden, zorgen er ook dan weer voor, dat het anders gaat dan men denkt. Daarom blijft „Episode” boeien tot het einde toe, niet in 't minst door Paula Wessely, die haar triomf van „Maskerade” andermaal bevestigt.

De muzikale soirée, waar Paula zong.

Vetworpjes verdwijnen

door gemakkelijke, eenvoudige behandeling

„Korten tijd geleden schreef ik U, dat ik zooveel moeite had om vetworpjes kwijt te raken en U raadde mij aan de Radox-behandeling eenigen tijd vol te houden. Ik ben blij, dat ik het deed, want ik ben nu geheel van de leelijke ontsieringen verlost. Ik spons nog geregeld mijn gezicht af met Radox en neem een theelepeltje Radox op een kop heet water. Ik heb nu geen enkel vetpuistje meer en mijn huid is zacht als fluweel.”

C. B. te L.

Een theelepeltje Radox in een kop heet water, dat is een lotion waarvoor de hardnekkigste vetpuistjes verdwijnen zullen.

Slechts eenige minuten lang goed de leelijke plekken ernede betten. Dan afdrogen en meestal kunt U met den handdoek meteen de zwarte puntjes wegvegen. Zorg dan dat de puistjes nooit meer terugkomen, door steeds wat Radox in het water te mengen, wanneer ge Uw gezicht wast. De verschillende zouten, die Radox aan het water toevoegt, zullen Uw huidweefsels voeden en versterken, waardoor Uw teint jeugdiger en frisser zal worden dan ge ooit hadt durven hopen. Radox is heerlijk geparfumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.75 per pak, omzetbelasting inbegrepen. Nu ook verkrijgbaar in kleine pakjes à 12½ cts. per stuk. Een pak is toe-reikend voor verscheidene weken. Import.: N.V. Rowntree Handels-Maatschappij, Heerengracht 209, A'dam (C.).

DE VERLOOFDE VAN DEN KROONPRINS

ZIJNE Hoogheid de hertog van Valak, vice-regent van Beneden-Sabria, heer van Motvia!" kondigde de butler aan.

Jonathan Leigh, die loom in de vlammen van den haard, aangelegd wegens de morgenkilte in de bibliotheek, had zitten staren, keek op, rekte zich even uit en kwam overeind om zijn gast te begroeten. De butler verdween. De hertog, een lange man van onzekeren leeftijd, glimlachte.

Jonathan Leigh, nog grooter dan hij, ouder en toch ook weer jonger schijnend dan zijn gast, al waren zijn haren, zijn borstelige wenkbrauwen en zijn snor reeds wit, glimlachte hoffelijk terug, maar ook niet meer. Met een handgebaar wees hij den hertog een stoel aan. Hun stemmen verbraken de stilte.

„Goedenmorgen, Hoogheid!”

De oogen van den hertog bleven even rusten op het blazoen boven de schouw.

„Eveneens goedenmorgen. Wat jammer toch, dat u hier in Amerika alle voorvaderlijke titels hebt afgeschaft!”

Hij zweeg, maar Jonathan Leigh verbrak die stilte niet.

„U kent mijn hoodschap,” zei de hertog.

„Ja,” antwoordde Leigh, een vierkante zware enveloppe van tafel nemende. „Hier is uw schrijven.”

De hertog knikte. „Juist. En ik neem aan, uit uw welwillendheid mij heden te ontvangen, te mogen opmaken, dat ik van uw toestemming verzekerd kan zijn?”

Leigh streek over zijn snor. „Ik veronderstel van wel!”

„Schitterend! De prins zal er over in de wolken zijn!”

„Dat kan ik me voorstellen.”

Leigh sprak afgemeten en Valak boog zich eenigszins angstig naar hem toe.

„Maar u bent er immers van overtuigd, dat de genegenheid van den prins voor uw dochter mooi en oprecht is?”

„Dat is heel goed mogelijk.”

„Wat is er dan? Miss Muriel heeft openlijk laten blijken dat ze hem genegen is.”

„In zoover ze ergens genegenheid voor toont,” zei Leigh. „Ik vraag me

wel eens af... maar laten we dat rusten. Ik heb 't er gisterenavond met Muriel over gehad; ik heb den heelen namiddag de zaak van alle kanten met mijn zuster besproken.”

„Miss Laforge-Leigh is een heel bijzondere vrouw. Een type, dat in onze dagen zelden meer gevonden wordt.”

Leigh knikte. „Net zooals u zegt, haar type wordt zeldzaam. Zoowel Muriel als haar tante waren ten eerste op dat huwelijk gesteld.”

Hij stond op en liep naar een der hooge vensters en staarde even naar de sierlijkheid der omgeving. Dan keerde hij naar zijn plaats terug.

„Ik geef mijn toestemming tot het huwelijk tusschen Rupert van Sabria en mijn dochter Muriel.”

De beide mannen schudden elkaar de hand. Leigh schelde en de butler verscheen. „Een flesch van die gekroonde Sabrische brandy, Severance!” Ze dronken elkaar toe.

„Ik heb nog een plicht te vervullen, waarde vriend Leigh, in opdracht van Zijne Hoogheid. Het komt me in deze oogenblikken als iets schandelijks voor en toch moet het. Natuurlijk moet de bruidsschat...”

Leigh zette zijn glas neer. Hij keek den hertog vlak in de oogen en deze sloeg zijn blik neer.

Wanneer u het vervolg van dit spannend verhaal wilt lezen, wanneer u wilt weten, waarom Jonathan Leigh, die bij de paardenrennen om het leven kwam, in zijn testament een voorwaarde liet opnemen, dat de identiteit van zijn dochter Muriel formeel en wettelijk moest worden vastgesteld, daar hij altijd het vermoeden bij zich droeg, dat het niet zijn kind was en... maar laten we niet verder spreken, we hebben reeds een tikje van den sluier opgelicht — dan raden wij u ten sterkste aan, de nieuwste uitgave van ons premieboek aan te schaffen, getiteld: **DE VERLOOFDE VAN DEN KROONPRINS**, door Ph. Wylie.

De prijs in gewone uitvoering bedraagt 17½ ct. en in luxe-prachtband 70 ct. Deze roman is verkrijgbaar bij onze bezorgers, agenten en aan ons hoofdkantoor.

Sinds onze laatste opgave keerden wij tezamen met onze zusterbladen tengevolge onzer GRATIS ONGEVALLEN-VERZEKERING de volgende bedragen uit aan:

de Wed. van A. Diwisch, Beekstraat 107, Merkelbeek, . . . F	250.—
de Wed. van J. F. Munts, Hanenpad 29, Zaandam,	300.—
J. Geluk, Dorpweg A 79, St. Annaland,	300.—
A. J. Teeling, A 244, Zevenaar,	100.—
de Wed. K. E. Nelisse, Willem Marisstraat 87, Dordrecht, .	600.—
J. G. Raeven, M. Grachtstraat 8, Maastricht,	250.—
de Wed. van I. Eikenhout, Zwijnenstraat 12 c, Rotterdam, .	600.—
de Wed. van Jac. Lub, van Bleiswijkstraat 19, Enkhuizen, .	600.—
de Wed. van A. H. v. d. Berg, Hommelscheweg 234, Arnhem, .	600.—
de Wed. van P. L. den Breems, Markgraafaan 163, Vlaardingen, .	600.—
de Wed. van P. J. Peters, St. Antoniusweg 44, Boxmeer, .	500.—
R. Schulting, Oudestraat 122, Kampen,	300.—
D. J. v. d. Dussen, Achterstraat 110, St. Filipsland,	150.—
de Wed. van B. F. Barendsma, Nieuwesteeg 6, Leeuwarden, .	600.—

F 5750.—

Vorig totaal bedrag - 333286.—

Nieuw totaal bedrag F 339036.—

DRING 'T HEM NIET OP!

Levertraan alleen helpt niet voldoende!

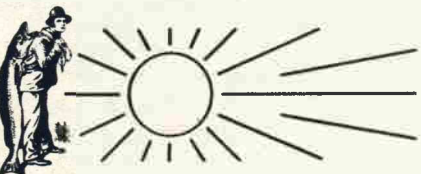
Scott's Emulsion bevat verschillende stoffen, die in levertraan ontbreken, en waar het kinderlichaam toch niet buiten kan.

Geef hem meer weerstand met Scott's Emulsion!

Deze maanden voor Kerstmis, de drukste van het jaar, maken Scott's Emulsion onmisbaar. Het is een volmaakte emulsie van levertraan, in fijn verdeelden (dus licht verteerbaren) toestand, met vitamines A en D voor vet-, weefsel- en beendervorming, phosphor voor hersenen en zenuwen. En vooral... kinderen nemen het zonder tegenzin in.

Scott's Emulsion vergoedt een kind de zon, die het 's winters te kort komt: 1 lepel = 2 uur zomerzonnenschijn!

Bestel vandaag nog een flesch Scott's Emulsion, de eenige emulsie, waarvan de 50-jarige reputatie de kwaliteit waarborgt. Prijs per flacon f 1.25, dubbele flacon f 2.25. Uw dokter zal het adviseeren!

Scott's Emulsion
Doet wat de Zon doet

IK HEB NET M'N VULPEN LATEN VALLEN-TOTAAL IN STUKKEN!

WIL JE DAARMEDE ZEGGEN, DAT JE EEN BREEKBARE VULPEN BEZAT?

WELKE VULPEN BREEKT NIET, ALS HIJ OP STEEN VALT?

WEL, EEN PARKER DUOFOLD, NATUURLIJK! IK HEB ER EEN SEDERT JAREN. HET IS DE EENIGE VULPEN, WELKE ONBREEKBAAR IS!

EEN PRACHT IDEE! DANK JE WEL! IK GA VANDAAG NOG EEN PARKER DUOFOLD KOOPEN!

GA vandaag nog naar een Vulpenwinkelier en zie zijn collectie Vulpenhouders, inclusief Parker. U zult spoedig weten, welke waarde Parker heeft.

Parker Duofold

Fl. 24.—, Fl. 19.50, Fl. 18.50, Fl. 16.—, Fl. 13.50, Fl. 12.—
Bijpassende Potlood
Fl. 9.—, Fl. 8.—
Gebr. RIKKERS, N.V.
Amsterdam - Rotterdam - Den Haag
Parker's Gebruikersdienst, Prinsengracht 622, bij de Vijzelstraat.
Amsterdam, C.

1·2·3· KINDERUURTJE

REGINALD SPEELT
VOOR DE FILM

door Olivier Pennock

ER waren twee redenen, die Reginald Pride deden besluiten, het onbeduidende figurantenrolletje, dat men hem in „De geheimzinnige ranch” had toegedacht, aan te nemen. In de eerste plaats was hij nieuwsgierig hoe zijn keurige persoon het zou „doen” op het witte doek en ten tweede vond hij het prettig weer eens op een echt paard te kunnen zitten, in plaats van achter een motor met alleen maar paardenkrachten.

Overigens had het aanbod van mr. Harris, den regisseur, zijn gewichtigste betekenis verloren. Twee maanden geleden zou hij zoo'n baantje, waarmee vijf dollar te verdienen viel, nog als een uitkomst hebben beschouwd, maar sinds hij een vorstelijk betaalde chauffeursbetrekking bekleedde bij 'n waschechten millionaire, kon hij zich nauwelijks meer voorstellen, dat hij ooit om zoo'n luttel bedrag verlegen had gezeten.

Het was juist op zijn vrijen dag, dat hij Harris' briefje ontving. Er was een toegangskaart bijgevoegd voor de studio's der „Nightlight Film Company”, waarop vermeld stond, dat hij een cowboy-scène zou moeten spelen met Betty Viola en Benito de Castro, twee beroemdheden van de „Nightlight”. Het was keurig gezelschap voor een groentje als hij en zeer in zijn schik begaf hij zich naar het station, om den trein naar Hollywood te nemen.

Hij kwam juist op tijd, om een instappende jongedame behulpzaam te zijn met het openen van een weerspanning portier. Het was een alleraardigste brunette, jong, slank en knap.

„Dank u vriendelijk,” zei ze glimlachend, toen hij het portier had opengerukt.

Zij nam plaats in een leeg compartiment en Reginald ging tegenover haar zitten. Hij begon terstond een praatje over het weer, veinsde haar ietwat gereserveerde houding niet op te merken en zei enthousiast, dat de heldere hemel vandaag bij uitstek geschikt was voor buitenopnamen.

Die laatste opmerking deed het 'm, het meisje keek hem nieuwsgierig aan. „Is u aan de film?” vroeg zij.

„Filmspeler,” antwoordde hij met een glimlach, die bescheiden moest heeten. „Ik speel met Betty Viola en met Benito de Castro in 'n nieuwe film, „De geheimzinnige ranch...”

Zijn mededeeling maakte precies den indruk, dien hij ervan verwacht had. Het meisje keek hem met groote oogen aan, trok een enthousiast gezicht en schoof vertrouwelijk een weinig naar voren.

„Eénig,” zei ze, „ik heb er al vaak naar verlangd zoo iemand als u eens te ontmoeten. Hoe heet u, als ik vragen mag? En in welke films hebt u zooal gespeeld?”

Reginald redde zich meesterlijk. Hij somde zonder de minste aarzeling een achttal filmtitels op, waarvan niemand ooit gehoord had en waarvan evenmin iemand ooit hooren zou. Toen noemde hij zijn naam en schepte even adem.

„Vreemd,” zei het meisje met groote, verwonderde oogen. „Ik kan me absoluut niet meer herinneren, dat ik een van die films ooit gezien heb.”

„Dat kan,” lachte Reginald, niet het minste verlegen. „Ze zijn allemaal naar

Europa verkocht. Behalve dan „Liefde bij Maanlicht”. Die loopt op het oogenblik in Zuid-Afrika.”

„Interessant, zoo ver weg; en speelt u nu met Betty Viola? Toe, vertelt u mij eens wat van haar. Zij is verloofd met Benito de Castro, hè? Is het waar, dat zij zoo katterig is?”

Reginald wist van Betty Viola niet meer, dan dat zij een filmster was, doch dit belette hem niet over haar te spreken, alsof hij dagelijks met haar verkeerde. Hij verzekerde dus, dat de menschen, die beweerden dat zij katterig was, haar belasterden, dat zij 'n echte schat was en dat zij spoedig met haar Benito zou trouwen. Toen wilde hij aan een aantrekkelijker onderwerp beginnen, maar daarvoor was het helaas te laat. De trein stopte, zij waren in Hollywood.

„Jammer,” zei hij opstaande, „nu wij nauwelijks kennis hebben gemaakt, moeten wij alweer scheiden.”

Het meisje begon vroolijk te lachen. „Wat zegt u dat tragisch,” zei ze met een twinkeling van spot in haar oogen. „Men kan wel hooren, dat u een geboren filmspeler is.”

„Precies de meening van de critiek,” verzekerde Reginald bescheiden. „Maar drijft u nu niet den spot met me. Ik meen het heel ernstig; mag ik u nog eens terugzien?”

Het meisje keek hem eens aan en zijn drieste glimlach riep een lichten bloos op haar wangen te voorschijn.

„Ik ga om vier uur terug naar Los Angeles,” antwoordde zij haastig en tegelijk wipte zij den trein uit en verdween in een der wachtkamers. En Reginald Pride, zeer tevreden met die voorloopige overwinning, wandelde het station uit en vroeg een agent om den weg naar de studio's der „Nightlight Film Company”.

Je ziet, dat ik aan je gedacht heb,” zei Harris, de assistent-regisseur van „De geheimzinnige ranch”, met een air, alsof hij 'n miljoen weggaf, in plaats van een baan van vijf dollar. „Je rol heeft niet veel te beteekenen. Scène nummer negentien, 'k zal het even nakijken in het draaiboek.”

Hij sloeg een beduimeld cahier open en las een paar regels door. „Betty Viola speelt de hoofdrol: de belaagde onschuld. Zij vlucht van de geheimzinnige ranch en jij bent de schurk, die haar achtervolgt. Aan het eind van dien boschrand daar” — Harris wees uit het venster — „komt de edele redder naar te hulp: Benito de Castro. Jij deinst af en vlucht naar den boschrand terug en de Castro... enfin, dat kan je niet bommen. Je hebt de hoofdrol alleen maar te achtervolgen en zodra je de Castro achter de boomen te voorschijn ziet komen, ruk je je paard om en hol je weer terug. Goed begrepen?”

„Goed begrepen, meneer,” antwoordde Reginald, die zich eenigszins onwennig voelde in zijn gehavende cowboykleding.

„Mooi, ga dan nou maar naar de cantine,” besloot Harris. „Om twee uur beginnen de buitenopnamen; als we je noodig hebben, zullen we je wel roepen.”

Reginald dacht aan het meisje en hoopte, dat hij niet te laat op zou hoeven treden. In de cantine vond hij

Lieve Kinderen,

En heerlijk koken dat Sneeuw-witje kan! Je weet wel, allemaal van die lekkere dingen. Wil je ook eens proeven, ga dan maar op mijn plaats aan tafel zitten. Sneeuw-witje doet ook de wasch in de kabouterkolonie. Ze gebruikt 1·2·3· en doet het vlug en goed. Haar mooie, witte jurk is gisteren pas met 1·2·3· gewasschen. Heeft Moeder deze week al twee pakken 1·2·3· gekocht en zijn jullie dus al aan je volgende legplaat begonnen?

Vergeet niet aan Moeder te zeggen, dat ze met 1·2·3· veel gemakkelijker en beter wascht. Dat kan immers niet anders, want 1·2·3· is nu eenmaal Nederlands' beste zelfwerkend waschmiddel.

En goedkoop ook, 18 cent per groot pak, met die mooie legplaat voor jullie, zoo maar cadeau bij 2 pak.

18
ct.
PER
GROOT PAK

De 1·2·3· Kabouter

1·2·3· DOET DE WASCH!

Handelsonderneming Ar ol - Apeldoorn

een paar honderd figuranten verzameld: rooverachtig uitziende cowboy's, een sheriff in vol ornaat, politieagenten en een aantal vrouwen en meisjes. Elk oogenblik werden er figuranten weggeroepen en kwamen anderen weer binnen. Het was een voortdurend gaan en komen en intusschen verstreek traag de tijd.

Om kwart vóór tweeën verscheen voor de zooveelste maal de cantineportier.

„Scène nummer negentien: de schurk!” schreeuwde hij de zaal in.

„Present!” riep Reginald, uit zijn hoekje opstaande. Hij begaf zich naar de gang en liet zich door den portier uitleggen, waar hij zich vervoegen moest.

Een paar honderd meter achter het studiocomplex lag een strook bosch. Langs den rand stonden een paar filmcamera's opgesteld en aan het eind ontdekte hij een dame en eenige heeren. Aan het begin van het bosch wachtte Harris met een stalknecht en een paar ongezadelde paarden. Naast hem stond een andere jongedame, gecostumeerd als de ranchmeisjes van Arizona: een rok met 'n geruite blouse.

Toen hij dit groepje naderde, sprong het meisje op een der paarden en reed hem tegemoet.

„Hallo, meneer Pride,” begroette zij hem vroolijk.

Reginald wist plotseling geen raad met zijn figuur: Betty Viola was het meisje uit den trein...

„Is u...?” begon hij ontdaan.

„Jawel, de belaagde onschuld,” viel het meisje hem lachend in de rede. „We zullen de scène even repeteeren voor de regisseur komt; ik hoop, dat u evengoed kunt rijden als opsnijden.”

Reginald hervond spoedig zijn houding. „Ik heb heelemaal niet opgesneden,” protesteerde hij. „Heb ik soms niet gezegd, dat u een schat was?”

„En dat ik gauw met Benito zou trouwen,” plaagde zij.

„Nu ja, van het een kwam het ander,” antwoordde Reginald lachend. „U is trouwens wel de laatste, die het me kwalijk mag nemen, dat ik een beetje opgesneden heb. Als u er niet zoo razend lief had uitgezien, zou ik me zooveel moeite niet gegeven hebben, om een gunstigen indruk op u te maken.”

„Ssst... laat Benito u niet hooren,” waarschuwde de filmster blozend.

„Drommels, dat is waar ook,” zei Reginald, terwijl hij zich met een sprong op zijn paard zette. „Waar is meneer de Castro?”

Het meisje wees naar het eind van den boschrand. „Daar wacht hij met zijn paard. Laten we nu vlug de scène even repeteeren, dan kan Harris zijn chef gaan waarschuwen.”

Zij gaf haar paard, dat onrustig stond te draaien, een klapje in den nek en met een sprong stootte het dier vooruit. Reginald was drie jaar pikeur geweest van een bekende rijsschool en hij zag terstond, dat Betty Viola een volleerde amazone was. Zij had haar zenuwachtig paard geheel in bedwang en reed in vliegende galop den boschrand langs. Reginald achtervolgde haar en pas aan het eind van de baan gelukte het hem haar in te halen. Een fluitsignaal van Harris was het teken, dat de zaak in orde was. Stapvoets reden zij terug.

„Ik maak u mijn compliment,” zei Reginald met oprechte bewondering. „U rijdt als de beste.”

„Meent u dat?” vroeg het meisje lachend.

„Beslist. Ik meen te mogen zeggen, dat ik verstand heb van de rijkunst. Ik ben drie jaar als pikeur verbonden geweest aan de Tattershal Manege en dat maakt me wel tot oordeelen bevoegd.

U rijdt uitmuntend, maar uw paard vertrouw ik niet erg. Het is nerveus; is het nog niet aan u gewend?”

„Het is vandaag voor het eerst, dat ik het onder me heb. 't Is nog niet zoo lang in den stal, pas sinds een paar weken. geloof ik.”

„Dan mag u er wel voorzichtig mee zijn,” waarschuwde Reginald. „Het is verbazend schichtig en zou er tusschen uit gaan, voor u er erg in had.”

„'t Zal wel losloopen,” antwoordde het meisje overmoedig. „Apropos, meneer Pride, u zei zooeven, dat u pikeur was geweest, bent u het nu niet meer?”

Reginald vertelde haar, dat hij een jaar geleden ontslagen was en sindsdien zonder betrekking was geweest.

„Ah, en zoo bent u als figurant aan de film verzeild geraakt,” begreep het meisje.

„Toch niet,” lachte Reginald. „Een half jaar geleden heb ik reeds gesolliciteerd, maar ik werd nooit opgeroepen. Nu heb ik gelukkig weer een goedbetaalde betrekking. Vandaag is het mijn vrije dag en toen ik vanmorgen een briefje kreeg van meneer Harris, besloot ik het rolletje voor de aardigheid eens aan te nemen. Dat is de heele geschiedenis van mijn filmloopbaan.”

„Wees maar blij, dat zij zoo kort is,” zei het meisje ernstig. „'t Is een ellendig bestaan aan de film, ik wilde, dat ik haar niet noodig had.”

„En dat zegt u, die aardig op weg is om beroemd te worden?” vroeg Reginald verbaasd.

Het meisje perste even de lippen op elkaar. Toen schudde zij het hoofd. „Schijn bedriegt,” zei ze. „Over dien roem spreken wij nog wel eens.”

„In den trein van vier uur?” informeerde Reginald lachend. Toen keek hij haar verwijtend aan. „U hebt me aardig voor den gek gehouden. Wat zou de heer Benito er wel van zeggen, als hij wist, dat u een afspraakje met mij had gemaakt?”

Er verscheen een vroolijke twinkeling in den blik van het meisje. „Ik weet het niet,” antwoordde zij luchtig. „Het kan me trouwens niets schelen ook. Ik houd me bij de afspraak: met den trein van vier uur.”

„Foei!” wees Reginald haar streng terecht. „Verloofd en dan afspraakjes maken met een ander. U valt me tegen. En dan poseert u nog wel voor de belaagde onschuld.”

Het meisje begon hartelijk te lachen en toen verscheen plotseling de regisseur op het toneel. Hij gaf een fluitsignaal, dat door de cameramannen werd doorgegeven naar het eind van de baan.

„Alles klaar!” werd er geschreeuwd en daarop gaf de regisseur de laatste aanwijzingen. Toen stak hij zijn hand op ten teken, dat de scène gespeeld kon worden.

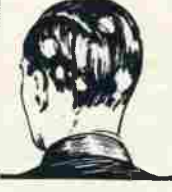
„Daar gaat ie dan, meneer Pride,” riep het meisje met een overmoedige stem en tegelijk gaf zij het paard een tik, zoodat het driftig vooruit sprong. Als een wervelwind stormde het voort en een oogenblik later zette Reginald de achtervolging in. Aan het eind van de baan was thans geen levend wezen meer te zien, met uitzondering dan van de cameramensen, die ijverig stonden te draaien.

Reginald zat het meisje weldra op de hielen. Hij zag niets dan haar geruite blouse en verwaide haren. Met zijn linkerhand hield hij den teugel, de rechter rustte aan zijn riem, gereed om een pistool te trekken. In vliegende vaart stormden de paarden den boschrand langs. Bijna aan het eind klonk er een fluitsignaal en eensklaps kwam Benito de Castro achter de boomen vandaan stormen. Zijn onverwachte

Uw Haar in Gevaar?

Hier is de Redding

Wat heeft U voor Uw geval nodig?

	1 Haren tusschen den kam (lichte haaruitval): Silvikrin Haarwater's morgens en 's avonds.		7 Droog, afbrekend, splijtend haar: Silvikrin Haarwater's morgens en 's avonds en Zoete Amandel Olie.
	2 De haargroei mindert: Silvikrin Puur of Complete Kuur.		8 Kale slapen, kale inhammen, dun haar: Complete Silvikrin Kuur.
	3 Haaruitval na een ziekte: Silvikrin Puur.		9 Gedeeltelijke kaalheid van voorhoofd tot kruin: Complete Silvikrin Kuur.
	4 Hardnekkige haaruitval: Silvikrin Puur.		10 Kale plekken, (Alopecia areata), haaruitval: Complete Silvikrin Kuur.
	5 Hevige roos, schilfers: Silvikrin Puur.		11 Kale kruin: Complete Silvikrin Kuur.
	6 Jeuk van de hoofdhuid, vet haar: Silvikrin Puur, vake wasschingen met Silvikrin Shampooen.		12 Algeheele kaalheid: Complete Silvikrin Kuur.

Een gezonde haargroei wordt meestal dan naar waarde geschat, wanneer de volheid gaat verdwijnen of reeds is verdwenen. Houd Uw haar in eere. De natuur heeft het U geschonken, niet om het te verliezen, doch om het tot op hoogen leeftijd te behouden. Silvikrin herstelt den gezonden haargroei, maakt Uw haar weer vol, dik, gezond. Overtuig U. Lees ons geweldig aanbod:

Volg deze adviezen op.

A Hygiëne, gezonde reiniging van hoofdhuid en haar: Wekelijks wassen met Silvikrin Shampooen.		Prachtig Haar het Resultaat.		C Voor de dagelijkse verzorging van gezond haar: Silvikrin Haarwater.
B Schoonheid, Glans, Gezondheid van het haar: Silvikrin Haarwater en Silvifix.		En om U in de gelegenheid te stellen de proef te nemen met Silvikrin, doen wij U een zeldzaam aanbod! 3 weken Silvikrin voor 75 cts. Duizenden maakten er reeds gebruik van. Geef den bon nog heden aan Uw Apoth., Drog. of Parf. Stel niet uit. Uitstel is afstel. Doe het nu.		D Om het meest onwillige haarden geheel den dag keurig in orde te houden: Silvifix, Silvikrin-Brillantines.

3 weken Silvikrin voor . . . 75c

Uitknippen

BON

voor Complete Behandeling Silvikrin voor 3 Weken

Tegen dezen bon zal Uw Apoth., Drogist of Parf. een Complete Silvikrin Behandeling voor 3 weken overhandigen tegen den uitzonderingsprijs van **75 c**

Haren Groeien door Silvikrin

INSTITUUT VOOR SCHRIFTELIJK EN MONDELING ONDERWIJS

NEGEN AFDELINGEN:

I. M.U.L.O., Middelbaar en Voorbereidend Hoger Onderwijs. II. Taal- en Letterkunde. III. Exacte Wetenschappen. IV. Wetenschappen, de Samenleving betreffend. V. Handelswetenschappen. VI. Bouwkunde. VII. Techniek. VIII. Examens voor diverse Ambten en Beroepen. IX. Populaire Cursussen. Degelijke leiding. Billijke lesgeelden. PROSPECTUS No. 52 KOSTELOOS

**WETENSCHAPPELIJK NIEUWS
N.V.**

Leliegracht 30
Amsterdam C.

Telefoon 33044

**Véél heerliks
in een ons...!**

Droste heeft een nieuw soort bonbons geschapen: „Lilliput Cups“. Met 'n tiental verschillende nougat- en pâte-vullingen. Zeer licht van gewicht... U heeft er een voordeelig ons bonbons aan!

Spaart plaatjes
voor het album
„Java I“.

Droste
ALTJD WELKOM!

verschijning deed het voorste paard schrikken en plotseling klomk Reginald een gil in de ooren. Hij zag het andere paard een zijsprong maken en het volgende oogenblik sloeg het op hol.

„Pride!“ gilte het meisje.

Haar angstkreet bracht Reginald in verwarring. Waarom riep zij hem ter hulp en niet haar verloofde? En waarom hield deze zijn paard plotseling in, in plaats van een poging te doen het hollende dier te grijpen? Hij dacht niet na over die vragen, doch stelde ze alleen. Doch intusschen had hij zijn paard reeds een klap in den nek gegeven en vloog hij het meisje achterna.

De dolle rit duurde niet langer dan twee minuten. Toen was hij het hollende paard opzij gekomen en voerde hij een kunststukje uit, waarom een echte cowboy hem benijd zou hebben. Hij nam den teugel van zijn paard tusschen de tanden en strekte zijn armen naar het meisje uit. Zij begreep zijn bedoeling, zette zich met een angstig gezicht af en wierp zich het volgende oogenblik in zijn armen. Reginald kreunde van angst, dat hij den last niet zou kunnen dragen en met haar vallen zou. Doch met schier bovenmenselijke krachtsinspanning wist hij haar te houden en voor zich op het paard te hijschen. Schreiend van angst viel zij hem om den hals.

„Gelukt!“ schreeuwde Reginald opgewonden. Hij trok zijn paard om en reed in stap naar het eind van de baan terug.

„Ik... ik ben u erg dankbaar,” snikte het meisje, met allebei haar armen nog om zijn hals.

„Niet de moeite,” lachte Reginald luidruchtig. Hij voelde zich niet erg op zijn gemak, in de verte kwam meneer Benito aanrijden...

„Zou u misschien niet een klein beetje minder dankbaar kunnen zijn,” schertste hij. „Daar komt meneer Benito en ik voel weinig voor een duel.”

„Laat... laat meneer Benito naar de maan loopen,” antwoordde het meisje met een diepen snik.

„Hm, als het u niet schelen kan, dan maar een duel,” bromde Reginald. Hij zag meneer Benito plotseling omkeeren en schudde ongerust het hoofd. „Daar heb je 't al, hij wil niets meer weten van de liefde...”

Betty Viola scheen eindelijk begrip te krijgen van de ietwat zonderlinge situatie. Zij liet hem tenminste los en droogde haar tranen. Toen waren zij het groepje wachtenden genaderd:

meneer Benito, een jonge, slanke dame en een paar operateurs.

„Die scène is natuurlijk mislukt!“ snauwde de jongedame, hun een paar passen tegemoet tredend. „Had je dat beest niet beter in bedwang kunnen houden? Nu moeten we nog eens opnieuw beginnen...”

Het meisje verbleekte en Reginald was verontwaardigd over zooveel gevoelloosheid.

„Wie is dat?“ vroeg hij driftig.

„Dat is nu de belaagde onschuld... de echte,” antwoordde het meisje ontdaan.

„Wat? Betty Viola? En wie ben jij dan?“ viel Reginald verbijsterd uit.

„Ik ben de valsche maar, haar dubbelspeelster,” zei het meisje bitter. „Je veronderstelt toch niet, dat een filmster zich op een half wild paard waagt? Daar hebben ze hun doubles voor, die betaald worden met een paar dollar. Maar ik vertik het voor vandaag, ik ben voorloopig nog niet over den schrik heen. Na dezen keer speel ik nooit meer voor die kat.”

„Aha, zit de geschiedenis zoo in elkaar,” zei Reginald, heeltemaal opgelucht, terwijl hij van het paard sprong. Hij nam het meisje om haar middel en zette haar voorzichtig op den grond. Toen kwam Harris aanstormen.

„Die scène moet dadelijk overgespeeld worden,” schreeuwde hij boos. „Wat zijn dat voor kunsten, kan je zoo'n hobbelpaard niet eens aan?...”

„Wacht eens even,” viel Reginald hem vastberaden in de rede. „Dat overspelen zal niet gaan, denk ik. Ik heb tenminste een afspraak om vier uur. Een ernstige afspraak, met een diner, een wandeling in den maneschijn en een liefdesverklaring tot slot. Maar als deze jongedame soms wil, dat ik me niet aan de afspraak houd...”

Hij keek vragend naar het meisje en het meisje keek naar hem. Toen sloeg zij plotseling haar oogen neer. En onhoorbaar voor de anderen besliste zij: „Aan die afspraak moest je je maar houden, Reginald Pride...”

Toen zij wegwandelden, het meisje blozend en zwaar leunend op zijn arm, begreep Harris er alles van.

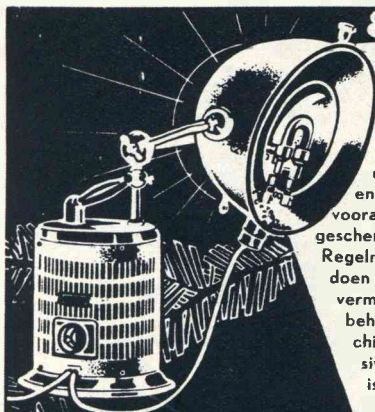
„Een verloren middag en 'n verknoeide scène,” hoorden zij hem achter zich foeteren.

„Een schoone middag en de mooiste scène van mijn leven,” verbeterde Reginald met een glimlach en hij wierp het meisje een verliefden blik toe. Maar de pseudo-filmster hield blozend haar oogen neergeslagen.

VIJFDUIZEND GULDEN

VOOR DE ABONNÉ'S VAN PANORAMA OP 5 DEC. A.S.

Weet ge wel, dat thans nog slechts vijf weken ons scheiden van de klinkende St. Nicolaas-surprise, waarover wij u in ons blad van 5 September j.l. uitvoerig hebben ingelicht? Natuurlijk zijt gij ook als abonné in onze registers ingeschreven en is het derhalve mogelijk dat gij één der duizend gelukkigen zult zijn!

ST. NICOLAASCADEAU
dat meer geeft, dan genoeg alleen!

Uw verstand gebiedt, het eerst om Uw gezondheid te denken. Uitgaven ten behoeve van Uw eigen gezondheid en die van Uw gezin behoren bij alle andere vóór te gaan, vooral wanneer ge U aldus een zoo praktisch St. Nicolaas-geschenk als de „Hanauer Hoogtezoon“ kunt verschaffen. Regelmatige ultraviolette bestralingen van slechts 3-5 minuten doen het bloed intensief het geheele lichaam doorstromen, verminderen te hoogen bloeddruk, bestrijden kwade kiemen, behoeven Uw gezin voor ziekten en Uw kinderen voor rachitis, klierziekte, kinkhoest, enz. Op de ultraviolette intensiteit komt het aan! De korte duur van den bestralingstijd is de waardemeter voor ultraviolette lichtbronnen. Raadpleegt Uw dokter. Vraagt U eens de nieuwe geïllustreerde brochure 843 met prijzen.

Deze „HOOGTEZON“ schijnt altijd!

N.V. „Almara“, Amsterdam, C. (107), Rokin 86, Tel. 37822-35822
(OOK VERKRIJGBAAR BIJ ANDERE MED. INSTRUMENTEN-HANDELAARS)

In het herfstzonnetje

De wereld ligt voor hem open

maar is hij sterk genoeg?

In zijn kinderjaren niet al te sterk, thans zijn examens achter den rug en straks met het enthousiasme van den jongere worstelend in het jachtige leven. Geef hem kracht, geef hem gezondheid en weerstand, geef hem Vitamine A en D, onmisbaar voor kind en volwassene. Geef hem Halitran de rijkste bron van natuurlijke vitaminen, de gouden olie uit de lever van Heilbot. Duizenden Nederlandsche doctoren schrijven ze voor en ze doet wonderen. Verkrijgbaar alléén bij Apoth. en Drog.

De flacon met den wonderbaarlijken inhoud.

Voor een geheele maand f 1.25

Halitran 1200

De Bron van Natuurlijke Vitaminen A en D
60 x sterker dan gewone levertraan

H-1216-E

Last van slechte spijsvertering

★
Altijd angst voor pijn na den maaltijd
★

Kan nu weer alles eten

„Jaren lang sukkelde ik met een slechte spijsvertering. Ik probeerde van alles, maar zonder succes. Toen begon ik met Kruschen Salts en ik wil U nu even schrijven, hoe blij ik daarover ben. Het is een geluk voor me geweest, want ik kan nu weer alles eten, zonder angst voor pijn naderhand. Kruschen is mij meer waard dan alle geld ter wereld. Indien er iemand is, die meer aan indigestie heeft geleden dan ik, zou ik hem wel eens willen ontmoeten, en ik zou hem gauw vertellen, hoe hij dit verhelpen moet. Ik ben hier in mijn woonplaats B. goed bekend, en overal waar ik kom, vertel ik de mensen wat Kruschen Salts voor mij gedaan heeft. J. S. te B.”

aangename gevoel van opgezwollenheid teweegbrengen. Doordat Kruschen Salts Uw afvoerorganen aanspoort tot volnauakte, geregelde werking, wordt voorkomen, dat dit pijnlijke maagzuur zich ooit weer ophoopt, of die ongewenschte gassen zich weer zullen vormen. Wanneer U dan trouw blijft aan „de kleine dagelijksche dosis” zult U geen angst meer behoeven te hebben voor pijnen of andere narigheid na Uw maaltijden.

Kruschen Salts

De meest voorkomende oorzaak van indigestie of maagzuur is een onvolgende werking der inwendige organen, waardoor alle afvalstoffen niet geregeld uit het lichaam verwijderd worden. Uw voedsel gaat gisten en een overmaat van maagzuur ontstaat. De gassen welke zich hierbij vormen doen de maag uitzetten en kunnen dat on-

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon, omzetbelasting inbegrepen. Stralende gezondheid voor één cent per dag. Let op, dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking, de naam Rowntree Handels Maatschappij Amsterdam, voorkomt.

DROOMLAND

Vervolg van pag. 23

TWAALFDE HOOFDSTUK

eigen schouders ging staan, was je nog maar 'n halve manshoogte.” Hier was hij nogal grootsch op; hij had 't een student eens hooren zeggen. „Dacht jij, dat je me hier voor snotjongen kon behandelen? Dacht je dat je mij aankon? Ik laat er iederen dag zoo'n paar als jij bent uit m'n zakdoek waschen.”

„Ik zou maar eens op m'n woorden passen!” riep Vane woedend.

Hadrian trad vooruit, tot hij een armslengte van den man af stond.

„Je hebt met de politie afgesproken, hè? Ik niet. Hadrian Pink heeft geen politie noodig. Hij begraaft z'n lijken zelf wel. Je verbeeldt je zeker, dat je 'n troep bavianen op me af kunt sturen, en dat ik, dan in m'n schulp kruip. Waar ik vandaan kom, eten we bavianenvleesch op ons brood — snap je dat goed, jij en je baas!”

Toen kreeg hij plotseling een idee. 't Was geen goed idee; 't was zelfs een gevaarlijk idee voor een jongmensch. „Waarom breng je je baas niet mee, insect? Dien aap van Trotter. Dan kan ik jullie met je koppen tegen elkaar slaan en eh... jullie de trap af slingeren.”

Opeens was Vane heel stil, roerloos, kwaadaardig kalm.

„Trotter?” zei hij.

„Maar die heeft 't zeker te druk, hè? Met dat vuile zaakje van Cleveland Chorley bijvoorbeeld. Veel te druk!”

„Zoo,” zei Porter Vane, „staan de zaken zoo!”

„Zoo staan ze,” zei Hadrian. „En nu d'r uit.”

Vane bleef staan en scheen zwaar te denken. Maar Hadrian had zich opgewonden. Zijn fantasie was op hol. Hij was een mengsel van Parcival en Ivanhoe en den Zwarten Prins en den Rooden Pimpernel en Jack Dempsey. De vertraging ergerde hem, dus haalde hij zijn vuist naar achteren en sloeg. 't Was geen handige en geen krachtige slag, maar doordat Vane er niet op verdacht was, tuimelde hij achteruit, en wel op een heel gelukkig oogenblik.

Want juist toen hij wankelde, kwam Algernon binnenslenteren. Zijn onnozele gezicht leefde op van plezier. Er was een klap gegeven. Er was iets te vechten.

Zijn groote knuist knelde om Vane's kraag en hij rukte. De voeten van meneer Vane verlieten den grond, en hij zeilde languit achterwaarts door de deuropening, om op zijn schouders in het voorkantoor terecht te komen.

„Veeg eens op,” zei Algernon tot de verschrikte typisten.

Vane scharrelde overeind, wit van woede. Met uitdrukkingloze oogen keek hij naar Algernon, die minzaam grijnsde. Er was daar te veel been en spier, zelfs voor een heel stevigen kerel, om met de handen te bevechten, die niet gewend waren aan vechten.

„Ik spreek je nog wel,” siste hij door zijn tanden, waarop hij verdween.

Hadrian wendde zich naar zijn publiek. „Als ik mep,” zei hij, Algernon's aandeel in de vechtpartij totaal vergetend.

„blijven ze gemept tot donker toe.”

CLARIBEL Higg liep onaange-diend het kantoor binnen, waar Algernon Swinburne Peck zetelde, en dat hij bijna uitsluitend gebruikte, om een belangrijk onderdeel van zijn opvoeding verder te verzorgen. Hij gebruikte het als laboratorium, om kringetjes rook te leeren blazen, en het was zijn hoogste eerezucht, daarin zoo groote bekwaamheid te bereiken, dat hij een grooten ring uit kon stooten en er een kleintje midden doorheen kon mikken.

„Werk je hier?” zei juffrouw Higg. „Zoo'n beetje.”

„Nou, ploeterende kolos, nijlpaard met kraaloogjes en flapooien, dan heb ik een karweitje voor je.”

„Wie had er een karweitje voor me, zei je?”

„Iemand die Higg heet.”

„Kom maar eens bij pappie's knie staan om je versje op te zeggen.”

„Da's gauw gebeurd. Blijf bij meneer Pink. Plak je aan 'm vast. Zoo vast als 'n moedervlek.”

„Waarom?”

„Omdat ie z'n mond voorbij smoest. Omdat ie zich te veel verbeeldt. Omdat ie geen boe van ba kan onderscheiden, en omdat ie 'n dikke klont mensch hebben moet om voor 'm te beuken.”

„Maak je maar geen zorg voor Pinky. Da's een echte mannetjesputter. Hij kan ze raken!”

„Heeft ie jou d'r ook tusschen?”

„Ze krijgen mij d'r nooit tusschen,” zei Algernon, „omdat ik me nooit van iemand iets aantrek. Je kunt mij vertellen, dat je die gult bent, die de Alpen over is gestoken — Alexander de Groote — ik loop er toch niet in. Omdat 't me niet schelen kan. Ik zou niet eens kijken of je 't was of niet.”

„Nou, meneer Pink is net als dat meisje, dat over 't ijs de rivier overstak met bloedhonden achter d'r aan — Eliza's vlucht — en als jij niet in de buurt blijft, komt ie opgegeten terug. Dus pas jij maar op, dat 'm niks overkomt.”

„Mag ik nu ook eens wat zeggen, half onseje? Pinky is leep. Heeft ie mij niet bij 't elftal weten te houden? Heeft ie niet gezorgd, dat ik m'n briefje kreeg? En hij zit m'n ouwen heer op z'n kop, is 't niet zoo? Dan zeg ik, dat 't een kraan is. Ik zal je eens wat zeggen. Pinky heeft zooveel hersens, dat ie de helft door den gootsteen kan gooien, dan kan ie nog 'n paar kronkelingen en 'n halven liter grijze massa aan 'n ander overdoen. Trouwens, ik mag 'm. Ja, dame, ik kom voor dat kleine kereltje op. Hij is mijn kameraad. Als iemand 'm kwaad aan durft te kijken, timmer ik 'm op z'n gezicht. Weet je, wat ik dat ventje doe? Ik bewonder 'm.”

„Da's mooi. Damon en Pythias.”

„Hoe kom jij aan die geleerdheid?”

„Ik neem 's avonds les,” zei juffrouw Higg. „Dus we snappen mekaar. Hou je biceps maar klaar.”

Zij kwam juist weer aan haar schrijftafel terug, toen juffrouw Binkus binnenkwam, met moeizaam roerloze kaken.

„Wat is er?” snauwde Hadrian.

„Twee heeren om u te spreken,” zei juffrouw Binkus. „Van Bouw- en Woningtoezicht.”

„Laat binnen,” beval Hadrian, waarop twee mannen, met sigaren toegerust, zich vertoonden zonder hun hoeden af te zetten. Hadrian keek hen streng aan.

„U bent binnen,” zei hij majestueus.

„Wat zegt u?” zei de oudste.

„Als u op mijn kantoor komt, zet u uw hoed af,” zei Hadrian.

Dit was klaarblijkelijk niet de begroeting, die zij verwacht hadden. Zij raakten er door van hun stuk. Zij namen hun zwarte bolhoedjes af en bedachten, wat ze zeggen zouden.

„Spreek op, kort,” zei Hadrian.

„We hebben inspectie gehouden. Rutschbaan. Reuzenschommel. Zweefmolen. Die mogen niet werken.”

„Waarom niet?”

„Onveilig. Zwakke constructie. Gevaar voor lijf en leden.”

„O ja?” zei Hadrian. „Wie zegt dat?”

„Ik, en ik ben hoofd-inspecteur. En dan nog iets. U moet dien grooten dansvloer eerst met ijzeren balken versterken, anders kan er niet op gedanst worden.”

„In dit park is alles degelijk geconstrueerd,” zei Hadrian. „Daar heeft meneer Peck voor gezorgd. U praat onzin.”

„U zult u er toch aan moeten houden,” zei de inspecteur.

„Begrijp ik 't goed, dat u mij kunt verbieden, die onderscheidene toestellen in werking te zetten die u genoemd hebt — en die de ruggegraat van de heele onderneming zijn?”

„Ja, dat begrijpt u goed.”

„Kon die inspectie dan niet vroeger gebeuren,” zei Hadrian, „dan op den vooravond van onze feestelijke opening? Waarom zijn de teekeningen niet nagekeken en 't werk gecontroleerd, terwijl 't aan den gang was?”

„Is gebeurd,” zei de inspecteur, met een lach, dien hij ironisch bedoeld had. „Maar geld dat stom is. . . . Die inspecteur is geschorst en 't wordt onderzocht.”

„Dus u insinueert,” zei Hadrian, „dat iemand van Droomland dien inspecteur heeft omgekocht, om foutief en gevaarlijk werk door te laten.”

„Insinueren is 't woord niet,” zei de man. „We zeggen 't ronduit.”

„Komen jullie hier misschien met een soortgelijk doel?” vroeg Hadrian.

„Als u nog eens zoiets zegt,” zei de inspecteur, „vergeet ik dat ik ambtenaar ben en sla ik u gelijkvloers.”

„Jullie tweeën alleen?” vroeg Hadrian, uit zijn stoel komend. „Let eens goed op: al 't bouwwerk in Droomland is verricht door meneer Peck. Hij is bekwaam en betrouwbaar. Ik stel een onbegrensd vertrouwen in hem, dus ben ik er van overtuigd, dat hij zijn werk goed en eerlijk gedaan heeft. Hij zou nooit zijn toevlucht nemen tot omkooprij. En ik ook niet. Ruk nu uit, en die onderzoekerij over dien anderen inspecteur is maar stof afnemen. De groote schoonmaak krijgen jullie.”

„U vraagt om moeilijkheden.”

„Als ik op zoek ga naar moeilijkheden,” zei Hadrian statig, „dan eh. . . dan kruipen ze in een muizengaatje en dan trekken ze 't gaatje achter zich dicht.”

Juffrouw Higg stond op van haar stoel en kwam naar Hadrian's bureau, en zij fluisterde hem één woord in 't oor: „Automaten!”

„O,” zei Hadrian, „ja!”

„Vast,” zei juffrouw Higg.

„Als er in de kranten komt te staan,” zei de inspecteur, „dat uw toestellen wegens gevaar zijn afgekeurd, zult u er heusch niet veel klanten op krijgen.”

„Juffrouw Higg,” beval Hadrian, „bel het Dagblad van Pickchester eens op. Vluc.”

„Hé, wat. . . .” begon de inspecteur. „Zwijg!” snauwde Hadrian. Hij drukte op den knop voor juffrouw Binkus, die onwaarschijnlijk snel verscheen.

„Juffrouw Binkus, neem even een verklaring voor de pers op. En zet er alle uitroepen of tusschenwerpselen bij, die deze personen ten beste mochten geven. . . . Hebt u ze, juffrouw Higg?”

„Laat u dat nou maar liever,” zei de inspecteur onrustig.

„Dagblad van Pickchester?” vroeg Hadrian in het telefoon-toestel. „Met Hadrian Pink, algemeen directeur van Droomland. Ik wensch een verklaring voor den hoofd-redacteur af te leggen. 't Is van 't allerhoogste belang.”

„Wat wou u vertellen?” vroeg de inspecteur. „Luistert u liever naar rede.”

„Hadrian Pink luistert nooit naar rede. . . . Ah, de hoofd-redacteur? Ik heb een gewichtige verklaring af te leggen. Klaar? Alstublieft: Omdat de directie van Droomland met alle macht haar cliënteel wil beschermen tegen gokkers en gauwdieven, dreigen de bouw-inspecteurs van deze stad met afkeuring van verschillende amusements-toestellen. Aan den zwendelaar Porter Vane was toestemming geweigerd, om een aantal dobbelautomaten en andere duitenpletterij-machines op het terrein te plaatsen. Genoemde Vane is in den letterlijken zin des woords de deur uit gegooid. Deswegen, en in verband met zijn politieke en financieele relaties met Mark Trotter, heeft Vane daarop grove bedreigingen geuit. Ieder stukje van ieder bouwwerk in dit park is voor 100 % veilig. De constructie is geschied onder leiding van den heer Michael Peck. Ik verklaar hierbij, dat er geen gokmachines of dergelijke geldklopperijen in dit park zullen worden toegelaten. Verder verklaar ik, dat Droomland geen steekpenningen uitdeelt. Wij zullen tegen die corruptie vechten, tot wij weten, of Pickchester bestuurd zal worden door omkoopers en zwendelaars en politieke knoeiers, of dat het een eerlijke en fatsoenlijke leiding zal hebben, die de fatsoenlijke nijverheid ten algemeenen nutte steunt.”

Hij wachtte. „Of ik vol zal houden? U schijnt Hadrian Pink niet te kennen, mijnheer. Vervolgens wou ik, dat u een volle pagina advertentieruimte voor me reserveerde; daarin zal ik de kern van het geval uiteenzetten. O, wilt u een verslaggever sturen? Ik zal hem ontvangen.” Hij wendde zich naar juffrouw Binkus. „Hebt u 't?”

„Ja, meneer.”

„Maak twaalf doorslagen. Juffrouw Higg, u zorgt dat alle kranten een doorslag krijgen. Bel een goeden drukker op. Laat vijfduizend afdrucken van die verklaring maken — grootte van de gewone aanplakbiljetten van schouwburchen. Laat die direct in de stad aanplakken. . . . Hiermee zijn wij uitgesproken, heeren.”

„Wou u dat zoo doorlaten?”

„Om te beginnen — een klein beginnetje maar.”

„Met de namen van Vane en Mark Trotter er in?”

„Ja, ja, en nog eens ja,” zei Hadrian.

Wordt vervolgd.

Wanneer doet U hier PBNA-examen?

Leernietalleenje handen, maar vooral je hoofd gebruiken!

Ze zeggen het in alle talen!!

Cursist 14-961 zei het in 't Fransch:

De Tessen, welke ik gedurende het halfjaar, dat ik Uw cursus volgde, ontving, waren leerrijk en duidelijk, de correctie „comme il faut”.

Cursist 13-120 deed het liever in het Engelsch:

Ik maak nu tevens gebruik van deze gelegenheid om U eens mijn hartelijken dank voor al Uw schitterende lessen te betuigen. Werkelijk, al hetgene, wat Uw instituut mij biedt, is „first class”. Het is zoo jammer, dat mijn vrienden en kennissen niet mijn studierichting hebben, ik zou zoo graag eens toonen, hoe ik Uw lessen op prijs stel.

Cursist 13-543 zei kort en bondig: „DE manier”.

Ik kan niet nalaten U te danken voor de degelijke en leerzame lessen, die ik van Uw inrichting mocht ontvangen. PBNA beschikt werkelijk over „de” manier van lesgeven en corrigeren.

Vraag onze brochure no. 12 eens aan, door inzending van onderstaande strook. Informeer bij deskundigen en begin. U zult later de aangenaamste herinneringen hebben aan de prettige en pittige lessen van PBNA.

PBNA

A R N H E M

COUPON opzenden aan PBNA

Naam, beroep

straat

woonplaats

Verzoeken prospectus No. 12. - Verzoeken inlichtingen over:

Enkele van de 200 cursussen van

PBNA

BOUWKUNDE Aannemer van bouw. werken, Voorber. en def. ex. Bouwk. Opzichter of Teekenaar. Uitv. Binnenhuis-architect, Orgelbouwkunde, Appl. cursus M.T.S., Techn. ambten. Bouwtoezicht, Gaswaterfilter.

WATERBOUWKUNDE Waterb. Opz., Aannemer van waterbouwk. werken, Betontechnicus, Betonwerker, Landmeetkundige, Techn. Ambten. b. d. Rijksv. staat, Uitv. wegenb., Waterb. kund. opzichter, Waterb. kundige, Wegen-technicus.

WERKTUIGBOUWKUNDE Autotechnicus en -monteur, Bedrijfsleider, Koeltechnicus, Mach.-construct., Machinist en monteur in verschillende bedrijven, Verwarmingstechn., Vliegtuigtechnic. en -mecaniciën, Werktuigbouw., Werkbaas, Staalconstructeur.

CHEMIE Algem. scheikundige, Analyst, Cand. techn. chemicus. Gastechnicus, Oliën en vetten, Techn. Chemicus.

ELECTROTECHNIEK Electrotechn. opzichter, Electrotechnicus, Installateur, Meterijker, Radiotechnicus, Radiomonteur, Sterkstroommonteur, Voorman electr. tractie, Zwakstroommonteur, Dieselmachinist.

GEZEL EN MEESTER Verschillende ambachten.

NIJVERHEIDSONDERWIJS-EXAMENS.

DE HANDEN VAN DE HUISVROUW

DE huisvrouw zonder dienstbode weet ervan mee te praten. Nietwaar mevrouwje...? Je handen gaan er zoo vreeselijk uitzien op den duur. Rood en gebarsten en met kloven, waarin al het vuil zich hardnekkig nestelt, zoodat zeep noch borstel meer helpen.

Het is of je handen fettig worden en glimmen gaan, of er altijd ook na het wasschen een keukenluchtje aan blijft hangen...

Zij, die voldoende hulp hebben voor 't ruwe werk, hebben gemakkelijk praten, maar je moet er maar voor staan! En het ergste is... er is niets aan te doen...

Wacht eens even... zóó erg is het niet gelukkig: er is wel degelijk iets aan te doen. Ook hier geldt: voorkomen is beter dan genezen. Ja maar — hoe moeten wij het aanleggen om de sporen te voorkomen die het ruw werk op onze handen achterlaat?

Vaten wasschen, ramen lappen, koken, de wasch doen — hoeveel dames, die er nog niet eens zoo heel lang geleden niet aan gedacht zouden hebben deze werkzaamheden zelf te verrichten, moeten nu niet de handen uit de mouwen steken en geducht aanpakken?

Maar — men kan de ramen door glazenwasschers laten doen en de wasch buitenshuis geven en van den kok eten — opperde onlangs een modern, pasgetrouwd vrouwtje.

Natuurlijk, dat kan men, mits... men daar het geld voor heeft.

Iedere ervaren huisvrouw weet, dat er nu eenmaal niets, maar dan ook niets zoo doeltreffend zuinig

werkt in een huishouden als de arbeid, door de vrouw des huizes zelf verricht.

En — zal de glazenwasscher ook binnenskamers uw vuile ramen lappen? En zal de kok zich druk maken over de doelmatigste manier van restverwerking?

En zal de waschman met zoo'n oneindige zorg dat halfversleten goed wasschen, opdat het nog een paar maal mee zal kunnen? Neen — wij weten wel beter!

Zelf doen is het parool voor wie werkelijk zuinig wil of moet zijn, en wie zelf doet... krijgt vuile handen, daar is nu eenmaal niets aan te doen.

Zaak is het om deze onherroepelijke gevolgen tot een zoo klein mogelijken schadepost terug te brengen, zoo ze al niet geheel en al te vermijden zijn.

Het ergste klagen huisvrouwen meestal over roode, ruwe en gesprongen handen, over afgebroken nagels en over het bijna niet te verwijderen huisvuil, dat in de groeven der handen komt.

Een huisvrouw is iemand, die altijd haast heeft en dikwijls boos is... schreef eens een klein jongetje in zijn opstel.

Vlelend voor de doorsnee-huisvrouw is dit niet, maar... uit den mond der kinderen hoort men de waarheid. Een echte huisvrouw rept zich inderdaad meestal om klaar te zijn, omdat er dan altijd weer ergens een onafgedaan werkje, dat bleef liggen, op haar wacht.

Door die haast gunt zij zich geen of nauwelijks tijd om de handen behoorlijk af te drogen.

Slecht afgedroogde handen zijn een bron van veel narigheid. Rheumatiek, barsten, kloven en een roode, ruwe huid zijn er het gevolg van. De huisvrouw zorgt ervoor, dat zij naast den meestal halfnatten handdoek, die naast den gootsteen hangt ten gebruike voor iedereen, nog een drogen handdoek, liefst een ruwen badhanddoek, voor eigen gebruik bij de hand heeft.

Wie er een beetje op let, kan ook heel goed voorkomen, dat de handen aan al te snelle en groote temperatuursverschillen worden blootgesteld.

Het is volstrekt niet noodig om onmiddellijk nadat men in koud water heeft gewerkt de handen in heet zeepsop te steken en omgekeerd, ook ga men niet met handen nog dampend van warm water in de koude buitenlucht zonder ze eerst behoorlijk te hebben afgedroogd.

Barsten en kloven in de nagels worden veroorzaakt door droogte. Hiertegen helpt het insmeren met vet. Ook tegen velletjes rond de nagels en aan de vingertoppen helpt dit.

Heeft men een bijzonder vuil werkje te doen, dan zette men de nagels tevoren eerst met kracht in zachte zeep.

De ruimte onder den nagel wordt gevuld met de zachte substantie, welke het toetreden van vuil verhindert.

Een gemakkelijk huismiddeltje tegen gebarsten nagels is het volgende: Men maakt een dik papje van puimsteenpoeder met olijfolie en brengt dit na gedane arbeid op de nagels. Dit laat men er vijf à zes minuten opzitten. Vervolgens afwassen met warm water en de vette zeep en de vingertoppen insmeren met olijfolie zonder puimsteenpoeder. Met een schaar mogen wij eigenlijk nooit aan de nagels komen; deze worden gevijld in den juiste vorm en wel speciaal met een stukje daartoe geëigend handschuurpapier. Tegen vochtige, klamme handen helpt een dagelijksch bad van een half uur in gewone bakkerszemelen.

Het baden van de handen in karnemelk, het insmeren met glycerine, het weeken van de handen in lauw zeepsop zijn allemaal eenvoudige middelen, waarvan men echter slechts bij voortdurend resultaat mag verwachten.

Wie slechts een enkele maal wat zorg aan de handen besteedt, zal niet kunnen voorkomen, dat zij rood en ruw worden. Een beetje onderhoud en zorg dagelijks loont echter de moeite.

De aanhouder wint!

Voor de keuken AFGEKEKEN VAN DEN KOK

HET ideaal van de huisvrouw, die zelf kookt, is altijd om dat fijne smaakje, het zoogenaamde „kokssmaakje”, te geven aan de gerechten, die zij toebereidt.

Oude doorgewinterde keukenprinsessen en koks bezitten vaak van die kleine geheimpjes, die zij angstvallig voor zich houden.

Is dat alles...? vraagt het onervaren kookstertje zich dikwijls af, als zij toevallig achter zoo'n trucje komt. Maar van zoo'n schijnbaar onbelangrijke kleinigheid hangt maar al te vaak het bijzondere succes van een schotel af.

Het zijn kleinigheden, maar... het is maar een weet!

Wij zullen er hier eenige verklappen:

De meeste huisvrouwen snijden soepgroenten fijn en laten ze in den bouillon mee gaar koken.

Probeert het eens op de volgende manier:

Hak de soepgroente fijn en smoor ze in een eetlepel roomboter gedurende 5 à 6 minuten en voeg ze eerst dan bij den bouillon.

De peterselie wordt fijngenhakt en niet meege-

kookt, doch pas op het moment van opdienen door de soep geroerd.

Bind voorts de soep met twee eetlepels sago (gerekend op een volle terrine).

Gebraden kip krijgt een geheel aparten geur, wanneer men, nadat de kip mooi goudgeel is gebraden aan alle kanten, een pond fijne groente, waaronder een paar gesneden champignons, rauw toevoegt en laat meesmoren.

Wanneer wij visch stoven in een vuurvasten schotel in den oven, staat het zoo aardig, wanneer daar omheen een rand mooie, gelijke aardappeltjes met mooie, bruine korstjes gevuld ligt, maar — bij sommigen komen de tevoren gekookte aardappelen als moes uit den oven, terwijl bij anderen, die ze er rauw indoen, de aardappels ongaar op tafel komen.

Het is alweer het ei van Columbus: de kok kookt ze een paar minuten slechts en schept ze dan halfgaar in den vuurvasten schotel, de oven doet de rest!

Nog iets: wie vlugger dan anders een mooi bruin korstje wil hebben op een schoteltje in den oven,

moet de eerste vijf minuten het schoteltje dichtgedekt in den oven zetten.

Ten slotte nog een goede raadgeving tegen den wintertijd, die immers kooltijd is: als gij u voor een groot gedeelte wilt vrijwaren tegen de onaangename lucht van gekookte kool in huis, doe dan een sneetje geroosterd brood in het kookwater bij de kool.

Wat zullen we eten?

Maandag:	Spinazie met zakeieren en mager gekookt spek. Griesbrij.
Dinsdag:	Gebakken lever met Chineesche kool. Gebraden appels met stroop.
Woensdag:	Stamppot van snij- en witte boonen met rookworst. Stoofperen.
Donderdag:	Klapstuk met koolrolletjes met rijst en kerrysaus. Appelpudding met vanillesaus.
Vrijdag:	Kaassoufflé. Gebakken schelvisch met tomaten, gevuld met gefruite uien en rijst. Rijsteroquetjes met frambozensaus.
Zaterdag:	Jachtschotel. Gestoofte pruimen.
Zondag:	Bouillon met ei. Hazepeper. Vruchtentaartje.

KOKEN IN WATERBAD

VOOR het koken au bain Marie heeft men twee pannen noodig: een pan met de te bereiden spijs en een grootere pan gevuld met kokend water, waar de eerste pan in past.

Is de omhullende pan veel grooter, dan zal men verstandig doen de binnenste pan met touwtjes vast te binden aan de ooren van de buitenste pan. Men zorge er voor, dat de eindjes van het touw niet afhangen, daar zij anders gemakkelijk vlam zouden vatten.

Er bestaan bain-Marie-pannen, die speciaal voor dit doel zijn ingericht, maar de huisvrouw, die geen extra onkosten wil maken, kan zich heel goed redden met twee gewone pannen met vlakken bodem.

Op welk vuur men ook kookt, altijd zal de warmte ervan op den duur zoo groot zijn, dat de spijsen voortdurend toezicht noodig hebben. Dit is niet 't geval indien men gebruik maakt van het koken op stoom of het waterbad; men heeft alleen maar erop te letten dat het waterreservoir voldoende gevuld blijft, wat niet veel nakijken vraagt; de temperatuur der spijsen wordt niet of nagenoeg niet hooger, dan die van kokend water, waarbij, naar bekend, zelfs melk, eieren, suiker niet aanbranden. Omdat de spijsen niet de bewegingen van het kokende water mee maken, zullen ze niet tot kruim of moes vallen, hoelang ze ook verwarmd worden. De algemeene voordeelen van deze methode van spijsbereiden kunnen in het kort als volgt samengevat worden:

1. Vele spijsen, als aardappelen, groenten, vruchten, vleesch, kunnen zonder toevoeging van water gaar gekookt worden, waardoor ze zoo goed als niets van hun voedende bestanddeelen verliezen.

2. Door het nooit aanbranden heeft er geen verlies van voedingsmiddelen plaats en slijten de pannen belangrijk minder.

3. Doordat de spijsen zelf niet koken, ontwijkt er nagenoeg geen geur (bouillon, vleesch, groenten).

4. Alle spijsen kunnen zonder zorg erin opgewarmd worden.

5. Na afloop van de spijsbereiding heeft men kokend water voor het warmen van schalen of voor afwassen.

DAT DOEN WE ZOO!

Als het moltondekkleed, dat wij onder het tafellaken leggen om het tafellaken te beschermen tegen uitgebeten vlekken, langer is dan het tafellaken of als het alleen maar scheef hangt, bederft dit ontsierend gezicht de fraaist gedekte tafel.

Bemerkt men dit euvel als de tafel reeds heelemaal gedekt is, dan is het allesbehalve plezierig om alles weer af te ruimen. Teneinde die mogelijkheid te voorkomen leggen wij in het moltondekkleed een zoom en rijgen daar een elastiek door, iets korter dan de omtrek van een ronde tafel of dan de breedtezijde van een vierkante tafel. Het is maar een kleine moeite en... nooit meer leelijke afhangende punten onder het tafellaken uit! Is het niet doodsimpel!

RESTVERWERKING van oude kaaskorstjes

Benodigd: 500 gram uien of prei; 30 gram boter; 1½ liter water; 8 gram zout, geraspte kaas, in boter gefruite vierkantjes brood.

Snijd de uien of de prei in snippers, fruit ze goudbruin in de boter, voeg zout en water toe en laat de soep op een getemperd vuur een half uur koken. Leg een ruime hoeveelheid gefruite broodjes in de soepterrine en giet de kokend warme soep erop.

Geef geraspte kaas afzonderlijk erbij.

Men kan ook de gefruite vierkantjes brood afzonderlijk geven.

WAT EEN PRACHTIG WITTE TANDEN HEB JE TOCH!

Ontdek voor Uzelf eens hoeveel sneller en vlugger Kolynos Uw tanden reinigt en witter maakt. Wanneer U de resultaten ziet, zult U nooit meer tot andere, de niet-wetenschappelijke, borstelmethoden terugkeeren.

De wetenschap kent geen middel, dat doffe en beslagen tanden ook maar half zoo goed reinigt en wit maakt. Probeer daarom Kolynos vandaag nog.

KOLYNOS TANDCREAM

LUX TOILET ZEEP

Populariteits-wedstrijd
550 PRIJZEN
WAARDE f4000:-

KENT U DE POPULARITEIT VAN LUX TOILET ZEEP?

In tienduizenden gezinnen in Nederland wordt uitsluitend Lux Toilet Zeepp gebruikt. Geen wonder! Lux Toilet Zeepp is een luxe zeepp in alle opzichten, maar toch binnen ieders bereik! Ieder is verrukt over de fijne, delicate geur, de schitterende ivoorwitte kleur, maar bovenal over de heilzame werking van het zachte schuim, dat voor talloze vrouwen het beproefde middel is gebleken, om het gevaar van een „vermoeide huid“ te voorkomen. Wij twijfelen niet, of ieder, die Lux Toilet Zeepp, het kwaliteitsmerk van Nederlands fabriek, gebruikt, zal het prettig vinden om aan onze Kerstmis-prijsvraag mede te doen.

PRIJSVRAAG

Schrijf eens op een vel papier het aantal stukken Lux Toilet Zeepp, dat, naar Uw schatting, in het tijdvak van 4 November tot en met 31 December a.s. zal worden verkocht, in aanmerking nemende, dat ongeveer 1 à 2 van elke 3 gezinnen in Nederland 1 stuk Lux Toilet Zeepp per maand kopen. Geef hierbij op hetzelfde stuk papier — in hoogstens 40 woorden — Uw opinie, waarom Lux Toilet Zeepp zulk een grote verkoop heeft en voeg bij Uw inzending 2 buitenomslagen van Lux Toilet Zeepp. Het aantal verkochte stukken wordt officieel vastgesteld door Notaris S. S. Wijsenbeek te Rotterdam. De 1100 inzendingen, wier schattingen, dit aantal het dichtst benaderen, nemen deel aan de prijsvraag en dingen mede naar de prijzen. Wie hiervan de oorzaak der populariteit van Lux Toilet Zeepp het best omschreef, ongeacht de meerdere of mindere juistheid der schatting, krijgt de eerste prijs en zo vervolgens, waarover een jury van deskundigen beslist.

PRIJZEN

1e prijs . . . f 1000.-	4e prijs . . . f 100.-
2e prijs . . . „ 500.-	5e prijs . . . „ 50.-
3e prijs . . . „ 250.-	6e t/m 50e pr. „ 10.-

verder nog 500 prijzen elk bestaande uit 2 dozijn tabletten Lux Toilet Zeepp. Elke inzending frankeren als brief. Naam en adres duidelijk vermelden en adresseren: Lux Toilet Zeepp Prijsvraag: Postbus 710, Rotterdam. Alleen die inzendingen zijn geldig, die vóór 31 December 1935 in ons bezit zijn. De uitspraak der jury, ook wat betreft het toekennen van een of meerdere prijzen aan meerdere prijswinnaars tezamen, is beslissend en hierover kan geen correspondentie worden gevoerd. De uitslag wordt bekend gemaakt in de tweede helft van Februari 1936.

De zeepp tegen vermoeide huid!

Wij richten een kamer in!

ALLE overdaad, alle overlading is uit den booze — leeren ons de hedendaagsche binnenhuis-architecten en het gevolg is geweest een dusdanige overdrijving, dat sommigen zich niet thuis gevoelen, als zij niet in een vrijwel leegte kamer zitten, op een kalen vloer, met ergens in een hoek een onwaarschijnlijk metalen meubel, waarvan het uiterlijk het midden houdt tusschen een gymnastiektoestel en een vogelkooi-op-poot.

Met den philosophischen tandarts, die deze spreuk in zijn wachtkamer ophing, zouden wij kunnen zeggen... ook dit gaat voorbij.

Sommige pessimisten beweren, dat wij in de toekomst tusschen vier kale muren op een matje op den grond zullen zitten, maar zij, die zulks beweren, hebben een geheel verkeerd kijk op het menschedom.

Iedere nieuwe beweging vervalt in uitersten en als natuurlijke reactie op de zware, gestoffeerde meubels, de gedrapeerde zijden gordijnen met balletjes-franje en al de overdadige krullen en ongemotiveerde uitsteeksels aan onze stoelen, tafels en kasten, kregen wij de rechte lijn, het ongevoerde linnen gordijn en de uit touw gevlochten mat als bedekking van den houten planken vloer.

Men verviel zooals gewoonlijk van het eene uiterste in het andere, maar strenge heeren regeeren niet lang en reeds wordt er een kentering merkbaar.

Zoo is het stalen meubel om zoo te zeggen geboren met een baan zwart leer als zitting, doch thans ziet men reeds gestoffeerde en bekleede stalen meubels en zoo zal van ieder uitwas slechts dat behouden blijven, wat blijvende waarde heeft als praktisch gebruiksvoorwerp.

Zoo zal het gaan met ieder onderdeel van onze kamerinrichting en daarom zullen wij verstandig doen nimmer in uitersten te vervallen, omdat zij meestal meer bedoeld zijn als protest tegen het bestaande dan als uiting van een waarlijk nieuwe gedachte, die zich baan breekt.

En hoe moet nu de werkelijk smaakvolle moderne kamer eruit zien?

De goed ingerichte kamer moet beantwoorden aan vier eischen: eenvoud, waarheid, ruimte en rust.

Eenvoudig moet onze dagelijksche omgeving zijn, omdat overdadige pracht en praal niet meer past bij den polsslag van het hedendaagsche leven, zooals het door de groote massa wordt geleefd.

Waarheid is een onontbeerlijk element bij de hedendaagsche woninginrichting, omdat de tijd van schijnweelde en valsche pathos een voorbijge tijd is.

De kleinere afmeting van de beschikbare woonruimte doet een gebiedend eisch van ruimte en het verwijderen van al wat overbodig is ontstaan. Ten slotte doet in onzen van lawaai overvulden tijd de behoefte aan rust zich meer dan ooit gevoelen.

Effen, zacht getinte behangsels met weinige, goed gekozen wandversieringen zijn in de plaats gekomen van de drukke gebloemde of anderszins bedrukte behangsels, waartegen rijen en rijen van zware vergulde schilderijlijsten pronkten. Het sobere, smalle zwarte randje om een welgekozen ets of een smalle zilveren bies om een kleurige aquarel getuigen van een fijnen smaak en zijn rustgevend voor oog en geest.

De prachtige dessins in meubellinnens, die heden ten dage in alle soorten en prijzen ons ter keuze staan, komen het beste tot hun recht tegen een effen fond.

Onze afbeelding laat zien, hoe leelijk en rommelig zoo'n cretonnen stoel tegen een gebloeid behangsel staat.

Ook het gebruiksmeebel past zich aan bij deze eischen van rust, soberheid, ruimte en eenvoud.

Het moderne meubel is er op berekend weinig

plaats in te nemen, het dient heel vaak tot meer dan één doeleinde en wordt nooit meer, vermoed onder krullen en beeldhouwwerk, voorgesteld als iets, dat het volstrekt niet is. (Men denke slechts aan de buffetten met Gotische kerkranken, de kasten met kanteelen als slotwallen en de vogelkooien in villa-bouwstijl!)

De moderne techniek is er op uit, om met de eenvoudigste grondstoffen de fraaiste effecten te verkrijgen en als wij eens om ons heen zien, dan moeten wij bekennen, dat men hierin wonderwel slaagt. Natuurlijk blijft het geenszins denkbeeldige gevaar bestaan, dat wij met goed, welgekozen materiaal tot onze beschikking er toch niet in slagen een smaakvol interieur samen te stellen, omdat wij, zonder zulks te willen, zondigen tegen een van de vier grondregels.

Hieronder volgen eenige wenken hoe-het-niet-moet:

Koop nooit kleuren, die het overdag prachtig doen, als gij ze niet bij avondlicht, en dan nog wel het avondlicht in uw speciale kamer, hebt gekeurd.

Zet nooit namaak (noch echte) antieke voorwerpen in uw moderne kamers, noch moderne stukken in uw salon stijl Willem III.

Koop nimmer meubels, waarvan de praktische betrouwbaarheid is opgeofferd aan hun min of meer fraai uiterlijk.

Als gij geen laken, zijden damast en meubelpluche kunt bekostigen, kies dan liever modern meubellinnen, maar vermijd angstvallig katoenfluweel, klatergoud en katoenen serge, die eruit ziet als laken.

Laat u nimmer verleiden een kamer op te bouwen rondom één fraai stuk, dat gij bezit. Het is een plezierige liefhebberij, maar een dure.

Breng in lage kamers geen behang met breede fries aan en in hoge kamers geen gestreept behang met een smal afzetbandje.

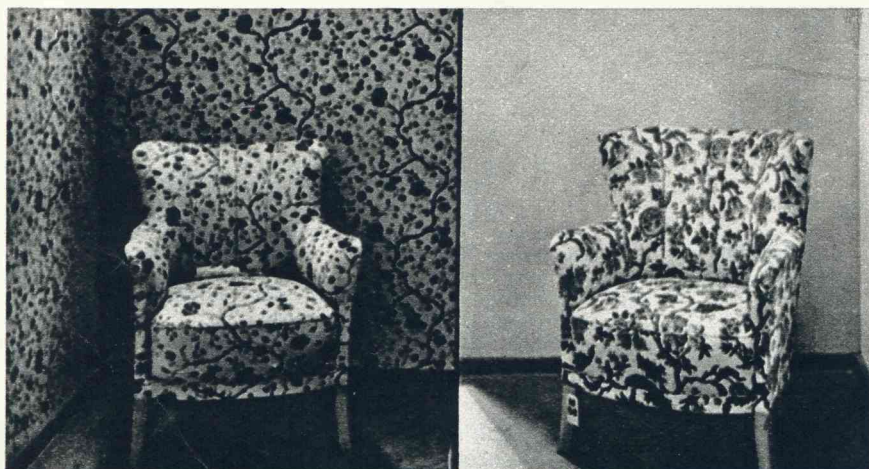
Leg vooral niet alle kleedjes en kussens, die men voor u handwerkt, in uw kamer neer. Het is een geval van 1 op de 100000, dat zij onderling zouden harmonieëren en — waarom zoudt gij juist die eene zijn?

Zet uw kamers nooit zoo vol, dat er geen loopruimte is. Een kamer, waar men zich uit moet wringen, heeft het idee van een gevangenis!

Wij zouden zoo nog een poosje door kunnen gaan, maar de ruimte ontbreekt ons.

Dames! Houdt u aan deze enkele simpele wenken en uw kamer zal een smaakvolle omlijsting vormen voor uw charmante persoonlijkheid!

AMY GROSKAMP TEN HAVE.

341. Japon van matte zijde met grooten, klokkenden kraag. Wijde mouw, welke boven ingehaald is. Rok met klokkende voorbaan. Verkrijgbaar in maat 42, 44, 46, 48. Benodigd: 5 M. zijde à 96 cM. breed.

342. Japon van flamisol, met wit vest, dat met clips 'n strik-idee vormt. Driekwart mouw. De rok heeft een breede voorbaan met punt. Verkrijgbaar in maat 42, 44, 46, 48. Benodigd: 3 M. stof à 130 cM. breed.

276. Mantel met pelerine-sjaalkraag van bont. Wijde mouw. Verkrijgbaar in maat 40, 42, 44, 46. Benodigd: 3.30 M. stof à 140 cM. breed.

276

341—342

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Winterweelde“, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassjes en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenste maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 142700; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan het

PATRONENKANTOOR „PANORA“
NASSAUPLEIN 1, HAARLEM

waarbij 10 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

SCHOONHEIDS- ZORGEN

WENKBRAUWEN en oogharen dragen evengoed bij tot de geaatsuitdrukking als de vorm en de kleur der ogen.

Maar al te vaak worden oogharen en wenkbrauwen stiefmoederlijk bedield wat aangaat het onderhoud en de goede zorgen.

Om werkelijk fraai te zijn moeten oogharen en wenkbrauwen dezelfde kleur hebben als het hoofdhaar, moeten de eerste lang en zijdeachtig zijn en de laatste fraai geteekend en vol.

Wenkbrauwen moeten, om fraai te zijn, ontspringen bij den neuswortel en in een volmaakt boog spits toeloopend eindigen boven den buitensten hoek van het oog.

Het gebruik van hulpmiddeltjes als

oogenstiften en verf zoowel als cosmetique zijn zeer te ontraden, daar zij in stede van den haargroei te bevorderen meermalen een plotselingen haaruitval veroorzaken, die door niets meer goed te maken is.

Een weinig zuivere olijf- of slaolie 's avonds met een zacht tandenborsteltje op de wenkbrauwen gestreken is veel doeltreffender.

Ook met een mengsel van water en glycerine kan men des morgens de wenkbrauwen borstelen.

Een enkele maal wil het wel eens voorkomen, dat de wenkbrauwen te sterk groeien en te lang worden.

In dat geval knipt men de haren gelijk af. Het is goed om de oogharen eerst van boven en dan van onderen met een zacht borsteltje te borstelen, om ze een fraaie opwaartsche richting te geven.

Een natuurlijk en schadeloos middel om de wenkbrauwen een donkerder kleur te geven is een sterk aftreksel van noteboomblaren. Met een gebranden kruidnagel bereikt men een zwart effect.

Voor hen, die om een of andere reden er niet buiten kunnen om ogen en wenkbrauwen wat bij te werken, geldt wel in de eerste plaats de volgende raad: gebruik nimmer goedkope preparaten, die, onder den schijn van doeltreffendheid, soms onherstelbare schade kunnen aanrichten.

Haar: lichtblond

Oogen: blauw

Teint: bleek

Poeder en Compact
natural IRouge:
blonde rouge

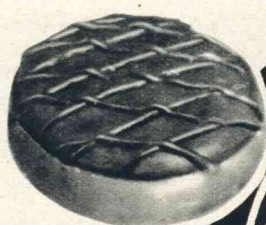
Een voorbeeld!

Een bleek gelaat met blauwe oogen en blonde haren, daarbij naturel Mystikum Poeder en een zweempje Blonde-Rouge – en ziet, zoo maakt men zich mooi volgens de Scherk-tabel. Probeert het eens! U vindt spelenderwijs de harmonische volmaking Uwer schoonheid! Want, blond, bruin, zwart of rossig: Mystikum Poeder en Mystikum Compact volgens de Scherk-tabel passend bij de kleur van haar, oogen en teint gekozen, vormt Uw type en maakt U tot een bijzondere boeiende verschijning. Het is volkomen onzichtbaar, beschermt de huid tegen stof en vuil en verleent haar het voornaamste: de persoonlijke noot. Zendt U Uw nauwkeurig adres aan de Firma S. Blindeman & Co., v. Baerlestraat 89, Amsterdam. Wij zenden U kosteloos de interessante Scherk-tabel.

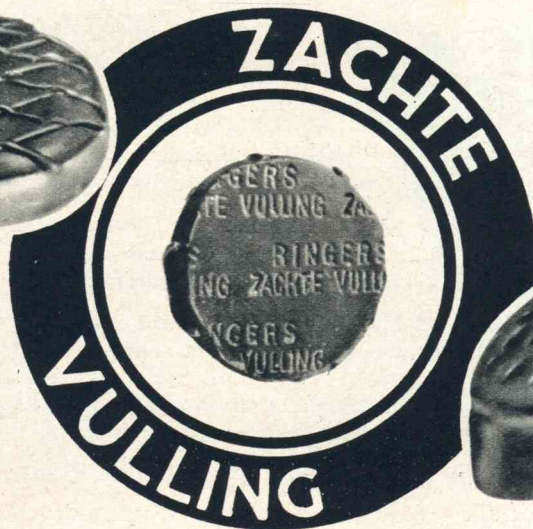
Mystikum poeder

voor toilettafel en poederdoosje
Mystikum Compact Poeder en rouge in vasten vorm

SCHERK-TABEL				
Haarkleur	Kleur der oogen	Teint	Poeder en Compact-kleuren	Rouge*
	blauw	bleek	natural I	blonde rouge
				orange

MARJA

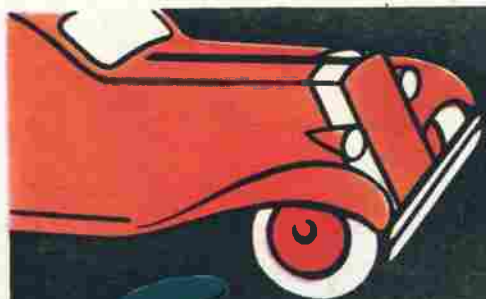
FLEUR
DE SICILE

De Vullingen

geven aan de bonbons het karakter. Voor onze meer dan 1000 soorten hebben wij ter onderscheiding en ten behoeve van de verbruikers, op de bonbons welke niet gesorteerd verkocht worden, behalve onze naam, tevens gestempeld: **harde-, taai- of zachte vulling**. De keuze uit onze superieure collectie wordt U dus weer gemakkelijker gemaakt.

RINGERS

Let op de naam!

Politie- diploma

Flinke personen, gehuwden, zowel als ongehuwden, kunnen bij de politie een goede toekomst krijgen. Wij leiden geheel op voor het politiediploma. Ieder, die de lagere school heeft bezocht, kan de lessen volgen en het diploma behalen. Daarna flinke hulp bij sollicitatie. De vakbladen bevatten regelmatig vacante plaatsen. Deze cursus staat onder leiding van een dienstdoend inspecteur van politie. Laag maandelijks lesgeld.

Vraag nog heden inlichtingen omtrent een van onderstaande cursussen. Zend de bon, duidelijk ingevuld, in gesloten enveloppe, te frankeren met postzegel van 6 ct., aan ons of schrijf een brief en wij sturen U gratis alle inlichtingen en tevens vele adressen van geslaagden.

A-CURSUSSEN: voor heren: kommies, politie-diploma, maréchaussée, militaire politie, verpleger, besteller, hulpkeurmeester (voor slagers), keurmeester van waren, verkoper en winkelbediende (zowel in het algemeen als apart voor kruideniers- en textielwaren, manufacturen, enz.), chef-verkoper, filiaalhouder, etaleur, administrateur, makelaar-taxateur, reiziger, journalist, notarisklerk, inspecteur verzekeringsmij., havenmeester, brugwachter, sluiswachter, gemeentebode, conciërge, filmopérateur, veeverloskundige

Voor dames: verpleegster, verkoopster en winkeljuffrouw (zowel in het algemeen als apart voor kruideniers- en textielwaren, manufacturen, enz.), chef-verkoopster, filiaalhoudster, etaleuse, privé-secretaresse, reizigster, journaliste, kinderverzorgster, kinderjuffrouw.

B-CURSUSSEN: voor beginners, zowel dames als heren: praktijk diploma boekhouden (dubbel boekhouden), handelsrekenen, handelskennis, handelsrecht, statistiek, boekhoud-diploma's „Mercurius” en „Vereniging van Leraren”, Ned. taal, Frans, Duits, Engels, stenografie (systeem „Groote”), spreken in het openbaar, rekenen, meetkunde, aardrijkskunde, algemene ontwikkeling, warenkennis, belastingrecht, handschriftverbetering, modern reclameschrift, beschavingsleer (goede omgangsvormen), eerste hulp bij ongelukken.

Voor gevorderden: Nederlandse, Franse, Duitse en Engelse handelscorrespondentie, opleiding correspondent/correspondente.

ASSO

INSTITUUT VOOR SCHRIFTELIJK ONDERWIJS

DIR. J. VAN DER BIJ, HOOFDONDERWIJZER

ERNST CASIMIRLAAN 26, ARNHEM

BON.

Ik verzoek zonder enige verplichting inlichtingen omtrent de cursus voor:

Naam:

Straat en No.:

Woonplaats:

Leeftijd: